„Un basm superb,
care îți taie respirația.“
Library Journal
PACT
cu
DUCESA
Tessa
DARE

TESSA DARE
PACT CU DUCESA

The Duchess Deal by Tessa Dare

Traducere din limba engleză: Larisa Din
LITERA*
2019

Capitolul 1

Până la vârsta de douăzeci şi doi de ani, Emma Gladstone învăţase mai multe lecţii de viaţă.

Prinţii fermecători nu erau întotdeauna ceea ce păreau la început. Eroii în armuri strălucitoare nu mai erau la modă de pe vremea cruciadelor. Şi dacă zânele bune chiar existau, a ei era cât se poate de întârziată.

De cele mai multe ori, o fată nu avea încotro decât să se salveze de una singură.

Ca, de exemplu, în după-amiaza aceea.

Casa familiei Ashbury se întindea la picioarele ei, ocupând o bună parte din piaţa Mayfair, un loc foarte sofisticat. O casă elegantă. Enormă.

Înfricoşătoare.

Înghiţi în sec. Nu putea să renunţe acum. Ar putea face asta. Odată, mersese de una singură prin Londra, în toiul iernii. Nu avea de gând să se lase pradă disperării şi foamei. Reuşise să-şi găsească un loc de muncă şi să înceapă o nouă viaţă în oraş. Acum, şase ani mai târziu, ar fi preferat să înghită până la ultimul ac din magazinul de îmbrăcăminte al doamnei Bissette înainte de a se întoarce cu coada între picioare la tatăl ei.

După toate cele prin care trecuse, ce o costa să bată la uşa unui duce?

Ei bine, nimic. Absolut nimic. Venise momentul să păşească cu fruntea sus prin porţile înalte, să urce treptele de granit – serios, erau doar vreo sută – şi să bată la uşa aceea imensă, frumos sculptată.

„Bună ziua. Numele meu este Emma Gladstone. Am venit să-l văd pe misteriosul şi pustnicul duce de Ashbury. Nu, nu mă cunoaşte. Nu, nu m-a invitat să vin astăzi aici. Nu am nimic la mine. Şi dacă nu mă lăsaţi să intru, mâine s-ar putea să nu am nici măcar un acoperiş deasupra capului”.

Dumnezeule, povestea asta nu urma să aibă un final fericit.

Se opri, se întoarse cu spatele spre poartă şi ocoli piaţa pentru a zecea oară, scuturând braţele goale pe sub pelerină.

Trebuia măcar să încerce.

Se opri din nou, se îndreptă cu faţa spre poartă şi trase adânc aer în piept. Închise ochii, încercând să îşi liniştească bătăile inimii.

Era târziu. Nimeni nu avea să vină în ajutorul ei. Nu mai era timp de ezitări, nu mai putea să dea înapoi.

Pe locuri. Fiţi gata.

Start.

*

De la biroul său din bibliotecă, Ashbury auzi un sunet ciudat. Să fi fost oare ciocănelul de la intrare?

Se auzi din nou.

Da, chiar era ciocănelul de la intrare.

Mai rău decât atât, era chiar ciocănelul de la intrarea casei sale. La naiba, ce repede circulau bârfele. Se întorsese în oraş de-abia de câteva săptămâni. Uitase că vorbele în Londra se împrăştiau mai repede decât duma. Nu avea nici timp, nici răbdare pentru oaspeţi. Khan urma să aibă grijă să-i trimită la plimbare.

Băgă tocul în călimara cu cerneală şi îşi continuă scrisoarea către avocatul lui cel inutil.

Nu ştiu ce naiba ai făcut în ultimul an, dar finanţele mele sunt la pământ. Vreau să-l dai imediat afară pe administratorul moşiei din Yorkshire. Spune-i arhitectului că vreau să văd planurile pentru noua moară, în cel mai scurt timp. Şi mai avem de rezolvat o chestiune urgentă.

Ash ezită, cu peniţa în aer. Nu-i venea să creadă că avea să pună cuvintele pe hârtie. Dar nu avea încotro, trebuia să o facă. Aşa că scrise:

Am nevoie de o soţie.

Probabil că se cuvenea să-şi prezinte clar aşteptările: o femeie tânără, gata să-i facă copii, dintr-o familie respectabilă, care să aibă nevoie disperată de bani, o femeie dispusă să împartă patul cu un bărbat îngrozitor.

Pe scurt, cineva disperat.

Doamne, cât de deprimant! Nu, mai bine să spună doar atât: „Am nevoie de o soţie”.

*

Khan apăru în pragul uşii.

— Excelenţă, îmi pare rău să vă deranjez, dar o domnişoară e aici să vă vadă. E îmbrăcată într-o rochie de mireasă.

Ash se uită lung la majordomul său, după care coborî privirea spre bucata de hârtie şi, în cele din urmă, se uită din nou la majordom.

Ce ciudat! Poate că avocaţii săi nu erau chiar atât de inutili precum crezuse el. Lăsă tocul pe masă şi se aşeză cu picioarele pe birou, ascunzându-se în umbră.

— Pofteşte-o înăuntru, te rog.

O tânără îmbrăcată în alb păşi în cameră.

Lui Ash îi alunecă cizma de pe birou. Se dădu pe spate, lovindu-se de perete, aproape căzând de pe scaun. Un teanc de hârtii alunecă de pe un raft din apropiere, plutind pe podea ca nişte fulgi de zăpadă.

Era orbit.

Nu de frumuseţea ei – deşi poate că era frumoasă, doar că era imposibil să-ţi dai seama pentru că era îmbrăcată cu o rochie îngrozitoare, plină de perle, dantelă, strasuri şi mărgele.

Dumnezeule! Nu era obişnuit să se afle în prezenţa a ceva chiar mai respingător decât aspectul său fizic.

Îşi sprijini cotul drept pe braţul scaunului şi îşi ridică vârful degetelor spre frunte, ascunzându-şi cicatricile de pe faţă. De data asta nu o făcea ca să protejeze sensibilităţile slujitorilor săi, nici măcar ca să-şi ferească propria mândrie.

Încerca pur şi simplu să se protejeze de… *chestia* aceea.

— Excelenţă, nu vreau să vă deranjez, zise tânăra, fără să-şi ridice privirea din podea.

— Sper să n-o faci.

— Dar adevărul e că sunt disperată.

— Pot să înţeleg.

— Am nevoie să fiu plătită pentru munca mea, şi asta cât mai repede.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Pentru… munca ta? întrebă Ash.

— Sunt croitoreasă. Eu am confecţionat rochia asta, zise ea, trecându-şi mâinile peste oribilitatea cu care era îmbrăcată, pentru domnişoara Worthing.

Pentru domnişoara Worthing.

Ah, da, totul începea să aibă sens. Monstruozitatea aceea albă de satin fusese comandată pentru fosta logodnică a lui Ash. Da, fără doar şi poate Annabelle Worthing avusese întotdeauna gusturi îngrozitoare, atât în materie de rochii, cât şi în materie de pretendenţi.

— După ce aţi pus capăt logodnei, domnişoara n-a mai venit să-şi ridice rochia. Dumneaei a cumpărat mătasea, dantela şi toate cele trebuincioase, doar că nu m-a plătit pentru munca mea. Aşa că am rămas fără platâ. Am încercat să merg la dumneaei acasă, dar nu m-a primit. Nu mi-a răspuns nimeni la scrisorile pe care vi le-am trimis. M-am gândit că dacă apar aşa în faţa dumneavoastră, zise ea, strângându-şi faldurile rochiei, nu veţi avea cum să mă ignoraţi.

— Ai avut dreptate, răspunse el, zâmbind. Dumnezeule, rochia asta arată de parcă ar fi explodat atelierul peste tine.

— Domnişoara Worthing şi-a dorit o rochie demnă de o ducesă.

— Rochia asta e demnă pentru un candelabru de salon.

— Ei bine, logodnica dumneavoastră avea… gusturi extravagante.

Ash se foi uşor în scaun.

— Nici măcar nu ştiu unde să mă uit. Parcă a vomitat un unicorn pe tine. Parcă ar fi un monstru de zăpadă care mişună prin munţii Himalaya.

Fata ridică privirea spre tavan şi oftă.

— Ce? zise el. Doar n-ai de gând să-mi spui că-ţi place.

— Nu contează dacă e pe gustul meu, Excelenţă. Sunt mândră de munca mea, indiferent de rezultat şi am lucrat luni întregi la rochia asta.

Acum că trecuse peste şocul iniţial al ţinutei, Ash îşi îndreptă atenţia spre tânăra înghiţită de rochia aceea.

Prin comparaţie cu rochia, era foarte frumoasă.

Un ten palid. Buze rozalii. Gene lungi. Spatele drept.

— Am lucrat o săptămână doar la broderie, ca să fie perfectă, spuse ea, trecându-şi mâna pe decolteul rochiei.

Ash îi urmări degetele, doar că nu broderia fu cea care îi captă atenţia. Era, la urma urmei, bărbat. Îi admiră sânii micuţi, ispititori, prinşi sub corsetul neiertător. Îl ispitiră aproape la fel de mult ca determinarea care îi umplea pieptul.

*

Ridică privirea, admirându-i gâtul subţire şi părul castaniu, prins într-un fel de coc. Orice bărbat ar fi vrut să-şi treacă degetele prin părul ei, să-l elibereze.

„Ashbury, stăpâneşte-te”.

Nu avea cum să fie chiar atât de frumoasă. Arăta astfel în contrast cu rochia aceea respingătoare. În plus, petrecuse atâta vreme în izolare. Da, despre asta era vorba.

— Excelenţă, zise ea, nu mai am cărbune să arunc în sobă, mai am doar câţiva cartofi putreziţi cu care să-mi astâmpăr foamea, iar mâine trebuie să-mi plătesc chiria. Proprietarul a ameninţat că mă aruncă în stradă dacă nu plătesc toată suma. Am nevoie să-mi primesc banii. E o chestiune urgentă, spuse ea, rămânând cu mâna întinsă. Două lire, trei şilingi, vă rog.

Ash îşi duse mâinile la piept şi se uită lung la ea.

— Domnişoară…

— Gladstone. Emma Gladstone.

— Domnişoară Gladstone, văd că nu înţelegi prea bine ce înseamnă să dai buzna peste un duce care preferă să trăiască izolat de restul lumii. Ar trebui să fii intimidată, chiar înfricoşată. Cu toate acestea, îmi pari foarte hotărâtă, deloc temătoare. Eşti sigură că eşti o simplă croitoreasă?

Emma ridică palmele, iar Ash observă bătăturile şi zgârieturile de pe degetele ei. O dovadă de necontestat, îşi zise el. Cu toate astea, era încă intrigat.

— Totuşi, îmi vine greu să cred că te-ai născut în sărăcie. Eşti prea stăpână pe tine şi pari să ai o dantură îngrijită. Presupun că ai rămas orfană la o vârstă fragedă, în urma unui eveniment tragic.

— Nu, Excelenţă.

— Încearcă cineva să te şantajeze?

— Nu, răspunse ea.

— Încerci cumva să le porţi de grijă mai multor copii abandonaţi, motiv pentru care te şantajează cineva?

— Nu.

— Gata, ştiu, zise el, triumfător. Tatăl tău e un ticălos. E la închisoarea datornicilor. Sau îşi aruncă banii pe băutură şi femei.

— Tatăl meu este vicar. În Hertfordshire.

Ash se încruntă. Nu avea niciun sens. Vicarii erau oameni respectabili, din familii bune.

— Şi cum se face că o fiică de vicar ajunge să-şi strice degetele în croitorie?

În clipa aceea, ceva se schimbă în atitudinea ei. Fata îşi duse mâna la ureche.

— Uneori, viaţa ia o întorsătură neaşteptată.

— Asta nu spune multe.

Soarta era o vrăjitoare nemiloasă, veşnic la pândă. Ash o ştia prea bine. Se foi în scaun şi luă o cutie din spatele biroului.

— Îmi pare rău, zise ea, încercând să se liniştească. Domnişoara Worthing mi s-a părut o tânără drăguţă,

probabil că nu i-a fost uşor după ce aţi rupt logodna.

Ash începu să numere banii.

— Dacă chiar ai cunoscut-o, sunt sigur că ştii că nu e deloc aşa.

— Atunci poate că e mai bine că nu v-aţi căsătorit cu ea.

— Da, am avut noroc să-mi distrug chipul înainte de nuntă. Mare ghinion ar fi fost dacă aş fi păţit ce-am păţit după nuntă.

— Distrus? Excelenţă, îmi pare rău să spun asta, dar sunt sigură că nu poate să fie chiar atât de rău.

Ash închise cutia cu un zgomot puternic.

— Annabelle Worthing era disperată să se mărite cu un bărbat cu titlu nobiliar şi avere. Eu sunt duce şi sunt incredibil de bogat. Cu toate astea, a hotărât să mă părăsească. Faţa mea chiar este distrusă.

În clipa aceea se ridică în picioare şi îşi întoarse chipul rănit spre ea, fără să se ferească. Biroul său se afla în colţul cel mai întunecat al încăperii, în mod intenţionat. Draperiile groase, de catifea, de la ferestre, îl ascundeau de lumina soarelui. Dar cicatricile acelea dramatice de pe chipul lui ar fi putut să fie ascunse doar de un întuneric profund. Cele câteva bucăţi de carne care reuşiseră să scape din ghearele flăcărilor fuseseră spintecate mai apoi de bisturiul medicului, de săptămânile îngrozitoare care urmaseră după aceea, de febră şi supuraţie. De la tâmple şi până la şold, partea dreaptă a trupul său era o înşiruire de cicatrici şi arsuri urâte.

Domnişoara Gladstone rămase în tăcere. Ciudat era că nu dăduse înapoi, că nu începuse să vomite sau să fugă din cameră. O reacţie diferită, plăcută, faţă de ceea ce era obişnuit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Războiul. Următoarea întrebare.

După câteva clipe de tăcere, fata spuse:

— Îmi puteţi da banii, vă rog?

Ash întinse mâna, oferindu-i plata.

Emma dădu să ia banii, dar în clipa aceea el încleştă

pumnul în jurul monedelor.

— După ce îmi dai rochia.

— Poftim?

— Dacă tot am de gând să te plătesc pentru munca ta, normal e să şi primesc rochia.

— Pentru ce?

Ash ridică din umeri.

— Nu ştiu încă. Poate că am s-o donez unor dansatoare de operă ieşite la pensie. Poate că am s-o arunc pe fundul Tamisei ca să se bucure ţiparii de ea. Sau poate că am s-o atârn în faţa casei ca să ţin la distanţă spiritele rele. Am fel de fel de variante.

— Excelenţă… pot să o trimit mâine. Dar eu am nevoie de bani astăzi.

— Domnişoară Gladstone, în cazul ăsta, deja ar fi vorba de un împrumut, spuse el. Iar eu nu acord împrumuturi.

— Vreţi rochia în clipa asta?

— Doar dacă vrei şi tu banii în clipa asta.

Emma se uită lung la el, cu ochii ei negri, acuzatori.

Ash nu se arătă câtuşi de puţin afectat.

Trăia un adevărat iad după ce avusese neşansa să fie desfigurat pe câmpul de luptă. Nu avea pe cine să dea vina, nu avea pe cine se răzbune. Rana lăsase în urma ei o amărăciune usturătoare, care îl împingea să sară la gâtul oricui îi ieşea în cale. Nu, nu era nu bărbat violent. Poate doar dacă cineva o merita cu adevărat. De cele mai multe ori, avea pur şi simplu o plăcere perversă din a fi un adevărat mitocan.

Dacă tot arăta ca un monstru, putea la fel de bine să-şi intre în rol.

Din păcate, croitoreasa nu avea de gând să-i facă jocul. Nimic din ceea ce îi spusese nu părea să o intimideze şi, dacă nu dăduse încă bir cu fugiţii, era puţin probabil să o facă de acum încolo.

Prea bine.

Tocmai se pregătea să-i înmâneze banii şi să-şi ia rămas-bun de la ea şi de la rochia aceea hidoasă. Dar

înainte să apuce să o facă, fata oftă şi spuse:

— Fie.

Îşi duse mâinile pe lateral şi începu să deschidă un rând de nasturi ascunşi în cusătura corsajului. Unul câte unul. Pe măsură ce corsajul se slăbi, sânii ei încleştaţi începură să se relaxeze şi să-şi reia forma lor naturală. Mânecile îi căzură de pe umeri, dezvăluind ţesătura subţire a cămăşuţei de dedesubt.

O şuviţă de păr castaniu îi alunecă din coc, mângâindu-i clavicula.

„Dumnezeule”.

— Opreşte-te.

Fata înlemni şi ridică privirea.

— Să mă opresc?

„Nu mă întreba de două ori”, îşi zise Ash, blestemându-şi zilele.

— Opreşte-te.

Lui Ash nu-i venea să creadă că avusese decenţa să o oprească. Fusese pe punctul de a se bucura de un spectacol privat, la preţul de doar două lire şi trei şilingi. Mult mai mult decât preţul obişnuit, dar un târg bun când era vorba despre o fată aşa de frumoasă.

În plus de asta, era fiica unui vicar. Întotdeauna visase să ispitească o fată de vicar. Ce bărbat nu avusese astfel de fantezii? Cu toate astea, nu era atât de diabolic încât să se ajungă la asta prin şantaj.

În clipa aceea un gând încolţi în mintea lui. Poate că ar fi putut totuşi să-şi satisfacă această fantezie, prin alte mijloace, mai puţin diabolice. O privi pe Emma Gladstone cu alţi ochi, gândindu-se la lista aceea de cerinţe aşternute în scrisoarea întreruptă.

Era tânără şi sănătoasă. Era educată. Se trăgea dintr-o familie bună şi era dispusă să se dezbrace în faţa lui.

Şi, mai presus de orice, era disperată.

Da, fata aceea era persoana potrivită.

Era chiar mai mult decât potrivită.

— Domnişoară Gladstone, ai o alegere de făcut. Pot să-ţi plătesc cele două lire şi trei şilingi, zise el, punând

monedele pe masă, urmărind-o cum se uita lung la ele. Sau, mai spuse el, pot să te fac ducesă.

Capitolul 2

„Ducesă?”

Emma răsuflă uşurată că măcar acum avea un motiv pentru care să se holbeze la el.

Din clipa în care ducele îi dezvăluise amploarea cicatricilor sale, încercase din greu să nu se holbeze la el. După care începuse să-şi facă griji că probabil i s-ar fi părut chiar mai nepoliticos să nu se uite deloc la el. Drept urmare, îşi mutase privirea de pe chipul lui spre covor şi apoi la monedele de pe birou. Aproape că o luase cu ameţeală.

Acum avea cea mai bună scuză ca să îl studieze pe îndelete.

Contrastul era extrem. După cum era de aşteptat, partea rănită a feţei atrăgea atenţia mai întâi de toate. Avea un aspect torturat şi furios, cu o arsură extinsă după ureche şi deasupra liniei părului. Mai rău decât atât era că partea aceea brăzdată contrasta puternic cu profilul său neatins. Cealaltă jumătate de faţă era chipeşă, cu aerul bărbaţilor îngâmfaţi şi intransigenţi, care se credeau invincibili.

Emmei bărbatul acela nu i se păru o apariţie înfricoşătoare, cu toate că nu putea să nege că era surprinzător. Nu, îşi zise ea, „surprinzător” nu era cuvântul potrivit.

Frapant.

Era frapant.

De parcă un fulger i-ar fi brăzdat trupul în două, iar energia încă trosnea în jurul lui. Emma i-o simţi din cealaltă parte a camerei şi simţi fiori pe şira spinării.

— Excelenţă, mi-e teamă că n-am auzit bine.

— Am spus că te voi face ducesă.

— Doar nu-mi propuneţi să devin ducesă… prin căsătorie?

— Nicidecum. Intenţionez să-mi folosesc influenţa vastă în Camera Lorzilor pentru a răsturna legile privind întâiul născut, după care să-l conving pe prinţul regent să creeze un nou titlu şi un ducat. După toate acestea, am de gând să-l conving să o numească ducesă pe fiica unui vicar din Hertfordshire. Bineînţeles că prin căsătorie, domnişoară Gladstone.

Emma scoase un râset forţat, singurul răspuns plauzibil. Era o glumă, fără doar şi poate.

— Doar nu încercaţi să-mi spuneţi că vreţi să mă cereţi în căsătorie.

El oftă, iritat.

— Domnişoară, eu sunt duce. Nu îţi *cer* să te căsătoreşti cu mine. Mă *ofer* să mă căsătoresc cu *tine*. E cu totul altceva.

Emma dădu să spună ceva, dar se opri.

— Am nevoie de un moştenitor, spuse el. Despre asta este vorba.

Emma se concentră pe cuvintele lui, pe felul în care le rostise.

„Despre asta e vorba.”

— Dacă ar fi să mor mâine, toată averea mea o să ajungă la vărul meu, un tâmpit iremediabil. Nu m-am dus pe continent ca să lupt să protejez Anglia de tirani şi nu am supravieţuit acestui eveniment, zise el făcând un gest spre chipul său, doar ca să mă întorc acasă şi să văd cum vieţile arendaşilor mei sunt distruse. Ceea ce înseamnă că legile acelea ale întâiului născut, de vreme ce nu intenţionez să le răstorn, îmi impun să mă căsătoresc şi să produc un fiu.

Se îndreptă spre ea cu paşi măsuraţi. Emma rămase fermă pe poziţii, hotărâtă să nu cedeze în faţa lui. Cu cât el era mai nonşalant, cu atât ea simţea că-i bate inima mai tare în piept.

Chipul lui poate că era frapant, dar în rest…?

Era splendid.

În încercarea de a-şi distrage atenţia, Emma se

concentră pe singurul lucru la care se pricepea cel mai bine: ţinuta lui. Ducele purta o haină perfect croită pe umerii laţi, îmbrăţişându-i conturul braţelor. Lâna era de cea mai bună calitate, frumos ţesută şi vopsită. Cu toate acestea, stilul nu era tocmai actual, modelul acesta fusese la modă cu doi ani în urmă, iar manşetele erau puţin tocite la…

— Domnişoară Gladstone, ştiu la ce te gândeşti.

Emma se îndoia sincer că putea să ghicească ce-i trecea prin minte.

— Nu-ţi vine să crezi. Cum ar putea o femeie în poziţia ta să urce la un astfel de rang? Nu am să neg că te vei simţi dată la o parte şi invidiată de doamnele care se învârt în cercurile noastre, dar sunt sigur că vei găsi consolare în avantajele materiale. O casă elegantă, conturi generoase la cele mai bune magazine, o avere însemnată după moartea mea. Vei putea să mergi în vizite, la cumpărături. Să te implici în activităţi caritabile, dacă-ţi vei dori. Pe timpul zilei vei fi liberă să faci tot ce-ţi doreşti, zise el, după care rosti cuvintele acelea pe o voce întunecată: Dar nopţile le vei petrece cu mine.

Nu ştia ce să spună. Simţi un val de căldură din cap până-n picioare.

— Să te aştepţi să-ţi vizitez patul în fiecare seară, mai puţin când oşti bolnavă sau indispusă, până când se va confirma sarcina.

Emma încercă din nou să înţeleagă această conversaţie. După ce luă în calcul toate posibilităţile, o singură variantă i se păru cea mai plauzibilă.

Ducele nu purta doar răni fizice. Era bolnav la cap.

— Excelenţă, vă simţiţi rău?

— Nu, deloc.

— Poate ar fi mai bine să vă întindeţi. Să vorbesc cu majordomul dumneavoastră să trimită după medic?

Ducele îi aruncă o privire nedumerită.

— Ai nevoie de un doctor?

— Poate că da, răspunse Emma ducându-şi o mână la cap.

Simţea că se învârtea camera cu ea.

Dar dacă nu era bolnav… Oare încerca să o convingă să devină amanta lui? Dumnezeule! Poate că îi dăduse impresia greşită prin acordul ei de a se dezbrăca în faţa lui.

— Excelenţă… Nici nu ştia cum să pună problema. Încercaţi să mă ademeniţi în patul dumneavoastră?

— Da. Noapte de noapte. Chiar mai devreme am spus-o. Eşti atentă la mine?

— Atentă sunt, şopti ea, mai mult pentru sine. Doar că nu înţeleg.

— Am să vorbesc cu avocatul meu să întocmească actele, zise el întorcându-se la birou. Putem să ne căsătorim chiar luni.

— Excelenţă, nu cred că…

— Atunci, marţi.

— Excelenţă, nu pot să…

— Ei bine, mi-e teamă că am un program destul de încărcat restul săptămânii, zise el, verificându-şi agenda. Să mă gândesc, să beau, turneul de badminton…

— Nu.

— Nu? repetă el.

— Da.

— Da sau nu, domnişoară Gladstone? Hotărăşte-te!

Emma se răsuci, aruncând o privire prin încăpere. Ce naiba se întâmpla aici? Se simţea ca un detectiv care încerca să elucideze un mister: „Emma Gladstone şi cazul demnităţii pierdute”.

Rămase cu privirea îndreptată spre ceas. Trecuse deja de ora patru. Trebuia să plece, să ducă rochia înapoi, să îşi plătească chiria şi apoi să se ducă la piaţă.

Deja ajunsese până aici, nu mai putea să dea înapoi.

Îşi îndreptă spatele şi spuse:

— Excelenţă, aţi comparat munca mea cu vomă de unicorn. Mi-aţi cerut să mă dezbrac pentru bani, după care mi-aţi propus în mod absurd să mă faceţi ducesă, cu condiţia să vă vizitez patul luni. Această discuţie mi se pare lipsită de sens şi umilitoare. Singura concluzie logică e că încercaţi să vă bateţi joc de mine.

Ducele ridică pur şi simplu din umeri.

— Trăiesc în izolare, trebuie să mă amuz şi eu cumva.

— Cum rămâne cu programul dumneavoastră de băutură şi badminton? Nu vă este suficient? Deja îşi pierduse răbdarea. Îi plăcea să fie tachinată şi nu se lua foarte în serios, dar nu avea de gând să fie ţinta glumelor lui maliţioase. Încep să-mi dau seama de ce v-a părăsit domnişoara Worthing. Sunteţi cât de poate de…

— Hidos, sugeră el. Respingător. Monstruos.

— Exasperant.

— Care vasăzică, sunt criticat pentru personalitatea mea? zise el, amuzat. Ce îmbucurător.

Emma îşi duse mâinile la cap.

— Excelenţă, nu vreau să vă mai reţin. O să mă apropii de birou să-mi iau banii, după care am să plec. În regulă?

Se apropie cu paşi mărunţi de birou şi se opri la câţiva paşi de el. Fără să-şi desprindă ochii de la el, luă cele două lire şi trei şilingi de pe masă. Făcu apoi o reverenţă scurtă şi dădu să plece.

El o prinse de încheietura mâinii.

— Nu pleca.

Emma se întoarse şi îl privi uluită.

Atingerea lui fusese electrizantă. Ca atunci când pui mâna pe mânerul de la o uşă într-o zi rece şi uscată. Scânteind cu o forţă care nu aparţinea nici unuia dintre ei, ci care exista doar în spaţiul dintre ei. Şocul o făcu să înlemnească. Rămase cu sufletul la gură. Se simţi expusă – nu la suprafaţă, ci în interiorul ei.

Ducele păru şi el luat pe nepregătite. O străpunse cu ochii lui albaştri, după care aruncă o privire confuză spre propria mână, de parcă nu era sigur cum de ajunsese să o prindă de braţ.

Preţ de o clipă, inima Emmei inventă cele mai nebuneşti fantezii. Că el era altfel decât bărbatul cinic şi acru care părea să fie. Că sub masca aceea rănită, se afla un om – un om rănit şi singur –, care rămăsese neschimbat în esenţa sa.

„Nu, Emma. Ştii prea bine că inima ta e nechibzuită”.

El îi dădu drumul, spunându-i cu un zâmbet strâmb pe buze:

— Nu poţi pleca acum, domnişoară Gladstone. Tocmai am început să ne simţim bine.

— Nu mă interesează jocul ăsta.

Încercă să îşi recapete stăpânirea de sine. Îşi încleştă pumnul în jurul banilor, îşi apucă faldurile rochiei cu cealaltă mână şi porni grăbită spre uşă.

— Nu te obosi să-ţi iei rămas-bun, spuse el.

„Nici nu aveam de gând să o fac”.

— Nici eu n-am s-o fac. Ştim amândoi prea bine că o să te întorci.

Emma se opri, pentru o clipă. Ducele chiar se aştepta ca ei să se vadă din nou?

Dumnezeule! Emma nu avea de gând să accepte una ca asta.

Nici în ruptul capului.

*

— Cum am putut să fac una ca asta? Domnişoara Palmer se afla în atelierul doamnei Bissette, aşteptând ca Emma să-i măsoare talia. Sunt din ce în ce mai plinuţă. Cred că am cam exagerat cu prăjiturile.

Emma se îndoia profund. Era deja a doua oară în luna aceea când Davina Palmer venea la atelier să-şi lărgească o rochie, iar Emma era croitoreasa ei de multă vreme. Nu o văzuse niciodată îngrăşându-se atât de tare şi cu siguranţă nu aşa de rapid.

Nu prăjiturile erau de vină.

Bineînţeles, nu se cuvenea ca Emma să spună ceva. Doar că o simpatiza pe domnişoara Palmer. Era singura fiică a unui magnat al transporturilor maritime şi moştenitoarea întregii averi a acestuia. Puţin răsfăţată şi protejată, dar avea o strălucire specială. Era genul de client care îi făcea Emmei întotdeauna ziua mai bună decât mai rea, ceea ce nu era deloc uşor. Majoritatea doamnelor care

intrau în atelier de-abia dacă îi aruncau o privire.

Astăzi, când întâlni ochii domnişoarei Palmer, nu zări nicio strălucire în ei. Doar groază. Era evident că sărmana fată avea nevoie de un confident.

— În câte luni? întrebă încet Emma.

Domnişoara Palmer izbucni în lacrimi.

— Aproape patru, cred.

— Domnul ştie?

— Nu-i pot spune. E pictor. L-am cunoscut când a venit la noi acasă ca să facă portretul câinilor noştri şi am… Nu mai contează. A plecat. S-a dus în Albania în căutarea „inspiraţiei romantice", orice o vrea să însemne asta.

„Înseamnă că e un ticălos", îşi zise Emma.

— Dar familia ta? Le-ai spus?

— Nu, răspunse ea, clătinând hotărâtă din cap. Am mai rămas doar eu şi *papa.* Are aşteptări atât de mari de la mine. Dacă ar şti că am fost atât de nechibzuită… n-o să mă mai privească niciodată cu aceiaşi ochi, zise ea, îngropându-şi faţa în palme, suspinând uşor. N-aş putea să suport una ca asta.

Emma o îmbrăţişă, mângâind-o pe spate, liniştitor.

— Draga de tine. Îmi pare atât de rău.

— Nu ştiu ce să fac. Sunt atât de înspăimântată, zise ea, eliberându-se din îmbrăţişare. Nu pot să cresc un copil de una singură. M-am tot gândit să găsesc o familie, la ţară, care să aibă grijă de copil. Poate că aş putea să-l vizitez din când în când. Ştiu că se mai face aşa. Domnişoara Palmer îşi puse mâna pe burtă şi coborî privirea. Dar mă îngraş pe zi ce trece. N-am să mai pot ţine sarcina ascunsă mult timp.

Emma îi oferi fetei o batistă.

— Oare ai putea să mergi să stai la cineva? O prietenă, poate o verişoară? La ţară sau pe continent… N-ai pe nimeni care să aibă grijă de tine până naşti?

— N-am pe nimeni. În orice caz, nimeni care să-mi păstreze secretul, zise ea strângând batista în pumn. Dumnezeule, de ce am fost atât de proastă? Ştiam că fac o greşeală, dar era atât de romantic. Mi-a spus că sunt muza lui. M-a făcut să mă simt…

„Preţuită. Dorită. Iubită”.

Domnişoara Palmer nu trebuia să explice. Emma ştia exact ce sentimente o încercau.

— Nu fi aşa dură cu tine. Nu eşti prima femeie care îşi pune încrederea în bărbatul nepotrivit, şi nu vei fi nici ultima.

Şi totuşi, femeia era întotdeauna cea care plătea preţul.

Emma nu se aflase în situaţia dificilă a domnişoarei Palmer, dar şi ea fusese pedepsită pentru simpla greşeală de a-şi urma inima. Amintirile încă erau dureroase. Iar gândul de a o vedea pe fata aceea pătimind de aceeaşi soartă nemiloasă? Gândul acela o înfuria mai mult decât orice.

— Emma, se auzi vocea doamnei Bissette de partea cealaltă a draperiei. Tivul domnişoarei Edwina nu se va coase singur.

— O clipă, doamnă, răspunse ea, după care îi şopti domnişoarei Palmer: întoarce-te săptămâna viitoare după rochia modificată şi mai vorbim atunci. Dacă te pot ajuta în vreun fel, am s-o fac.

— Nu-ţi pot cere una ca asta.

— Nu trebuie să-mi ceri. Emma era hotărâtă. Conştiinţa ei nu avea să o lase liniştită. O luă pe domnişoara Palmer de mână şi îi spuse: Orice s-ar întâmpla, nu eşti singură. Promit.

În după-amiaza aceea, gândurile Emmei erau atât de împrăştiate, încât nimic nu se lega. Fu nevoită să descoasă tivul domnişoarei Edwina şi să-l refacă de două ori.

În cele din urmă, se făcu ora închiderii.

— Ieşi în seara asta? o întrebă colega ei, după ce doamna Bissette se retrase în apartamentul ei de la etaj. E seara de dans.

— Nu în seara asta, Fanny. Mergi fără mine.

Fanny nu încercă să o convingă şi ieşi imediat pe uşă.

Poată că altă dată s-ar fi putut bucura de o seară de dans, dar nu în seara aceea. Pe lângă faptul că era îngrijorată în privinţa domnişoarei Palmer, încă încerca să-şi

revină după întâlnirea ei de la Ashbury House.

Ducele probabil că încă se amuza pe seama ei. Un duce căsătorit cu o croitoreasă? Ha-ha-ha. Ce glumă bună!

Cum *îndrăznise* să îi propună una ca asta? Chiar aşa, cum îndrăznise?

Emma alungă amintirea, spunându-şi că nu avea rost să se mai gândească la el. Avea lucruri mai importante de făcut.

Luă o lumânare din sertarul doamnei Bissette, o aşeză pe tejghea şi o aprinse cu cremenea cât putu de silenţios. Scormoni după o bucată de hârtie maro, o netezi cu mâinile şi luă un creion, mestecându-i capătul, gânditoare. Linia taliei începuse să coboare sezonul acela, îndepărtându-se de siluetele Empire. Nu avea să-i fie uşor să ascundă o burtă de gravidă, dar Emma avea să facă tot posibilul.

Puse creionul pe hârtie şi începu să schiţeze. Domnişoara Palmer avea nevoie de un corset mai larg în partea de jos… poate o rochie cu nasturi mici în interiorul taliei, pentru a strânge sau a deschide faldurile fustei. O mică pelerină era obligatorie, cu multe broderii care să atragă privirea în sus.

Fusese atât de absorbită de sarcina aceea, că nu observase cum trecuse timpul până când cineva bătu la uşă.

Cioc-cioc. Cioc-cioc.

Emma sări ca arsă şi ascunse schiţele în buzunar.

— Am închis.

Dar bătăile se auziră tot mai insistent.

Cioc-cioc. Cioc-cioc.

Emma oftă şi se îndreptă spre uşă. Întoarse cheia în broască şi deschise uşa doar doi centimetri.

— Îmi pare rău, dar mă tem că am închis deja…

— Nu şi pentru mine.

Bărbatul acela o dădu la o parte şi intră hotărât pe uşă. Purta o pelerină neagră şi un joben cu borul lăsat în jos, care îi ascundea cea mai mare parte a feţei. Cu toate acestea, îl recunoscu într-o clipită. Cunoştea un singur bărbat care ar fi dat dovadă de un comportament atât de

îngâmfat.

Ducele de Ashbury.

— Domnişoară Gladstone, o salută el, înclinând uşor din cap. Ţi-am spus că ne vom reîntâlni.

Oh, Doamne.

Emma închise uşa şi întoarse cheia. Pentru moment, nu avea ce altceva să facă. Nu putea să o lase larg deschisă şi să rişte să fie văzută singură cu un domn.

— Excelenţă, nu pot să primesc vizitatori după program.

— Nu sunt vizitator, ci un client, zise el plimbându-se în jurul magazinului întunecat, împungând un manechin cu bastonul. Am nevoie de o vestă nouă.

— Acesta este un magazin de rochii. Nu oferim îmbrăcăminte pentru bărbaţi.

— Prea bine, zise el. În cazul acesta, am venit să comand o rochie.

— Pentru cine?

— Ce contează? răspunse el, irascibil. Pentru o femeie deosebit de urâtă, cam de mărimea mea.

Dumnezeule, ce voia bărbatul acela de la ea? Nu îi ajunsese cât îşi bătuse joc de ea cu o zi în urmă? Doar nu venise să ia rochia domnişoarei Worthing.

Oricare ar fi fost scopul lui, Emma intenţiona să primească ceva în schimb. Astăzi, era bine-venit să îi întoarcă umilinţa.

Trase o cutie în mijlocul podelei, cea pe care stăteau doamnele când le verifica tivul şi îi făcu semn să urce.

— Hopa sus.

Ducele o privi şocat.

— Dacă ziceţi că vreţi o rochie…

— Nu o vreau pentru mine.

— Dacă prietena dumneavoastră urâtă şi de mărimea unui duce vrea o rochie, voi avea nevoie de măsurători. Pentru mâneci, talie, tiv. Bust, completă ea, uitându-se lung la el.

Gata. Fără doar şi poate avea să dea înapoi.

În schimb, colţul neatins al gurii lui se ridică amuzat.

Lăsă bastonul deoparte. Îşi scoase jobenul. Apoi mantia şi mănuşile. După care, haina. Fără să-şi ia privirea de la ea, se cocoţă pe cutie şi ridică braţele de lângă corp, cu palmele în sus. Ca actor pe o scenă, aşteptând aplauze.

— Ei bine? zise el. Aştept.

Emma îşi scoase centimetrul. Acum că pornise această mică farsă şi nu mai putea să dea înapoi.

— De unde aţi ştiut să veniţi aici? întrebă ea, suspicioasă. M-aţi urmărit?

— Sunt duce. Bineînţeles că nu te-am urmărit. Am trimis pe *cineva* după tine. E cu totul altceva.

Emma dădu din cap, desfăşurând centimetrul.

— Dar era la fel de neplăcut.

— Neplăcut? Ieri ai refuzat o viaţă de bunăstare în schimbul a două lire şi trei şilingi, după care ai fugit ca arsă din casa mea. Nu ţi-a trecut prin minte că poate am venit în căutarea ta ca să mă asigur că eşti bine?

Emma îi aruncă o privire sceptică.

— Nu spun că de *asta* sunt aici. Doar că ar putea exista şi varianta asta.

Emma se mută în spatele lui şi îşi întinse centimetrul de la umărul său stâng la încheietura mâinii, aparent măsurând lungimea mânecii. În realitate, încerca pur şi simplu să ignore apropierea de el. Doar un singur strat de material fin şi elegant stătea între atingerea ei şi trupul lui şi nu avea de gând să retrăiască şocul acela vibrant pe care îl împărtăşiseră în bibliotecă.

„Nu poţi pleca acum. Tocmai am început să ne simţim bine”.

Măsură distanţa dintre umeri. Trase aer în piept şi simţi mirosul lui masculin de săpun de ras şi colonie, lucru care nu făcea altceva decât să o tulbure şi mai tare.

— Văd că nu-ţi notezi măsurătorile, spuse el.

— Nu-i nevoie. Le ţin minte.

Din păcate. Fie că şi-o dorea sau nu, Emma ştia că întâlnirea aceasta avea să rămână întipărită în memoria ei pentru totdeauna. Sau, dacă nu pentru totdeauna, cel puţin până când avea să fie îndeajuns de bătrână şi slăbită ca să

mai ţină minte altfel de conversaţii.

Întoarse centimetrul pe verticală şi îl lipi de ceafa lui. O greşeală. Acum, la toate amintirile acelea nedorite avea să adauge şi senzaţia părului său. Avea textură de catifea scumpă, elegantă.

„Catifea, Emma? Vorbeşti serios?”

— Aproape am terminat. Mai trebuie să vă măsor pieptul. Ţinu de capătul centimetrului pe o parte a pieptului, după care îl înconjură în direcţia opusă, trăgând banda peste vesta lui de satin, de-a lungul pieptului, până ce întâlni celălalt capăt.

Strânse centimetrul. Ducele tresări.

Bun.

Acum măcar avea bestia în lesă.

Şi, atunci, de ce se simţea ca şi cum ea ar fi fost prizoniera lui?

Nu cicatricile lui erau cele care o intimidau. Din contră. Când era atât de aproape de ea, privirea ei nu putea să îi vadă ambele jumătăţi de chip în acelaşi timp. Trebuia să aleagă o parte.

Iar Emma ştia prea bine care era partea care o captiva cu adevărat. Existau două abordări diferite în realizarea unei rochii reuşite. Fie să încerci să găseşti defectele şi să le ascunzi, fie să scoţi la suprafaţă frumuseţea ascunsă. Întotdeauna crezuse în cea de-a doua metodă, alegere pe care o regreta în clipa aceea.

„Emma, nu face una ca asta. Nu te lăsa pradă inimii, o să te prindă în strânsoarea ei.”

Dar era deja prea târziu. Acum, când se uita la el, vedea pur şi simplu un bărbat. Unul cu doi ochi albaştri captivanţi şi cu o inimă ascunsă bătând într-un ritm puternic, sfidător.

Un bărbat cu nevoi. Dorinţe.

Un bărbat care o apucase de mână cu o zi în urmă şi care acum…

Şi care acum dădea toate semnele că voia să o sărute.

Capitolul 3

Ash nu-şi dorise niciodată mai mult să sărute o femeie.

Simţea o nevoie disperată de a o săruta. Ar fi vrut să devoreze dulceaţa rozalie a acelor buze, să o lase fără cuvinte. Să-i dea o lecţie sau două. Să o lase fără suflare. Să o tulbure până în măduva oaselor.

Voia, desigur, să facă mai mult decât atât. În timp ce se aplecă uşor spre ea, putu să arunce o privire spre decolteul ei, spre sânii aceia ispititori care promiteau atâta plăcere.

„Frumuseţea lui Venus”.

Cu câţiva ani în urmă, nu s-ar fi abţinut să o sărute. Ar fi sedus-o cu cadouri şi tachinări spirituale. Iar ea ar fi venit de bunăvoie, chiar şi cu nerăbdare, în patul lui, unde s-ar fi bucurat unul de altul. Pe îndelete.

Dar asta fusese în trecut. Şarmul lui fusese înlocuit de furie mistuitoare, iar chipul său atrăgător trecuse prin multe schimbări. Nicio femeie nu ar fi acceptat să fie sedusă de sărutările unei brute aspre şi desfigurate.

Nu mai conta. Nu avea nevoie de o amantă, ci de o soţie. Planul era să se însoare cu ea, să o aducă în patul lui şi, odată ce avea să-i poarte în pântec moştenitorul, să o trimită la ţară. Sfârşit.

Îşi îndreptă spatele, arcuindu-şi sprânceana în mod sardonic. Mare noroc că încă mai avea o sprânceană intactă. Ce duce era acela care nu putea să-şi arcuiască sprânceana în mod sardonic?

Emma lăsă centimetrul deoparte.

— Vino să-ţi alegi materialul pentru rochie şi ar trebui să comandăm cinci metri. Ţi-aş sugera un brocart roz pentru tenul tău.

— Chiar aşa? zise el. Eu mă gândeam la o nuanţă de piersică.

Emma îi luă jobenul, mantia, mănuşile şi bastonul şi i le aruncă în braţe.

— Şi acum am să te rog să pleci. Trebuie să ajung acasă.

— Putem face ambele lucruri deodată. Te conduc acasă. Trăsura mea e chiar afară.

— Mulţumesc, dar prefer să merg pe jos.

— Şi mai bine. Picioarele mele sunt chiar mai la îndemână decât trăsura.

Emma se îndreptă spre ieşirea din spate a magazinului. Ash îşi luă haina, pelerina, mănuşile şi jobenul, după care o urmă pe o alee mizerabilă şi urât mirositoare. O prinse repede din urmă cu pasul lui lung.

Paşii Emmei răsunau iritat pe pietrele de pavaj.

— N-am de gând să fiu amanta dumneavoastră. Corpul meu nu este de vânzare.

— Nu e tocmai adevărat. Eşti croitoreasă, nu-i aşa? Cel puţin degetele tale sunt de vânzare.

— Dacă nu cunoaşteţi diferenţa dintre degetele unei femei şi pântecul ei, chiar nu aş avea de ce să împart un pat cu dumneavoastră.

Ash rămase şocat, după care izbucni în râs. Un sunet ciudat şi neplăcut. Probabil că se dezobişnuise să facă asta.

— Cunosc prea bine diferenţa, zise el, luând-o de mâna neînmănuşată şi trecându-şi degetul mare peste vârfurile degetelor ei. Poţi să fii sigură că n-am să le confund.

Simţi o bătătură pe degetul arătător, iar lucrul acesta îl supără. Fiica unui domn respectabil ar trebui să aibă mâini catifelate, dar viaţa fusese dură cu ea. Simţi un impus tulburător de a-i duce mâna la buze ca să-i sărute degetele obosite.

Emma rămase cu răsuflarea tăiată, de parcă i-ar fi citit gândurile. Sau poate că propriile ei gânduri o surprinseseră.

Îşi retrase mâna.

— Ce încercaţi să faceţi? Vreţi pur şi simplu să continuaţi să mă torturaţi?

— Nicidecum. Deşi bănuiesc că, în timp, se va ajunge inevitabil şi la asta.

Emma pufni nervoasă.

Atitudinea ei reuşi să-l stârnească. Bineînţeles, nu avea de gând să i-o spună. O observă cum tremura, încercând să se încălzească.

— Unde ţi-e pelerina?

— Am uitat-o ieri la dumneavoastră acasă.

— Ei bine, sper ca asta să te înveţe minte, să nu mai faci ieşiri dramatice.

Ash îşi dădu jos pelerina şi i-o puse pe umeri, trăgând de capete până o făcu să semene cu un pinguin.

— Hai, zise el, apucând-o de umeri şi îndemnând-o să meargă mai repede.

Faptul că îi oferise pelerina nu era un simplu gest galant. Era o chestiune de autoprotecţie. Avea mănuşi, dar pielea era prea fină, prea delicată. Fără bariera pelerinei, risca să o simtă mai aproape. Nu avea de gând să retrăiască şocul acela electric care îl răscolise în bibliotecă.

— Acum poate o să mă asculţi cu atenţie. Nu-mi amintesc să-ţi fi propus să fii amanta mea. Cred că am folosit cuvântul „ducesă”. Nu m-aş fi obosit să vin până *aici*, zise el, gesticulând spre împrejurimi, pentru vreun alt scop.

— Doar nu vorbiţi serios. Nu mi se pare cinstit, sincer.

Ash rămase câteva clipe în tăcere.

— Gata, ai terminat de înşiruit adverbe? Nu aş vrea să te întrerup.

Micuţul său pinguin se foi neliniştit.

Ash era şi el neliniştit. Judecând după încăpăţânarea ei era imposibil ca un bărbat ca el să-şi dorească să fie cu ea, probabil că altcineva o făcuse să se simtă nedorită. Iar gândul *acela* îl enervă la culme.

— Emma, ascultă-mă.

Dumnezeule, deja se gândea la ea ca la Emma. Un nume mic, încăpăţânat. I se potrivea.

— Răspunsul este da, continuă el. Vorbesc serios. Cinstit, sincer, corespunzător. Vreau să fii a mea, pe de-a-ntregul.

*

Emma îşi pierdu echilibrul, mai să cadă în nas în căruciorul unui negustor de mere.

Reuşi să se echilibreze, dar nu înainte ca ducele să o prindă. Nu se grăbi să îi dea drumul. În schimb, o strânse şi mai mult şi o conduse în jurul căruciorului, strecurându-şi trupul între ea şi o trăsură.

Avea un mers rapid, iar Emma încercă să ţină pasul cu el. La drept vorbind, se străduise să ţină pasul cu el de când intrase în biblioteca lui. Încercase din răsputeri să-i înţeleagă intenţiile, să ţină pasul cu şicanele lui. Încercând să-şi stăpânească reacţiile propriului trup. Era obositor. Părea să aibă de-a face cu o sală de sport, nu cu un bărbat.

— Dacă într-adevăr vă doriţi o soţie, spuse ea, sunt sigură că puteţi găsi multe femei, femei din familii bune, dispuse să se căsătorească cu dumneavoastră.

— Da, dar asta presupune să stau să le *caut.* În felul ăsta, mai scuti de un efort.

Emma îi aruncă o privire usturătoare.

— Vă auziţi ce spuneţi? Chiar nu vă daţi seama cât de jignitoare e propunerea dumneavoastră?

— Mie mi se pare una avantajoasă. Îţi ofer un titlu şi o avere. Tot ce trebuie să faci este să mă aştepţi în pat, în întuneric, după care să petreci nouă luni umflându-te ca o căpuşă. Ce femeie ar refuza o astfel de propunere?

— Chiar aşa, ce femeie ar putea să refuze o astfel de propunere? Poate doar una care nu vrea să se simtă ca o iapă de prăsită.

Coborâră de pe trotuar şi traversară strada.

— O iapă. Interesant. Nu aş putea spune că mă deranjează comparaţia. Dacă tu eşti o iapă, înseamnă că eu aş fi un cal de prăsilă.

— Şi iată nedreptatea din lume într-o expresie.

Ash făcu abstracţie de cuvintele ei.

— De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, prefer cuvântul „armăsar”.

— Lăsaţi caii! exclamă ea, nervoasă. Nu înţeleg cum aţi putea sugera să ne căsătorim. Nu ştim mai nimic unul despre celălalt. Şi, din puţinul cât am ajuns să ne cunoaştem, nu ne simpatizăm deloc.

— Nu ştiu cum se procedează în sătucul tău când un bărbat îi face curte unei femei, dar în societatea mea, căsătoria este o chestiune bazată pe două criterii: fertilitate şi finanţe. Îţi propun o căsătorie de convenienţă. Tu trăieşti în sărăcie, pe când eu, zise el, ducându-şi mâna la piept, am foarte mulţi bani. Am nevoie de un moştenitor, iar tu, spuse el, făcând semn spre ea, ai capacitatea de a-mi purta în pântec un copil. Nu este nevoie să ne simpatizăm. De îndată ce copilul este conceput, vom merge fiecare pe drumul său.

— Fiecare pe drumul său?

— Vei avea propria casă la ţară. Nu voi mai avea nevoie de tine după aceea.

Odată ajunşi pe o stradă mai aglomerată, Ash îşi trase jobenul pe faţă şi ridică gulerul hainei. Deja se lăsase întunericul, dar luna strălucea cu putere. Era evident că nu voia să atragă atenţia asupra sa. În clipa aceea Emma îl compătimi, fără să vrea.

— Asta pentru că presupuneţi că acest copil teoretic ar fi băiat, spuse ea. Dar dacă veţi avea o fată? Sau cinci?

Ash ridică din umeri.

— Eşti fiică de vicar. Roagă-te pentru un băiat.

— Sunteţi îngrozitor.

— Dacă tot suntem la capitolul cu defecte personale, tu eşti iraţională. Laşi mândria să-ţi întunece raţiunea. Hai să nu ne mai certăm şi să ajungem odată la singura concluzie inevitabilă.

— Da, concluzia mea este că această conversaţie nu are nicio noimă. Nu înţeleg de ce vă comportaţi de parcă vă veţi căsători cu mine.

— Iar eu nu înţeleg de ce continui să te comporţi de parcă n-ai de gând să o faci.

— Sunteţi duce. Eu sunt croitoreasă. Ce altceva ar mai fi de spus?

Ash întinse mâna şi începu să numere pe degete.

— Eşti o femeie tânără şi sănătoasă. Eşti fiica unui domn respectabil. Eşti educată. Eşti destul de drăguţă, lucru care nu mă preocupă, dar un copil ar trebui să aibă cel puţin un părinte care să nu arate ca un monstru, zise el, ajuns la ultimul său deget. Şi eşti deja aici. Acestea sunt toate cerinţele mele. Aşa că ai să te căsătoreşti cu mine.

Emma îl privi şocată. Era, probabil, cea mai neinspirată cerere în căsătorie pe care şi-ar fi putut-o imagina vreodată. Avea de-a face cu un bărbat cinic, insensibil, arogant şi nepoliticos.

Unul cu care avea să se căsătorească, fără doar şi poate.

Oricât de incredibil părea totul, contrar a tot ceea ce ştia despre societate, bărbatul acela chiar părea să îi facă o cerere sinceră în căsătorie. Ar fi fost nebună să îl refuze.

Croitoresele nu aveau prea multe perspective pe termen lung. Anii lungi de trudă aveau să-şi spună cuvântul pe ochii şi mâinile ei. Emma ştia că cea mai bună şansă, poate chiar singura ei şansă la o viaţă liniştită, era să se căsătorească. Ar fi fost nesăbuită să refuze cererea în căsătorie a unui duce, chiar şi dacă ar fi fost vorba despre un septuagenar murdar şi ţintuit la pat.

Iar ducele acesta nu era deloc aşa. În ciuda *numeroaselor* sale defecte, Ashbury era un bărbat puternic, în floarea vârstei, şi mirosea îmbătător. Îi oferea o viaţă liniştită, cel puţin un copil…

Şi o casă.

O casă în care să trăiască în tihnă, la ţară, ceea ce avea să-i permită să o ajute pe domnişoara Palmer, într-o perioadă în care sărmana fată nu avea pe nimeni altcineva.

Ducele se opri brusc din mers.

— Sfântă Cruce! Nu e bine.

„La naiba”. Asta avea s-o înveţe minte să nu viseze cu ochii deschişi, nici măcar pentru o secundă. Ducele se trezise, în cele din urmă, la realitate. Acum avea să o alunge, şi ea urma să ajungă o bătrână pe docuri, cârpind cămăşile marinarilor pentru câţiva bănuţi, povestindu-le

despre cum ratase ocazia să fie ducesă.

— Am ajuns în mijlocul parcului St. James, spuse el.

— Chiar aşa? zise ea, uitându-se în jurul ei. Zări iarba veştejită, ramurile goale are copacilor. Aveţi dreptate. Ce este Sfânta Cruce?

— Crucea lui Hristos. Şi te numeşti fiică de vicar? Tatăl tău ar intra în pământ de ruşine.

— Credeţi-mă, nu ar fi prima oară.

— În fine, unde locuieşti?

— Într-o mansardă, la două case de atelier.

— Şi, atunci, de ce am venit până aici?

Emma îşi muşcă buzele.

— Pentru că speram să scap de dumneavoastră. Dar m-am răzgândit.

— Cred şi eu. Cu un pufnet nerăbdător, o trase lângă el, punându-i uşor mână pe spate. Ai habar ce puşlamale umblă noapte prin parcul ăsta?

— Nu chiar.

— Roagă-te să nu afli niciodată.

— De-abia ce a început să se însereze. Sunt sigură că vom fi…

Doar că nu mai apucă să-şi termine fraza. Doi bărbaţi apărură din întuneric, de parcă ducele îi angajase să vină tocmai în momentul acela ca să îi demonstreze că avea dreptate.

Şi, după expresia de pe chipul lor, cei doi bărbaţi veniseră să-şi primească plata.

Capitolul 4

Ash ura faptul că avea întotdeauna dreptate.

Se puse între cei doi bărbaţi şi Emma, cu o mână pe ea şi cu bastonul în cealaltă.

— Ei bine? se răsti el. Hai, spuneţi-mi ce vreţi, ca să vă zic să vă duceţi naibii şi să ne vedem de vieţile noastre. Am alte lucruri de făcut în seara asta.

— Dă-ne punga, şefu’. Ceasurile şi inelele.

— Duceţi-vă naibii! Poftim, am spus-o. Aţi văzut ce uşor a fost? zise el, apucând-o pe Emma pe după umeri. Pe noi să ne scuzaţi.

Cel de-al doilea bărbat scoase un cuţit.

— Nu. Dacă aş fi în locul vostru, aş sta locului.

— Sper şi eu, răspunse Ash, pe un ton sec. Altfel s-ar putea să-ţi faci singur râu.

Omul cu cuţitul sări spre el, împungând înspre coastele lui Ash.

— Ţine-ţi gura şi dă-ne toţi banii dacă nu vrei să-ţi retez gâtul de faţă cu mândra ta.

Mândra *lui?*

— Domnişoară, nu-ţi face probleme, îi spuse celălalt bărbat scoţând o frânghie. Te scăpăm bucuroşi de domnu’ ăsta.

Un mârâit sălbatic se auzi dinspre Ash.

— Pe dracu’, mormăi Ash, fluturându-şi bastonul ca pe o sabie, iar cei doi bărbaţi făcură un pas în spate. Dacă vă atingeţi de ea, o să plătiţi cu preţul vieţii, neisprăviţilor.

Supărarea lăsase loc mâniei, iar mânia se transformase într-o furie primară, până ce văzu negru în faţa ochilor.

Lama sclipi în întuneric. Bărbatul se năpusti asupra lui, dar Ash se feri, împingând-o pe Emma în spatele lui. Cu o lovitură nimicitoare, îl aruncă pe atacator în genunchi. Cuţitul ateriză în iarbă.

Făcu stânga împrejur şi îşi ridică din nou bastonul, pregătindu-se să-şi înfrunte şi celălalt inamic, cu o lovitură amplă, cât să-i zdrobească oasele.

Dar nu mai apucă să o facă pentru că o rafală de vânt îi zbură jobenul de pe cap.

La unison, cei doi tâlhari săriră ca arşi.

— Doamne sfinte! şopti unul dintre ei.

— Dumnezeule, ai milă de noi! exclamă celălalt, târându-se în patru labe. E chiar diavolul.

Ash rămase locului, fumegând de o furie care îi ardea plămânii şi ţinându-şi bastonul gata de atac. Cu toate

acestea, nu părea că mai era nevoie să recurgă la violenţa. După o tăcere tensionată, coborî bastonul.

— Valea!

Niciunul dintre ei nu îndrăzni să facă vreo mişcare.

— Valea! urlă el. Fugiţi cu coada-ntre picioare ca nişte jigodii ce sunteţi sau o să implorați să ajungeţi faţă în faţă cu diavolul.

Cei doi tâlhari o luară imediat la sănătoasa. Nicio altă victorie nu fusese vreodată mai tristă.

La întoarcerea sa în Londra, Ash trăsese nădejde că poate nu arăta chiar *atât* de monstruos pe cât îşi imaginase în urma puţinelor sale interacţiuni cu cei din jur. Poate că Annabelle era pur şi simplu o fiinţă superficială, care punea preţ pe aparenţe mai presus de orice. Poate că vechii săi prieteni fuseseră cu adevărat prea ocupaţi să îl viziteze mai mult de o dată, poate că majoritatea servitorilor săi chiar fuseseră nevoiţi să se îngrijească de rude de departe, care se îmbolnăviseră peste noapte.

Poate că cicatricile nu erau atât de îngrozitoare.

Se minţise singur. Era clar. Înfăţişarea lui era la fel de respingătoare precum se temea, poate chiar mai rău. Bărbaţii aceştia pe care tocmai îi alungase ca pe nişte şobolani în canal erau tâlhari de cea mai joasă speţă. Chiar se aştepta ca o femeie tânără, drăguţă şi fermecătoare să accepte bucuroasă cererea lui în căsătorie?

Toată lumea l-ar vorbi de râu. Nicio femeie întreagă la minte nu ar accepta în ruptul capului să fie cu el. Avea să se întoarcă şi să constate că Emma fugise. Era sigur de asta.

Doar că se înşelase.

O găsi tot acolo, cu o creangă în mână, uitându-se după cei doi tâlhari. Pelerina îi alunecase de pe umeri. Respiraţia ei furioasă lăsa norişori în aerul rece.

În cele din urmă, lăsă creanga, după care se duse să-i ia jobenul care căzuse la câţiva metri distanţă.

— Eşti bine?

Ash o privi uluit. Întrebarea ei nu-şi avea rostul. Totul părea atât de ireal.

Fata aceea nu doar că alesese să nu fugă, dar părea gata îl *apere,* oricât de absurd ar fi părut asta. Nu ştia ce să facă cu ea şi nu avea nici cea mai mică idee ce să facă cu el însuşi. Se simţea pur şi simplu…

Simţea. Pur şi simplu. Toate felurile de emoţii, şi toate deodată.

Pentru început, se simţea vag insultat de simpla idee că ar putea să aibă *nevoie* de ajutor din partea unei fete atât de plăpânde. Iar gândul acela aproape că îl mână să o ia pe sus, să îi arate cine proteja pe cine. În plus de asta, îl încerca o emoţie timidă, greu de descris, care îl făcea să-şi dorească să renunţe la mândrie, să-şi lase capul în poala ei şi să plângă.

Gândul acela era, desigur, de neconceput. Nu avea să se întâmple niciodată. Cu toate acestea, decizia fusese luată. Fata îşi pecetluise singură soartă.

Dacă chiar avusese vreodată de gând să scape de el, îşi ratase şansa.

De data asta nu avea de gând să o lase să fugă nici în ruptul capului.

*

Emma simţi o schimbare în atitudinea lui. Îi observă maxilarului încordat, respiraţia furioasă. Nu mai zări nicio sclipire albăstruie în ochii lui. Doar o privire întunecată, rece.

Fusese intens de la bun început, dar de data asta… o privi cu atâta intensitate, încât nici nu găsea cuvintele potrivite să descrie acel sentiment. Dar îl simţi. Ah, da, simţi acea energie intensă. Simţi cum i se ridică părul pe ceafă şi toţi nervii îi erau întinşi la maximum.

Corpul ei ştia că ceva avea să se întâmple.

Mintea ei nu avea nici cea mai mică idee ce anume urma să se întâmple, dar ştia că dezlănţuise în el o putere incredibilă.

— Poftim jobenul, spuse ea.

De parcă ar fi fost nevoie să explice că obiectul în

formă de joben din mâna ei era într-adevăr un joben şi nu, să spunem, încheietura unei oi.

Ash luă jobenul.

Îşi luă şi pelerina de pe iarba uscată.

După care o luă pe *ea*.

Nu-i oferi braţul, cum se cuvenea din partea unui domn respectabil, ci o prinse de cot şi o trase după el spre stradă.

— Îmi pare rău că a trebuit să fii martoră la asta.

— Mie nu-mi pare rău, şopti ea.

Nu că era bucuroasă că fuseseră atacaţi de tâlhari. Fusese o situaţie înspăimântătoare, o experienţă pe care nu-şi dorea să o repete. Totuşi, acum că reuşiseră să scape nevătămaţi, ştia că putea să retrăiască oricând întâmplarea aceea şi să-şi amintească senzaţia care o încercase când el sărise să o apere şi precizia plină de furie cu care îi alungase pe cei doi tâlhari.

Nimeni nu o mai protejase vreodată astfel.

Atracţia pe care o simţea faţă de el înainte, o atracţie pe cât de nedorită, pe atât de reală, tocmai se intensificase.

— Eu sunt cea care ar trebui să-ţi ceară scuze, spuse ea. A fost vina mea. Nu am fi ajuns în parc dacă…

— Dacă aş fi fost cu băgare de seamă. E vina mea, zise el, conducând-o afară din parc, fără alte explicaţii. Ieşiră pe stradă şi chemă o birjă. Să te duci imediat acasă. O să trimit o trăsură după tine mâine. Să-ţi strângi toate lucrurile.

Emma rămase fără suflare.

— Stai puţin. Ce vrei să spui cu asta?

— Trăsura o să te ducă la un hotel. Poate la Mivart.

Mivart era cel mai elegant hotel din Mayfair. Emma fusese o singură dată acolo ca să aranjeze tivul unei rochii pentru o baroneasă austriacă venită în vizită în Londra. Nu-i trecuse niciodată prin minte că avea să stea într-un astfel de loc.

— O să trimit după ţine de îndată ce avocaţii vor termina de întocmit contractele. Ducele deschise portiera

birjei şi o împinse înăuntru. Ne vom căsători la Ashbury House.

— Dar… dar…

Ash se duse să stea de vorbă cu birjarul, după care veni să-i închidă portiera.

— De fapt, nu te mai obosi să-ţi împachetezi lucrurile. Îţi voi cumpăra altele noi. N-am nevoie de cartofi mucegăiţi.

Emma apucă să-şi vâre gheata în portieră, înainte ca el s-o închidă.

— Stai puţin.

— Ce mai e acum?

Ce întrebare bună. Emma nu avea nici cea mai mică idee ce să-i spună. Totul se întâmpla atât de repede. Prea repede. Viaţa ei fusese dată peste cap şi nu voia să o oprească, dar avea nevoie să se agaţe de ceva.

— Insist… Insist să aduc cu mine o pisică.

— O pisică? pufni el, cu un dezgust evident.

— Da, o pisică. Pisica mea.

„Emma, nebuno! Dar tu nici măcar nu ai o pisică”.

Avea să-şi găsească una, îşi spuse ea. Dacă tot avea de gând să intre într-o căsătorie care nu promitea nicio urmă de afecţiune, dacă tot avea să locuiască în casa aceea mare şi elegantă, avea nevoie măcar de un aliat. Se putea ceva mai bun decât un pisoi jucăuş, cu ochi mari?

— Pentru o mireasă de convenienţă, deja ai început să-mi dai bătăi de cap. Îi împinse piciorul înăuntru, împungând-o cu degetul, înainte de a închide portiera. Pisica asta a ta ar face bine să fie cuminte.

Capitolul 5

Pisica aceea era cea mai murdară şi urâtă creatură pe care Ashbury o văzuse vreodată, mai puţin în rarele ocazii când se privea în oglindă. Nu era decât o adunătură de oase împachetate într-o blană cenuşie şi, fără îndoială, plină de purici.

Mireasa lui strângea bestia la piept cu ambele mâini,

purtând-o ca pe un fel de buchet de fată bătrână.

Perfect. Cum era vorba aia? Ceva vechi, ceva nou, ceva împrumutat şi ceva care să urle.

Ash se uită lung la bestia aceea.

Creatura şuieră zgomotos.

Antipatia părea să fie reciprocă.

— Are un nume? o întrebă el.

Emma tresări, parcă speriată de întrebare.

— Poftim?

— Pisica asta a ta. Are vreun nume?

— Ah. Da. Nădragi. Îl cheamă Nădragi.

— *Nădragi?*

— Da, nu m-ai auzit? zise ea, fără să dea semne că avea să lase creatura din braţe. În schimb, aruncă o privire în jurul ei. Unde ne vom rosti jurămintele? În bibliotecă?

— Doar n-ai de gând să ţii chestia aia în braţe toată ceremonia.

— Dar dacă-l las pe jos, mi-e teamă că o să fugă. În plus, vrea să ne fie martor. Nu-i aşa, Nădragi? spuse ea, întorcând mâţa cu faţa la ea şi făcându-se că îi dă un pupic. El este ducele de Ashbury. Nu-i aşa că te bucuri să-l cunoşti? Emma luă lăbuţa creaturii şi o flutură în aer, ca şi cum ar fi vrut să-l salute. E foarte prietenos.

Ghearele pisicii fluturară cu răutate prin aer.

Da. Cu siguranţă era foarte prietenos.

Ash întinse mâna, luă animalul din strânsoarea ei şi îl puse pe podea. Fiara cenuşie o luă imediat la sănătoasa.

— Casa asta e enormă, îi spuse ea. O să-mi ia o veşnicie să-l găsesc.

— Să sperăm.

Îşi aranjă haina şi se întoarse să-şi privească mai bine mireasa. Cea mai mare greşeală a pisicii fusese că acoperise o fată atât de frumoasă. Până atunci, o văzuse doar în două feluri: mai întâi, într-o rochie de o urâţenie rar întâlnită, după care în uniforma ei modestă de croitoreasă.

Rochia cu care era îmbrăcată în dimineaţa aceea era simplă, dar era o adevărată plăcere să te uiţi la ea. Era o rochie de lână într-o nuanţă bogată şi frumoasă de

albastru. Îi venea perfect. Nu era de mirare, probabil că şi-o confecţionase singură, dar rochia aceea îi îmbrăţişa perfect formele. Mânecile erau lungi şi adăugase o bucăţică de dantelă fină la încheieturi. Atât de drăguţă, atât de discretă.

Era fermecătoare.

Nu, Nu. „Fermecătoare?" Chiar îi venise în minte un astfel de cuvânt? Ash nu era genul de bărbat care să se lase vreodată fermecat. Niciodată. Bleah!

Era excitat, atâta tot. Dornic să-şi întrerupă o lungă pauză de celibat. Singurul motiv pentru care îi plăcea rochia ei era pentru că avea să arate bine pe jos.

Păcat că nu urma să apuce să o vadă aruncată pe podea. Avea să o găsească în întuneric în camera ei în seara aceea.

Buzele ei trandafirii dădură să spună ceva. La naiba, asta însemna că nu-şi mai luase ochii de la ele. Şi că nici nu auzise ce-i spusese.

— Preotul ne aşteaptă în salon, spuse el.

Ea ezită.

Se pregătea să o audă spunând ceva de genul: „Nu pot să fac una ca asta" sau „Ce a fost în capul meu?" sau „Mulţumesc, dar prefer să fac foamea fără un a acoperiş deasupra capului".

— Unde este salonul?

Ash răsuflă uşurat şi îi oferi braţul.

— Pe aici.

Nu avea un pas tocmai hotărât, dar nici nu era de aşteptat. Fără îndoială că şi-ar fi dorit să se căsătorească din iubire, şi el era pe punctul de a fura visul acela din degetele ei micuţe, înroşite de muncă, înlocuind mirele fermecător şi frumos din visele ei cu un monstru antipatic.

În clipa aceea se simţi vinovat.

Nu, trebuia să treacă peste asta. Războiul îl învăţase două lucruri. În primul rând, viaţa era trecătoare. În al doilea rând, datoria nu era. Dacă urma să moară fără un moştenitor, vărul lui cel neisprăvit. Ivea să îi fure pământul, fără să ţină cont de altceva decât de bunăstarea şi de îmbogăţirea proprie. Iar Ash nu avea de gând să îi lase la

greu miile de oameni care depindeau de el.

Ar fi însemnat să trădeze amintirea tatălui său, iar gândul acela îl rănea profund.

De îndată ce păşiră în salon, înţelese ironia sorţii.

El era cel care se căsătorea din dragoste.

Doar că nu din dragoste pentru ea.

*

Nu era tocmai nunta visurilor ei. Îşi imaginase o nuntă în biserică, fireşte, alături de prieteni, vecini şi rude. Visase să poarte panglici roz şi o cunună de flori pe cap. Dar adevărul era că renunţase la astfel de fantezii cu mulţi ani în urmă.

În salon nu găsi nici oaspeţi, nici flori. Se văzu faţă în faţă doar cu preotul, cu majordomul, cu menajera şi cu un teanc de documente care aşteptau să fie semnate. Emma răsfoi paginile, intimidată. Singura soluţie era să înceapă cu începutul.

Ajunsese de-abia la jumătatea celei de-a doua pagini, când ducele exclamă nerăbdător:

— Ce faci? Doar n-ai de gând să le citeşti?

— Bineînţeles că o să le citesc. Nu semnez nimic fără să citesc înainte. Tu aşa procedezi?

— Nu, dar asta pentru că eu chiar aş putea să am ceva de pierdut.

Emma, în schimb, nu avea nimic de pierdut. Era clar că asta încerca să îi spună. Adevărul era că avea dreptate. Deja lăsase în urmă atelierul de croitorie, mansarda şi cele mai multe dintre lucrurile ei.

Ducele o lăsă să citească şi se duse în celălalt colţ al salonului, luând camera la pas. Ceva îi spunea Emmei că şi el era la fel de neliniştit ca ea.

Nu, era imposibil. Probabil că voia pur şi simplu să treacă la treabă.

— Domnişoară Gladstone, aveţi nevoie de ajutor? se auzi o voce din apropiere. Ştiu cât de complicată poate fi această hârţogărie.

Ridica privirea şi îl văzu pe majordom în dreapta ei. Îl întâlnise în urmă cu două zile. Cum îl chema? Parcă domnul Khan.

Dar îşi amintea cu siguranţă că-i plăcuse de el încă din prima clipă. Avea o piele de bronz, un uşor accent indian şi un păr argintiu cu o cărare pe mijloc la fel de dreaptă ca postura lui. Se purtase frumos cu ea, chiar dacă apăruse neinvitată la uşa lor. Ba chiar păruse încântat să o vadă.

— Ducele nu este de regulă aşa, îi mărturisi Khan, întinzându-i mai multe hârtii.

— Chiar aşa? întrebă Emma cu speranţă în suflet.

— De obicei, e mult mai rău, zise el, aruncând o privire peste umăr, dându-i un teanc de documente. E singuratic şi nu are de gând să se schimbe. Nu are încredere în nimeni, dar îi respectă pe cei care îi ţin piept. Ceea ce mă face să cred că din cauza asta sunteţi astăzi aici. E supărat, plin de resentimente, plictisit şi trăieşte în dureri, chiar dacă nu vrea să recunoască. Fie o să-l ajutaţi să îşi revină, fie o să vă pună el la pământ.

Emma rămase cu gura uscată.

— Dar să ştiţi că întregul personal este de partea dumneavoastră, zise el.

— Da? Mulţumesc.

Emma nu avea nici cea mai mică idee ce presupunea să facă „să îşi revină” un duce rănit, dar nu avea nici urmă de îndoială că nu putea să o facă. Cu toate acestea, dacă Khan voia să fie de partea ei, nu avea să refuze. Avea nevoie de un prieten în casa aceea şi era evident că nu urma să găsească unul în soţul ei.

Şi nici pisica aceea, oriunde ar fi ea.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă bărbatul în cauză.

— Nimic, răspunse ea. Aproape că am terminat. După care îi şopti majordomului: Ai vreun sfat pentru mine?

— Presupun că este prea târziu să daţi bir cu fugiţii.

— Altceva?

— Să vă înecaţi amarul în băutură? Măcar să o facă cineva în casa asta, că eu nu pot.

— Khan, nu mai sta acolo, fă-te util. Adu-mi Biblia familiei.

Majordomul îşi îndreptă imediat spatele.

— Desigur, Excelenţă.

Majordomul îi făcu repede cu ochiul înainte de plecare, părând să-i spună: „Sunt alături de tine”.

Emma luă tocul. După ce termină de semnat toate contractele, preotul îşi drese glasul.

— Excelenţă, sunteţi gata să începem?

— În sfârşit. Hai odată.

Emma şi ducele se aşezară unul lângă altul, iar Emma nu se putu abţine să nu arunce o privire spre el. Profilul său neatins era îndreptat spre ea. Singur, hotărât, fără nicio urmă de îndoială.

Brusc, întoarse capul, arătându-şi cicatricile. Ruşinată că o surprinsese uitându-se la el, se grăbi să-şi ferească privirea. Iar în clipa aceea ştiu că făcuse o greşeală.

„Bine gândit, Emma. Perfect. N-o să se simtă deloc jignit”.

În timp ce îşi recitau jurămintele, ducele îi luă mâna şi îi puse pe deget un inel simplu, de aur. Un gest hotărât şi nesentimental, de parcă lua pur şi simplu ce era al lui. Cei doi slujitori serviră drept martori, după care ieşiră din cameră, alături de preot.

Şi, astfel, rămaseră singuri, toţi trei. Emma, ducele, şi tăcerea aceea insuportabilă.

— Am terminat cu asta, zise el, ducându-şi mâinile la spate.

— Presupun că da.

— Am să-i poruncesc servitoarei să-ţi aducă ceva de mâncare în camera ta. Sunt sigur că vrei să te odihneşti.

Ducele dădu să plece, dar Emma îl prinse de braţ.

— Da, zise el, dar nu pe tonul unei întrebări, ci parcă certând-o.

— Vreau să iau cina, spuse ea, încercând să-şi adune puterile.

— Bineînţeles că vei lua cina. Crezi că am de gând să te înfometez? Doar ţi-am spus că vreau să-mi dai un copil

sănătos.

— Nu mă refer la faptul că mă aştept să mă *hrăneşti,* ci că vreau să luăm masa împreună. Şi nu numai în seara asta, ci în fiecare seară. O cină în adevăratul sens al cuvântului, cu mai multe feluri de mâncare. Ca să avem prilejul să stăm de vorbă.

După expresia lui, părea că îi sugerase să îl taie de viu. Cu sălbăticie.

— De ce vrei una ca asta?

— Vreau să existe ceva mai mult între noi decât nopţi petrecute împreună. Vreau să ne cunoaştem mai bine, măcar puţin. Altfel, o să mă simt ca o…

— Ca o iapă de prăsilă. Da, ştiu, zise el, oftând. Prea bine, vom lua cina împreună. Acestea fiind spuse, vreau să clarific unele aspecte. Asta este o căsătorie de convenienţă.

— De acord.

— Nu vreau nicio dovadă de afecţiune implicată. De fapt, vom lua toate măsurile de precauţie ca să nu se ajungă la asta.

— Mă mir că ţi se pare necesar să ne luăm precauţii.

— Un singur lucru îţi cer. Trebuie să-mi permiţi să-ţi vizitez patul. Sunt perfect conştient de aspectul meu fizic dezgustător. Să nu-ţi fie teamă, nu voi da dovadă de niciun comportament grosolan sau lasciv. Întâlnirile noastre vor fi cât se poate de demne. Pe întuneric, fără sărutări. Şi, desigur, odată ce rămâi însărcinată cu moştenitorul meu, va porni fiecare pe drumul lui.

De data asta, Emma rămase şocată. Fără sărutări? Pe întuneric? Din cauza „aspectului său fizic dezgustător”.

Durerea din cuvintele lui o înduioşă. Refuzul lui Annabelle Worthing probabil că fusese o lovitură dură. Chiar dacă ajunsese să creadă că cicatricile lui erau îngrozitoare… Emma era acum soţia lui. Ea nu avea de gând să trăiască aşa. Ştia prea bine ce însemna să trăieşti ca un proscris.

Ducele dădu din nou să plece, iar Emma îl opri, din nou.

— Încă ceva. Vreau să mă săruţi.

Ar fi vrut să intre în pământ de ruşine, dar cuvintele fuseseră rostite, nu mai putea să dea înapoi. Dacă avea să accepte condiţiile lui, ştia că nu avea să îi mai câştige niciodată respectul.

— Chiar nu eşti atentă la mine? Doar am spus că nu vreau să ne sărutăm.

— Ai spus că n-o să ne sărutăm în pat, sublinie ea. Dar nu suntem în pat. Promit, n-o să-ţi mai cer să o faci.

Ducele îşi duse mâna la cap.

— Cină. Sărutări. Iată cu ce m-am procopsit pentru că am decis să mă căsătoresc cu fiica unui vicar de la ţară. Cu fantezii romantice.

— Crede-mă, n-am căpătat astfel de fantezii romantice crescând ca fiica unui vicar de la ţară.

„Femeie uşoară. Târfă. Stricată”.

Cuvintele acelea nemiloase răsunară în amintirile ei, dar alese să le ţină ascunse, cum învăţase să facă de-a lungul anilor. Poate că într-o zi avea să înveţe cum să le alunge.

— Pot să accept asta fără un inel cu nestemate, fără oaspeţi, fără o rochie elegantă, spuse ea. Îţi cer doar acest mic gest, ca să nu pară totul atât de… rece. Ca să semene cu o nuntă adevărată.

— A fost o nuntă adevărată. Jurămintele sunt perfect legale şi grăitoare. O nuntă nu impune un sărut.

— Dar eu cred că nunta *mea* are nevoie de unul, zise ea, cu un glas hotărât. O femeie se bucură doar de o astfel de ceremonie şi oricât de zorit şi contractual a fost totul până acum, aş aprecia un mic gest care să mă facă să mă simt altfel decât un bun personal.

Îi analiză cu atenţie reacţia. Dar reacţia lui fu să refuze să reacţioneze în vreun fel. Nu citi nicio expresie pe chipul lui; pe niciunul dintre cele două chipuri ale sale. Nici pe cel întreg, nici pe cel acoperit de cicatrici. Poate că era nesigur. Sau poate că nu era interesat de ea. Ambele gânduri o făcură să simtă că i se strânge gâtul.

— Aş putea să te sărut eu, dacă preferi, se oferi ea. Nu e nevoie să fie un sărut lung. Trebuie doar să stai acolo.

Emma se ridică pe vârfuri. Ash îi puse mâinile pe umeri şi o împinse uşor.

— Nu mireasa îl sărută pe duce.

Dumnezeule. Se simţea atât de umilită.

— Ducele, el e cel care îşi sărută mireasa. E cu totul altceva.

— Chiar aşa?

— Da. Închide ochii.

Emma închise ochii. Inima îi bătea cu putere în piept, aşteptând…

Tot aşteptând.

Fusese o proastă. Îşi bătea joc de ea. Se răzgândise. În privinţa sărutului. În privinţa ei. În privinţa întregii poveşti.

Tocmai era pe punctul să deschidă ochii, să o ia la goană din cameră şi să-şi construiască o fortăreaţă de perne, romane şi pisoi în care să se ascundă pentru restul vieţii, când…

Mâinile lui îi cuprinseră faţa. Într-un gest dur, posesiv. Şi chiar când era sigură că avea să leşine de anticipare, simţi buzele lui pe ale ei.

Ceva în interiorul ei se rupse.

Buzunarul acela de dorinţe pe care îl cususe strâns cu atâţia ani în urmă… sărutul acela smulse toate cusăturile. O străbătu un val de emoţii, copleşind-o. Un val de pasiune, de dorinţă şi de…

Şi încă ceva. Ceva la care nici măcar nu îndrăznea să se gândească, darămite să-i spună pe nume. Fără îndoială că avea să se întoarcă mai târziu la gândurile acelea. Mintea ei nu avea să o lase să uite. Dar, atât timp cât simţea buzele lui pe gura ei, ştia că putea întârzia gândurile acelea blestemate.

Ar fi dat orice ca sărutul să dureze pentru totdeauna.

Capitolul 6

„Hai odată”, îşi spuse Ash. „Atinge-i buzele, numără până la trei – nu, mai bine până la doi – şi termină cu

povestea asta”. Poate că era o prostie să îi facă pe plac, dar un sărut superficial părea cel mai rapid mod de a încheia conversaţia.

Doar că nu se aşteptase ca sărutul acela să stârnească atâtea emoţii în el.

Moliciune. Căldură. Buzele ei dulci şi răcoroase. Simţi că i se înmoaie picioarele, în timp ce alte părţi ale corpului începură să se trezească la viaţă. Stârni atâtea simţăminte în el, nici nu ştia cu ce să înceapă. Sărutul acela dezlănţui un val de nebunie în mintea lui, nu-şi mai putea aduna gândurile, nu mai putea să se controleze…

Şi nici să numere.

Oare cât timp stătuse cu buzele lipite de gura ei? Poate două secunde, poate trei, poate o mie. Nu-i mai păsa.

Îi simţi obrajii încălzindu-i-se sub palme şi fu convins că era supărată sau jenată. Doar că ea nu se retrase. Se dădu mai aproape, odihnindu-şi mâna pe haina lui. Şi nu doar pe haina lui, ci pe cicatricile de sub ea, pe toată durerea şi amărăciunea care dăinuia în el. Senzaţia aceea îl învălui ca un vârtej în deşert, aruncându-l în aer.

Totul era greşit. Totul era exact aşa cum trebuia să fie. Totul era posibil.

Îşi ridică gura de pe buzele ei, dar nu-şi putu lua privirea de la ea. Trecură câteva secunde lungi până ce Emma deschise ochii, de parcă ar fi vrut să savureze toate acele senzaţii. Să păstreze amintirea vie. De parcă i-ar fi *plăcut.*

Dăduse dovadă de nesăbuinţă acceptând sărutul acela. Uitase că un bărbat nu se oprea niciodată doar la un sărut.

Voia un altul.

Şi un altul, unul mai pasional decât celălalt.

Ştia că avea să ajungă curând în patul ei şi nu doar în seara aceea. Dar nu avea de gând să mai facă asta. Nu mai avea să simtă dulceaţa buzelor ei. Gustul unui nou început, anticiparea şi speranţa pentru mai mult.

Îi dădu drumul şi făcu un pas în spate.

Emma se clătină pe picioare, încercând să-şi recapete

echilibrul.

— Mulţumesc.

„Plăcerea a fost de partea mea”, îşi spuse el. „Şi n-am să te iert niciodată pentru asta.”

Dar spuse:

— Cina e la ora opt.

*

Emma ieşi din salon şi îi găsi pe slujitorii de la Ashbury House aşteptând în hol. Khan îi făcu cunoştinţă cu fiecare slujitor în parte, după poziţie şi nume. Emma era sigură că nu avea să le reţină. Erau pur şi simplu prea mulţi. Menajera, bucătăreasa, servitoarele de la etaj, servitoarele de la parter, spălătoresele, lacheii, birjarul, grăjdarii.

— Maria va fi camerista dumneavoastră, zise Khan, arătând spre o tânără simpatică, zâmbitoare, îmbrăcată într-o uniformă neagră. Maria, te rog s-o conduci pe ducesă în apartamentul ei.

— Desigur, domnule Khan, răspunse Mary cu entuziasm. Excelenţă, vă rog să mă urmaţi. Odată ce se îndepărtară de ceilalţi, nu-i mai tăcu gura. Mă bucur că sunteţi aici. Cu toţii ne bucurăm.

— Mulţumesc, spuse Emma, luată prin surprindere.

Orice cameristă cu experienţă avea să considere o insultă să fie în slujba unei ducese care, până de curând, fusese o simplă croitoreasă. Nu?

Se pare că nu.

— Nu ezitaţi să ne spuneţi dacă aveţi nevoie de ceva. Suntem la dispoziţia dumneavoastră.

— Eşti foarte amabilă.

— Amabilă? întrebă Mary. Nicidecum, Excelenţă. Se vede de la o poştă că sunteţi cu mult peste acea oribilă domnişoară Worthing. Odată ce ducele se va îndrăgosti de dumneavoastră, totul va fi mult mai bine.

— Poftim? zise Emma, oprindu-se pe coridor. Odată ce ducele se va *îndrăgosti* de mine?

— Da, bineînţeles! Mary îşi duse mâinile la piept. Ce bine ar fi dacă ar dura doar câteva zile. Poate chiar o singură noapte! Deşi, presupun că, cel mai probabil, o să dureze câteva luni. Să nu ne lăsăm duşi de val.

— Mă tem că ţi-ai făcut o impresie greşită, spuse Emma. Nu e vorba despre o căsătorie din dragoste şi poţi să fii sigură că nu se va ajunge la asta. Nici în câteva zile, nici în câteva luni. Niciodată.

— Excelenţă, niciodată să nu spuneţi niciodată. *Trebuie* să se întâmple. Mary aruncă o privire peste umăr, după care continuă: Nu înţelegeţi câte avem de pătimit aici. De când cu accidentul, ducele trăieşte un calvar. Şi ne-a făcut şi nouă viaţa insuportabilă. Nu iese niciodată din casă, nu vine niciodată nimeni în vizită. Îi porunceşte bucătăresei să prepare cele mai simple feluri de mâncare. Personalul este la fel de trist şi de plictisit ca însuşi ducele şi, colac peste pupăză, suntem în slujba unui stăpân cu o personalitate atât de sumbră. Noi toţi ne-am pus toate speranţele în dumneavoastră, zise ea, strângând-o de mână. Dumneavoastră sunteţi singura noastră speranţă. Singura speranţă a ducelui.

Dumnezeule! Emma se simţea atât de… intimidată. Nu avea nici cea mai mică idee ce să spună. De-abia dacă putea să nutrească o fărâmă de optimism pentru *propriul* viitor şi pentru viitorul domnişoarei Palmer. Pentru ca acum să afle că o droaie de servitori contau şi ei pe ea să îi salveze?

— Excelenţă, eu am încredere în dumneavoastră, zise Mary cu acelaşi entuziasm, după care deschise uşa apartamentului impresionant. Acesta este salonul dumneavoastră privat. Baia este chiar acolo. În cealaltă parte este dormitorul şi în spatele lui, garderoba. Vreţi să vă odihniţi puţin? Daţi-mi de veste când sunteţi gata să vă pregătiţi pentru cină. Am atâtea idei pentru părul dumneavoastră, spuse ea, veselă, după care se făcu nevăzută.

Emma nu era dornică să rămână singură. Salonul era mai mare decât mansarda în care locuise în ultimii trei ani.

Nici nu voia să se gândească la cât cărbune era nevoie pentru încălzire. Dacă nu s-ar fi simţit atât de neghioabă, probabil că şi-ar fi dus mâinile la gură şi şi-ar fi strigat numele – doar ca să vadă dacă nu cumva se aude cu ecou.

Intră şi în celelalte camere, cercetând din priviri mobilierul luxos. Nu ştia cum avea să îndrăznească vreodată să îl folosească.

Intră în dormitor şi găsi totul în aşteptarea ei. Cele câteva lucruşoare pe care le adusese cu ea şi multe lucruri fine pe care nu le văzuse niciodată. Flori proaspete, culese fără îndoială dintr-o seră. Pe masa de toaletă, găsi o perie de argint şi o oglindă cu mâner. Patul era acoperit cu lenjerie nouă, proaspăt spălată.

Dumnezeule! Patul.

Nu voia să se gândească la asta.

Singura ei rochie cât de cât potrivită pentru o cină formală fusese călcată şi agăţată pe umeraş. Spera că nimeni nu avea să-şi dea seama că era vorba despre o rochie mai veche de mătase pe care o obişnuise să încerce modele noi. Talia fusese ridicată şi coborâtă de nenumărate ori. Volanele fuseseră prinse şi desprinse. Ornamentele din panglică fuseseră înlocuite cu dantelă şi apoi cu mărgele. Nu era nici pe departe o rochie potrivită, dar era tot ce avea mai bun.

Luă o pătură de pe marginea patului şi o înfăşură în jurul umerilor, după care se aşeză pe covor în faţa şemineului, strângându-şi genunchii la piept, ghemuită.

Nu mai era o simplă croitoreasă. Era o soţie, o ducesă.

Şi era înspăimântată.

*

La ora opt, Emma era aşezată la capătul unei mese foarte lungi. De-abia dacă zărea ceva la capătul celălalt. Faţa albă de masă părea să dispară la orizont. Zări câteva bucăţele de cristal şi de argint strălucind în depărtare ca nişte stele.

Ducele intră în cameră, o salută cu o mişcare scurtă din cap, după care porni grăbit în capătul celălalt al sălii de mese. Îi luă un minut întreg. Odată ajuns la masă, aşteptă ca un servitor să-i tragă scaunul, după care se aşeză.

Emma încercă să îl zărească în depărtare. Avea nevoie de un binoclu. Sau de o trompetă. Cel mai bine, de amândouă. Avea să-i fie imposibil să poarte o conversaţie cu el.

Un slujitor flutură un şervet şi i-l aşeză în poală, după care îi turnă vin în pahar. Un alt servitor apăru cu un bol de supă, turnându-i un polonic în farfurie. Supă de sparanghel, îşi spuse ea.

— Supa miroase divin, zise ea.

Îl văzu în depărtare pe duce făcându-i semn servitorului său.

— N-ai auzit? Ducesa mai vrea puţin vin.

Emma lăsă lingura în farfurie. Era ridicol.

Îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică în picioare, cu farfuria într-o mână şi cu paharul de vin în cealaltă. Servitorii se uitau unii la alţii, panicaţi, în timp ce ea parcurse întreaga încăpere, aşezându-se pe scaunul de lângă el. Alese să se aşeze spre partea neatinsă de foc, ca să nu fie inconfortabil pentru amândoi.

Ash părea enervat.

Ei nu îi păsa.

El rupse tăcerea.

— Serios?

— Da, serios. Aşa ne-am înţeles. Eu te primesc în patul meu, iar tu te prezinţi la cină. Ca să stăm de vorbă.

Ducele luă o gură de vin.

— Dacă insişti. Presupun că putem discuta aşa cum fac englezii normali. Despre vreme sau despre cea mai recentă cursă de cai. Despre vreme sau despre preţul ceaiului. Şi… nu mai ţin minte… am discutat despre vreme?

— Am putea să vorbim despre viaţa la ţară.

— Desigur. Nobilimea vorbeşte întotdeauna despre viaţa la ţară când este în oraş şi despre viaţa la oraş când e la ţară.

— Ai spus că voi avea o casă a mea.

— Da, se numeşte Swanlea. Se află în Oxfordshire. Nu este o casă mare, dar este destul de confortabilă. Satul este la câţiva kilometri distanţă. În ultimii ani nu a mai stat nimeni acolo, dar o să o pregătesc pentru tine.

— Sună minunat. Mi-ar plăcea să fac o vizită. Crezi că va fi gata până la Crăciun?

Crăciunul părea cea mai bună variantă. Mai erau doar nouă săptămâni până la Crăciun. Ceea ce însemna că domnişoara Palmer urma să aibă aproape şase luni de sarcină. Dar cu puţin noroc şi cu câteva rochii bine alese, poate că sarcina ei avea să rămână un secret. Emma voia să încerce să o ducă în Oxfordshire până de anul nou şi poate că totul avea să fie bine.

— Da, casa va fi gata până la Crăciun, răspunse el. Dar mă îndoiesc că tu vei fi gata până la Crăciun.

— Ce vrei să spui?

Ducele îi făcu semn servitorului să ia supa.

— Nu pleci nicăieri până nu este confirmat că eşti însărcinată.

„Poftim?”

Emma se înecă cu vinul.

Servitorii aduseră platoul cu peşte, aşa că se abţinu să spună ceva.

Dar de îndată ce rămaseră singuri, se dădu mai aproape de el.

— Vrei să mă ţii captivă în casa asta?

— Nu. Vreau doar să mă asigur că te ţii de cuvânt. Având în vedere că scopul acestei căsătorii este acela de a avea un copil, nu-ţi pot permite să locuieşti în altă parte atât timp cât nu ne atingem obiectivul. Sau, cel puţin, nu atât timp cât este în plină desfăşurare.

Emma încercă cu disperare să vină cu o scuză plauzibilă.

— Dar mi-e dor de un Crăciun la ţară. Vreau să mă bucur de castane prăjite, de plimbări cu sania, de colinde. Chiar nu era o minciună. Se simţise atât de tristă petrecându-şi sărbătorile de una singură, la mansardă. Nu

văd de ce n-aş putea să merg o săptămână în vizită.

Ducele începu să-şi mănânce peştele.

— Ştiu eu bine cum merg lucrurile astea. O săptămână devine două săptămâni, iar două săptămâni devin o lună. După care am să aflu că ai fugit undeva, pe coastă, un an sau doi.

— Dacă chiar mă crezi în stare de una ca asta, înseamnă că nu mă cunoşti prea bine.

Ducele îi aruncă o privire cu subînţeles.

— Dacă chiar crezi că nu vei fi tentată să o faci, înseamnă nu mă cunoşti deloc.

Emma coborî privirea în farfurie. Avea de-a face cu o complicaţie neprevăzută. Unul dintre motivele pentru care acceptase această căsătorie fusese ca să o ajute pe domnişoara Palmer. Nu era singurul motiv, desigur, dar era unul important. Emma sperase măcar să facă cumva să o ducă pe tânără la ţară şi să o ajute să se instaleze, chiar dacă ducele avea să insiste să se întoarcă degrabă în Londra. Doar că acum afla că ducele nu avea să-i permită să călătorească. Decât dacă avea să rămână însărcinată înainte.

Nu era *imposibil* să rămână însărcinată până la Crăciun, dar trebuia să o facă curând. Foarte curând. Şi dacă acest lucru nu avea să se întâmple… Ei bine, în cazul aceasta avea să-l facă cumva să se răzgândească. Odată ce avea să-i câştige încrederea, era sigură că ducele nu avea să-i refuze o scurtă vacanţă.

„Nu are încredere în nimeni”, îi spusese Khan.

Minunat.

— Excelen… dădu ea să zică, dar se opri la mijlocul cuvântului, încruntându-se. Cum ar trebui să mă adresez acum? Doar nu vrei să continui să-ţi spun Excelenţă.

— Ashbury. Sau duce, dacă ţii neapărat să fim mai familiari.

Cerule! Asta înţelegea el să fie mai familiari?

— Sunt soţia ta. Fără îndoială că am câştigat privilegiul de a mă adresa într-un mod mai prietenos. Cum ţi se spunea când erai mic, înainte să devii duce? Pe atunci

nu erai ducele de Ashbury.

— Lumea mi se adresa după titlul meu nobiliar.

— Şi anume…?

— Marchizul de Richmond. Un titlu pe care îl va moşteni şi fiul meu. Cât de curând, sper. Aşa că mai bine îl păstrezi pentru el.

Da, avea dreptate, îşi spuse Emma.

— Dar numele tău de familie?

— Pembrooke? Nu l-am folosit niciodată.

Nici Emma nu era tentată să o facă. Era prea pretenţios, nu aluneca pe limbă.

— Atunci care este numele tău de botez?

— George. A fost numele tatălui meu şi numele tatălui său şi numele aproape tuturor bărbaţilor din Anglia, după cum s-ar părea.

— Da, este şi numele tatălui meu, zise ea, cutremurându-se. Va trebui să renunţăm şi la el şi să găsim altceva.

— Nu *există* nimic altceva. Ashbury sau duce. Alege.

Emma rămase câteva clipe pe gânduri.

— Nu, dragul meu soţ, nu cred că o voi face.

Ducele îşi aruncă furculiţa şi se uită urât la ea.

Emma îi zâmbi.

„Nu are încredere în nimeni”, îi spusese Khan. „Dar îi respectă pe cei care îi ţin piept”.

Dacă respectul era tot ceea ce avea de oferit ducele, era hotărâtă să îl câştige. Emma era perfect capabilă să-i ţină piept. Spera doar că soţul ei avea să ţină pasul cu ea.

Întinse mâna după un castron de pe masă.

— Mai vrei nişte sos, iubitule?

Ducele îşi încleştă degetele în jurul paharului de vin. Emma parcă auzea strugurii ţipând după ajutor. Spera că era un semn bun.

— Dacă nu încetezi cu prostiile, spuse el, o să-ţi pară rău.

— Chiar aşa, dragostea mea?

Ash îşi odihni antebraţul pe masă şi se întoarse cu faţa spre ea, privind-o cu ochii lui albaştri, cu cicatrici cu

tot.

— Da.

În ciuda tuturor intenţiilor sale de a-i ţine piept, Emma se simţi, în mod ciudat, uşor stingherită. Poate că ar fi fost mai bine să vorbească despre vreme.

Fu, în schimb, salvată de la o discuţie despre frigul de toamnă.

Un fulger argintiu se strecură în cameră. Nădragi sări pe masă, îşi înfipse dinţii în păstrăvul aburind şi fugi cu el înainte ca vreunul dintre ei să mai apuce să scoată vreun cuvânt.

— Bun, zise ducele aruncându-şi şervetul pe masă. Cu asta s-a încheiat şi cina noastră.

Capitolul 7

Ash îşi îmbrăcă halatul şi îşi legă cordonul, după care îl dezlegă şi încercă din nou să îl lege. Făcuse un nod atât de strâns prima oară, că nu mai putea să respire.

Era incredibil de agitat. Emma nu avea să fie singura lipsită de experienţă în seara aceea. El nu era nici pe departe virgin, dar nu mai fusese niciodată cu o fecioară şi nu era sigur la ce să se aştepte din partea ei. Oare avea să fie doar timidă sau de-a dreptul înspăimântată? Oare câtă durere avea să-i provoace?

Un singur lucru îi servea drept alinare. Având în vedere cât timp trecuse faţă de ultima oară când fusese cu cineva, probabil că întreaga poveste nu avea să dureze mai mult de câteva minute. Poate chiar doar câteva secunde.

Traversă coridorul în picioarele goale. Odată ajuns în faţa camerei ei, bătu uşor la uşă înainte de a o deschide câţiva centimetri.

— Presupun că eşti gata, spuse el.

— Da.

— Bine.

Intră în cameră şi se grăbi să stingă lumânarea.

Emma aprinsese şi ea câteva lumânări, dar el merse imediat să le stingă. Odată ce mai rămase doar strălucirea vagă a cărbunilor din şemineu, se îndreptă să i se alăture în pat.

De-abia dacă făcu un pas şi se lovi cu genunchiul de ceva. Poate… de marginea unei mese? Sau de piciorul unui scaun?

Aşternuturile foşniră.

— Ai păţit ceva?

— Nu, răspunse el încordat.

— Ştii, poate că n-ar strica un pic de lumină.

— Ba da, ar strica, crede-mă.

— Ţi-am văzut deja cicatricile.

— Nu aşa.

„Nu pe toate”, îşi spuse el. Cicatricile de pe faţa lui erau începutul unei poveşti epice de diformităţi.

Poate că reuşise cumva să se obişnuiască cu înfăţişarea lui de partea cealaltă a încăperii, într-o trăsură întunecată, poate chiar şi la masă. Dar în intimitatea patului conjugal? Dezbrăcat, în lumină? Nicio şansă. Îi fusese dureros de clar prima – şi ultima – dată când îi permisese unei femei să-l vadă astfel.

Amintirea aceea era la fel de ascuţită şi de dureroasă ca o săgeată cu vârful otrăvit.

„Cum aş putea vreodată să fiu cu… cu bestia aia?”

Cum, într-adevăr.

Ash nu avea de gând să retrăiască momentul acela şi era hotărât să-şi păstreze demnitatea. Doar că trebuia să se asigure că familia sa avea să dăinuiască. Nu putea risca să o sperie pe Emma. Era deja timidă la capitolul acesta. Nu voia să o vadă şi mai înspăimântată. Un bărbat avea dreptul la o singură soţie. Dacă Emma nu avea să-i dea un moştenitor, asta însemna că descendenţa sa avea să ajungă la final. Cel puţin partea decentă a familiei sale, cea fără neisprăviţi în ea.

— Sunt aici, spuse ea. Vino.

Ash merse ghidat de sunetul vocii ei, împiedicându-se puţin de covor, dar reuşind să ajungă la marginea patului

fără să cadă. Trase cordonul, desfăcu nodul şi se dezbrăcă de halat, lăsându-l deoparte.

Se aşeză pe marginea patului şi întinse mâna, neştiind ce avea să apuce. Ştia că nu avea să fie o treabă uşoară, dezvirginarea unei mirese într-un întuneric deplin. Poate că ar fi trebuit să-şi gândească mai bine planul.

Era prea târziu acum. Ash întinse mâna pe pătură, încercând să simtă ceva, până ce ajunse la ceea ce părea a fi o talpă. Un semn încurajator. Întinse mâna mai sus, simţind forma unui picior.

Ciudat. Gamba ei era mai groasă decât s-ar fi aşteptat. Dar poate că ea era una dintre acele femei mai rotofeie sub talie decât în partea de sus. Nu conta. Corpul feminin venea în diferite forme şi dimensiuni, şi nu găsise niciodată vreun motiv să se plângă.

Pipăi prin întuneric până ce simţi forma familiară a unui genunchi, după care îşi continuă drumul spre ceea ce părea a fi o coapsă. În sfârşit. Simţi cum se întăreşte.

Ash se întinse lângă ea pe pat, ca să-şi continue cercetările, încercă să îi şoptească ceva liniştitor, în timp ce el îi mângâie şoldul, mutându-şi mâna tot mai sus, până când ajunse la marginea păturii. Dar, adevărul era că i se citea nerăbdarea în glas. Trupului lui stătea să erupă după atâţia ani de aşteptare. Îşi simţi bărbăţia crescând. Apucă pătura şi o dezveli, simţindu-şi trupul pregătit. Foarte pregătit.

Dădu pătura la o parte şi se pregăti să pună mâna pe ceea ce se aştepta a fi cămaşa ei de noapte şi o parte din corpul ei cald. Era ca şi cum ar fi jucat darts legat la ochi. Nu avea de unde să ştie ce avea să ţintească. Ar fi fost mulţumit să simtă un umăr sau abdomenul ei, dar adevărul era că tânjea după sânii ei. Soarta îi era datoare cu un gram de noroc.

Se pregăti pentru acel val de plăcere al primului contact.

Dar nu se produse nimic. În loc să dea de cămaşă şi de trupul ei ispititor, puse mâna pe… o pătură de lână? Asta e. Se pare că mai avea un alt strat de dezvelit.

Trase pătură şi făcu o nouă încercare. De data asta, simţi sub mână o altă pătură groasă. Dumnezeule, era acoperită de straturi ca o ceapă. Nici nu era de mirare că piciorul ei i se simţea atât de gros cât să susţină un copac mic.

— Câte pături ai pe tine? întrebă el, încercând să găsească marginea păturii.

— Vreo cinci, răspunse ea.

— Cinci? exclamă el, dezvelind-o fără alte menajamente. Încerci să mă opreşti? Să mă oboseşti înainte de a trece la fapte?

— Îmi era frig. Şi ai stins focul.

— Cred că încerci să-ţi baţi joc de mine. Poate că voi continua să te dezvelesc ca să găsesc câteva perne şi o mătură.

— Ai ajuns la ultima pătură, jur. Lasă-mă pe mine.

O simţi dezvelindu-se, iar mişcările ei erau ca o tortură îngrozitoare. Era disperat să fie între picioarele ei, în ea. Şi-o şi imagina sub el, goală. Cu picioarele strânse în jurul taliei lui, cu spatele arcuit de plăcere.

„Ia-ţi gândul”, îşi spuse el. „Nu va fi aşa. Nu în seara asta, niciodată”.

— Sunt gata, şopti ea.

Bărbăţia îi tresări când îi auzi glasul răguşit.

„Slavă Domnului”.

Când întinse din nou mâna spre ea, găsi ce căutase. Pe ea. Pe Emma. Mireasa lui. Îşi dădu seama, cu o oarecare dezamăgire, că nu îi nimerise sânul, ci talia.

Prea bine.

Îi prinse cămaşa de noapte, neîndrăznind să o ridice mai sus de talie, răsuflând greu.

Îşi mută palma mai jos, pe şoldul ei. Gemu necontrolat. Dumnezeule! Ar fi vrut să îi mângâie fiecare părticică din corp. Pielea delicată de la încheietura mâinii, buzele, părul. *Părul.* Se întrebă dacă avea părul desfăcut şi ar fi dat orice să îşi înfigă degetele în marea aceea mătăsoasă.

O idee nechibzuită, îşi spuse el. După cum

decurseseră lucrurile până acum, probabil că ar fi ajuns să-i scoată un ochi.

Continuă să o mângâie, căutând să ajungă la pântecul ei. Îi simţi printre degete cârlionţii ispititori care o acopereau şi îşi blestemă zilele. Ar fi trebuit să aducă nişte uleiuri pentru a uşura calea.

Nu se putea întoarce acum după ele. Dacă s-ar fi oprit acum, numai Dumnezeu ştia sub câte alte straturi ar fi găsit-o îngropată. În schimb, îşi duse două degete la gură şi le supse, umezindu-le.

După care îşi strecură degetele între coapsele ei.

O auzi suspinând.

Strânse din dinţi, încercând să se concentreze asupra sarcinii sale. Îşi plimbă degetele în sus şi în jos. Respiraţia ei începu să se iuţească. De teamă, fără îndoială.

— Înţelegi ce urmează să se întâmple, da? întrebă el, cu o voce răguşită de dorinţă. Ce unde merge şi toate astea?

O simţi dând din cap.

— Da.

— Voi încerca să fiu blând cu tine. Dacă nu reuşesc asta, voi fi rapid.

Îi desfăcu petalele, după care o mai pătrunse cu un deget. Uşor, doar cu vârful degetului la început, şi apoi încă câţiva centimetri.

„La naiba! Să mă ia naiba! Dumnezeule!”

„La dracu’!

Şi alte blasfemii pentru care, copil fiind, ar fi mâncat bătaie dacă ar fi îndrăznit să le rostească.

Era atât de fierbinte, atât de strâmtă, atât de mătăsoasă şi la interior ca la exterior.

Respiraţia ei era din ce în ce mai rapidă, superficială. La naiba, era un monstru. Era neliniştită, chiar înspăimântată. Dorinţa îi luase minţile. Ar fi dat orice să o lingă, să o guste, să o sugă, să îi ia şoldurile în ambele mâini şi să o pătrundă adânc.

Dacă nu avea să se întâmple curând, îi era teamă că urma să-şi verse sămânţa pe toate cele cinci pături şi

întregul efort avea să fie în zadar.

Mai împinse un deget înăuntrul ei, alunecând puternic, pregătindu-i corpul, pregătindu-şi calea.

Oare era gata?

Îşi retrase uşor degetele, după care o pătrunse din nou, mai adânc.

Ea tresări şi îşi încordă şoldurile.

— Te rog.

Vocea ei întretăiată îl scoase din ameţeala dorinţei.

„Te rog.

Ash îşi retrase imediat mâna. Încercând să-şi recapete răsuflarea, se împinse în cot, după care se ridică în şezut.

— Îmi pare rău.

Îşi căută disperat halatul şi îl trase pe el. Se ridică în picioare şi îşi dădu imediat seama că îl pusese invers pentru că materialul de abia dacă îi acoperea fundul.

— Sunt bine, spuse ea. Serios. Putem continua.

— Nu. Te-am luat prea repede, prea brusc. Ar fi vrut să-şi ia lumânarea, dar renunţă la idee. Ochii lui deja începuseră să se obişnuiască cu întunericul cât să-şi găsească drumul spre uşă.

— Dar…

— Mâine.

Deschise uşa, ieşi în hol şi o închise după el. Se opri să tragă aer în piept, încercând să se liniştească. Dar când dădu să plece, simţi că ceva îl trăgea înapoi.

La naiba! Halatul rămăsese prins în uşă.

Trase cât putu de bucata de material. Oare căsnicia chiar te prostea într-un asemenea hal? Sau i se întâmpla doar lui?

Deschise din nou uşa.

— Te-ai răzgândit? întrebă ea.

— Nu, răspunse el, defensiv. Tocmai de-aia m-am întors, să-ţi spun că nu m-am răzgândit.

— Oh.

— Deci poţi să stai liniştită, n-am de gând să mă mai întorc în astă-seară. În afară de data asta, bineînţeles.

Trase uşa, dar o auzi răspunzându-i:

— Dacă zici tu.

*

Ash îşi luă toată pofta nesatisfăcută şi ieşi cu ea în noapte. Se gândi dacă să-şi ofere singur o uşurare. Cu toate astea, ideea de a-şi petrece noaptea nunţii cu propria mână se dovedi a fi prea patetică.

Singura variantă decentă era să iasă la o plimbare.

O luă pe aleile înguste din spatele grajdurilor, ridicându-şi gulerul pelerinei, cu jobenul tras pe frunte.

În cele din urmă, trupul lui reuşi să-şi revină. Dar el era la fel de agitat.

„Te rog”, îi şoptise ea.

„Te rog.

Cuvintele acelea îl şocaseră. Se desprinsese imediat de ea, neştiind dacă le rostise de plăcere sau de durere. Din glasul ei întretăiat, aproape că ar fi crezut că o făcuse din plăcere. Dar una ca asta ar fi fost cu totul absurd.

În primul rând, era fecioară. În al doilea rând, era fiica unui vicar, în al treilea rând, era fiica virgină a unui vicar. În al patrulea rând, el era un ticălos dizgraţios, mânios şi putred de bogat, adevărat, care o ademenise într-o căsătorie de convenienţă fără ca măcar să o curteze înainte.

Probabil că o rănise, probabil că o speriase sau poate chiar mai rău. Poate că o dezgustase.

În cel mai bun caz, poate că gesturile lui fuseseră prea mult pentru prima lor noapte împreună.

Ash dădu cu piciorul în câteva pietre, până ce nimeri ceva rotund şi moale. Ciudat. Nu ştia ce era acolo, dar nici nu avea de gând să descopere. Continuă să-şi vadă de drumul lui scoţându-şi bastonul la înaintare.

Nu avea încotro, trebuia să-şi revizuiască planul. Avea să ia lucrurile încet, cu calm, chiar dacă aşteptarea era o tortură pentru el. Dacă risca să meargă prea departe, prea repede, avea să o piardă…

Şi totul ar fi fost în zadar. Ar fi însemnat să rămână

fără un moştenitor legitim, iar moştenirea tatălui său să piară odată cu el.

De neconceput. Nu avea să permită să se întâmple una ca asta.

„Te rog.”

Cuvintele ei răsunară din nou în mintea lui, înfiorându-l.

Încercă să-şi vină în simţiri.

„Nu gemea de plăcere, tâmpitule”.

Imaginaţia lui disperată, singuratică, înnebunită de dorinţă încerca cu orice preţ să se agaţe de orice semăna a afecţiune.

Trecu printre tarabele închise din Shepherd Market, folosindu-şi bastonul ca să dea la o parte gunoaiele din cale.

Înfipse bastonul într-un morman de cârpe.

Mormanul de cârpe se mişcă.

Brusc, cârpele luară forma unei tinere fete. Fără îndoială că rămăsese peste noapte să supravegheze taraba familiei sale.

— Ce vrei? mormăi ea, ridicându-se în şezut, frecându-se la ochi, întorcându-se să se uite la el.

Făcu ochii mari, după care tresări şi începu să urle ca din gură de şarpe.

— Stai liniştită, îi şopti Ash. Nu vreau să…

Fata se opri să-şi tragă sufletul, după care dezlănţui un alt ţipăt ascuţit. Câinii din apropiere începură să mârâie şi să latre la el.

— Linişteşte-te, copilă. Nu vreau să-ţi fac nimic…

— Lasă-mă în pace! ţipă ea, lovindu-l cu piciorul. Du-te de aici! Lasă-mă în pace!

— Gata, plec.

Scoase câteva monede din buzunar, le lăsa pe tarabă şi se îndepărtă degrabă. Inima îi bătea cu putere.

„Vezi?” se certă el, odată ce se îndepărtă de fată.

Copiii ţipau când îl vedeau în faţa ochilor. Câinii începeau să-l latre de parcă era un duşman.

Nicio femeie normală nu şi-ar fi dorit să fie cu el. Nu în

pat, pe întuneric.

De altfel, nici în parc, ziua-n amiaza mare.

Nici pe uscat şi nici pe mare. „Nu te vrea, Ashbury”.

Dumnezeule, cât fusese de idiot!

Undeva în depărtare, auzi un geam spart. Se opri pe loc, îndreptându-şi privirea spre direcţia din care auzise zgomotul acela. De data aceasta auzi o bufnitură, urmată de un ţipăt răguşit.

Ash se încruntă. După care porni la drum, hotărât să vadă ce se petrecea acolo. Cu bastonul pregătit.

Oricare ar fi fost problema, ştia prea bine că nu îl privea.

Dar căuta orice care să-i distragă atenţia.

Capitolul 8

În dimineaţa următoare, Emma se duse în camera de dimineaţă. Părea ceva firesc. Păşi în spaţiul scăldat de razele soarelui, privind rapid tapiţeria cu ciucuri şi vasele cu flori, iar ochii i se îndreptară imediat spre cea mai umilă piesă de mobilier din cameră: un birou.

Perfect.

Avea de scris câteva scrisori.

Se aşeză la birou, scoase o foaie de hârtie, deschise călimara şi luă tocul.

Prima ei prioritate era să-i trimită o scrisoare domnişoarei Palmer, dar Emma nu era sigură cum să facă asta. Un mesaj trimis de la Ashbury House avea să ridice semne de întrebare. Nimeni nu ştia de existenţa ducesei de Ashbury. La fel de bine, nu s-ar fi cuvenit să meargă în vizită la reşedinţa familiei Palmer. În ochii lor, Emma era o simplă croitoreasă. Poate odată ce avea să se ducă vorba cum că ducele se căsătorise, poate, dar deocamdată…

Fanny. Da. Avea să îi scrie lui Fanny şi să o roage să-i înmâneze scrisoarea domnişoarei Palmer, data viitoare când aceasta avea să se întoarcă la magazin.

După ce termină de scris, Emma îşi îndreptă atenţia către o altă scrisoare.

Una care aştepta să fie scrisă de şase ani.

Dragă tată,

A trecut prea mult timp de când am vorbit ultima oară.

Dar oare chiar trecuse atât de mult timp? Faptul că îi venea atât de greu să scrie scrisoare aceea sugera că poate era încă prea devreme.

Dragă tată,

Sper că eşti bine şi sănătos.

Se uită lung la propoziţia aceea. După toate dăţile în care îşi dorise să crape, nici începutul acesta nu părea exact.

Emma mototoli bucata de hârtie şi încercă din nou. Se pare că un început politicos nu era varianta cea mai bună.

Tată,

Îţi aminteşti ultima dată când ne-am văzut? Dacă nu, permite-mi să-ţi reamintesc. M-ai aruncat într-o furtună, mi-ai interzis să mă mai întorc acasă şi mi-ai spus că niciun bărbat respectabil nu îşi va dori vreodată să fie cu mine. Ei bine, domnule, am deosebita plăcere de a te informa că te-ai înşelat amarnic. Să ştii că am găsit pe cineva care chiar îşi doreşte să fie cu mine, un duce, pe deasupra.

Şi, din nou… simţi o urmă de îndoială. Oare ducele chiar o voia cu adevărat? La urma urmei, căzuseră de acord asupra unei căsnicii de convenienţă, nimic mai mult. Pentru el, actul sexual era doar modalitatea de a-şi asigura un

moştenitor.

Gândurile îi zburară din nou la episodul dezastruos din noaptea precedentă. Oricât de indiferent se voise a fi actul în sine, oricât de stricte „regulile”, atingerile lui fuseseră tandre şi răbdătoare. Mâinile lui nu se asemănaseră deloc cu cuvintele sale reci, cinice şi nu putuse să se abţină să nu răspundă.

Fusese singură atâta timp, izolată, neatinsă.

În aşteptarea cuiva.

Ducele reuşise să-i trezească dorinţele. Şi totuşi, exact în clipa în care hotărâse să se predea… el se oprise. Ca şi cum ar fi fost şocat de răspunsul ei sau chiar nemulţumit de el.

Poate că, la urma urmei, nu-şi dorea să fie cu ea. Sau poate că nu-şi dorea o soţie pasională, ceea ce nu făcea altceva decât să confirme spusele tatălui ei.

„Niciun bărbat decent nu te va accepta în viaţa lui”.

Gândul acela era atât de devastator.

Da, relaţia lor fusese un acord convenabil. Da, îşi impusese să-şi ţină în frâu inima nebună şi necugetată. Totuşi, tânjea după puţină intimitate. Cu toate că reuşise să răzbească de una singură ani la rând, ducea lipsa unui contact uman. Şi acum se legase pentru tot restul vieţii de un om care nu voia să se lege de nimeni. Se simţea mai singură ca niciodată.

„Nu fi prostuţă, Emma”. La urma urmei, fusese vorba despre prima noapte. Era de aşteptat că avea să fie neplăcut. Cu siguranţă lucrurile aveau să se schimbe în timp.

Un val de sunete veni să-i distragă atenţia. Emma se ridică de la birou. Pisica probabil îşi găsise un divan sau un scaun în care să-şi înfigă ghearele. Cel puţin, aşa spera să fie. Înlocuirea tapiţeriei s-ar fi dovedit un proiect interesant.

Cu toate astea, odată ce porni în căutarea zgomotelor, îşi dădu seama că nu păreau de fi de felină. Auzi pe cineva gâfâind în spatele unor uşi impunătoare.

Se apropie pe vârfuri şi-şi lipi urechea de uşă.

— Khan, fii serios, se auzi vocea ducelui. Mă aştept

să-ţi dai silinţa.

— Încerc, Excelenţă.

— Atunci încearcă cu mai mult entuziasm. Este rândul meu să servesc.

Emma deschise uşa câţiva centimetri şi aruncă o privire înăuntru. Zări un spaţiu mare, deschis, cu parchet elegant şi înconjurat de pereţi pe care atârnau mai multe portrete mari. Tavanul era la fel de opulent, frumos ornamentat cu candelabrele impunătoare.

Şi, în mijlocul acestei săli de bal maiestuoase, era întinsă un fel de plasă. Doi bărbaţi, ducele şi majordomul său, stăteau faţă-n faţă, de-o parte şi de alta a fileului.

Ducele îşi ridică paleta, aruncând în zbor un fluturaş peste plasă.

Khan o zări pe Emma, aşa că îşi luă privirea de la fluturaş, care ateriză direct pe fruntea lui.

— Khan, fii şi tu atent! îl certă ducele. Ţi-am servit-o atât de frumos.

Khan îşi ignoră stăpânul şi făcu o plecăciune în faţa Emmei.

— Bună dimineaţa, Excelenţă.

Ducele se întoarse cu faţa spre ea, ţinând încă paleta într-un unghi ameninţător. Aruncă o privire spre ea.

— Ah, tu.

Inimă, nu mai bate aşa. Ce întâmpinare!

Emma intră în cameră.

— Am crezut că glumeşti în legătură cu jocul de badminton.

— N-am glumit.

— Văd.

După câteva clipe de tăcere, ducele îi făcu semn spre uşă.

— Ei bine? Presupun că ai lucruri de făcut. Du-te să iei micul dejun. Discută cu menajera, acum că eşti stăpâna casei. Fă-ţi ceva ridicol la păr.

— Am tăiat deja primele două lucruri de pe listă, cât despre al treilea, prefer să n-o fac. Momentan, n-am nimic de făcut.

— Minunat, interveni Khan, îndreptându-se spre ea. Puteţi să continuaţi jocul, zise el oferindu-i paleta. Înainte de a ieşi pe uşă, îi şopti trei cuvinte. „Vă rog. Salvaţi-mă”.

— Unde crezi că pleci? întrebă ducele.

Majordomul se opri în pragul uşii.

— Nu sunt sigur, Excelenţă. Poate că îmi voi face ceva ridicol la păr.

La plecare, făcu o plecăciune, închise uşile duble şi se făcu nevăzut.

— O să am eu grijă să-ţi iau din plată, neisprăvitule! strigă ducele după el.

În liniştea ce urmă, Emma privi paleta pe care o avea în mână.

— Lui Khan nu pare să-i facă plăcere să joace badminton.

— Lui Khan îi place să aibă de lucru. Facem împreună sport de trei ori pe săptămână. E important pentru un bărbat să-şi menţină vitalitatea.

Vitalitatea. Ah, da. Era lesne de înţeles că ducele fusese un bărbat activ, cu mult înainte de accidental său. Umerii şi coapsele acelea nu se dezvoltaseră peste noapte. Când se aplecă să ia fluturaşul, admiră conturul spatelui său. Un spate ca acela se întreţinea cu sudoarea frunţii.

Ducele se ridică, iar ea se grăbi să-şi ferească privirea.

„La naiba”.

O prinsese din nou holbându-se la el. Şi, din nou, avea să interpreteze greşit.

Nu era vina ei, îşi spuse Emma, o făcea pur şi simplu din obişnuinţă. O croitoreasă trebuia să ştie mai mult decât materiale şi cusături. Cheia succesului era înţelegerea corpului care se ascundea pe sub articole de îmbrăcăminte. Trebuia să ştie cum se îmbină articulaţiile, cum se îndoaie şi cum se întind muşchii. După atâţia ani de muncă.

Când ea trebuia doar să se uite la o persoană şi putea deja să şi-o imagineze dezbrăcată. Şi când era vorba despre o persoană atât frumos clădită de Dumnezeu, tentaţia de a-şi clăti ochii era prea mare.

Dar cum să explice una ca asta?

„Îmi cer scuze. Nu mă uitam pentru că îmi este groază de tine. Pur şi simplu, te dezbrac din priviri”.

Oh, da, minunat. Demn de o ducesă.

Ducele îşi puse deoparte echipamentul, după care dădu să-şi ia haina.

— Ştii… îşi făcu Emma curaj să spună. Am putea juca împreună. Noi doi. Tu şi cu mine.

Ducele o privi uluit.

„Îi respectă pe cei care îi ţin piept”, îşi reaminti ea. Deşi, în momentul de faţă, privirea lui străpungătoare nu părea tocmai admirativă.

Dar Emma deja intrase în joc. Măcar să-şi încerce norocul.

— Îmi place foarte mult să joc badminton, zise ea încercând să răsucească paleta într-un mod natural, sportiv. Doar că paleta îi alunecă din mână şi îi căzu pe picior. Îşi muşcă buzele, abţinându-se să nu ţipe de durere. Vai de mine! Câtă neatenţie din partea mea.

Ridică paleta de pe jos, încercând să pară relaxată şi şchiopătă de cealaltă parte a sălii, trecând pe sub plasă.

— Accepţi provocarea? întrebă ea, cu zâmbetul pe buze.

— Desigur. Haide să punem un pariu.

— Dacă vrei tu. Care e miza?

Pariul acela reuşise să-i stârnească curiozitatea. De regulă, astfel de pariuri aveau un aer romantic, nu-i aşa? Un sărut, sau poate două minute încuiaţi în dulap.

— Dacă o să câştig, trebuie să mă laşi în pace. Am acceptat deja să luăm cina împreună, nu vreau să existe alte întreruperi din partea ta. Am un ducat de condus.

Da, un ducat şi jocuri de badminton. Care se pare că venea mai presus de petrecerea timpului liber în compania soţiei sale.

— Bine, spuse ea, simţindu-se provocată. Dar dacă câştig eu, trebuie să îmi acorzi un minim respect.

— Ah, fi serioasă. Deja ţi-am acordat un minim respect.

— Bun, atunci mai mult decât un minim. De fapt, cât înseamnă un minim?

— Undeva între un pic şi un defel, aş spune eu.

— În cazul acesta, vreau un strop.

— Un strop?

— Doi stropi. De fapt, nu. Vreau o halbă de respect.

— Deja eşti prea lacomă, răspunse el.

— *Lacomă?* Îmi dau seama că nu sunt la fel de captivantă ca un fluturaş sau ca o carafă de coniac, dar sunt soţia ta. Femeia care va fi într-o bună zi mama copilului tău.

Ash căzu pe gânduri după care spuse:

— Nu are rost să ne certăm. N-ai să câştigi.

„Pe-asta s-o crezi tu”.

Poate că nu avea să câştige jocul acela stupid, dar era hotărâtă să iasă învingătoare în cele din urmă. Bătălia începea aici şi acum.

Ducele îşi luă paleta şi un fluturaş, se aşeză pe poziţii şi, cu o simplă mişcare din încheietura mâinii, îl aruncă peste capul Emmei, înainte ca ea să apuce să facă o mişcare.

— Bine jucat, spuse ea. Un punct pentru tine.

— Nici măcar n-a fost o servă. Voiam doar să ţi-l ofer. Doamna trebuie să fie prima la serviciu. Poftim un minim respect.

— Vai, mulţumesc, dragule, zise ea, după care luă paleta şi reuşi să trimită fluturaşul… direct în plasă.

De data asta, el fu cel care rămase blocat în mijlocul terenului.

— Cum mi-ai spus?

— Ţi-am spus „dragule”. Aseară, la cină, am stabilit că trebuie să-ţi spun cumva. Refuz să mă adresez cu Ashbury sau duce, şi nu ţi-a plăcut „dragul meu soţ”, sau „iubitule”, sau „dragostea mea”, zise ea, făcându-i semn spre fluturaşul aruncat pe podea. Cred că e rândul tău, dragule.

— Nu sunt dragul nimănui, zise el, servind cu patos.

Spre surprinderea ei, Emma reuşi să ridice paleta şi să-i întoarcă lovitura.

— Nu cred că ţine de tine.

— Sunt duce. Totul ţine de mine.

Urmă un alt retur perfect din partea lui şi un alt avânt disperat din partea ei. De data asta, rată.

— Dragostea este în ochii privitorului, spuse Emma, mergând să ia fluturaşul cu respiraţia deja întretăiată. Dacă aleg să fac un drag din tine, nu poţi face nimic în privinţa asta.

— Bineînţeles că pot face ceva în privinţa asta. Te pot trimite la un azil de nebuni.

Emma ridică plictisită din umeri.

— Dacă spui tu, puiule.

Ashbury îndreptă paleta spre ea.

— Emma, vreau să lămurim ceva. Mie mi se pare că tu pui la cale o campanie de bunătate. Fără îndoială, cu scopul de a linişti cumva sufletul meu torturat. Să ştii că e o pierdere de timp. Temperamentul meu n-a rămas aşa în urma accidentului; nu va fi vindecat în mod miraculos prin drăgălăşenii şi alinturi. M-ai înţeles? Nu-ţi face iluzii că cicatricile mele m-au transformat într-un nenorocit afurisit şi ursuz, întotdeauna am fost şi voi rămâne nenorocit afurisit şi ursuz.

— Şi dintotdeauna ai fost aşa lung la vorbă?

Ducele îi aruncă o privire răutăcioasă.

Următoarea tentativă a Emmei de a servi ajunse pe podea. Nu conta. Se simţea bine.

— Ashbury e titlul meu. Aşa mi se spune de când a murit tatăl meu. Nimeni nu-mi spune altfel. Ţi-am mai zis.

— Iar eu ţi-am zis că sunt soţia ta. Tocmai despre asta este vorba, să fiu singura care îţi spune altfel.

Emma încercă să-şi amintească câte puncte pierduse deja.

Ducele servi din nou. Emma observă o ezitare în mişcare, o tresărire uşoară. Poate că motivul pentru care făcea sport de trei ori pe săptămână nu era doar din plictiseală, ci în încercarea de a-şi reabilita braţul rănit. Dacă despre asta era vorba, însemna că rănile lui erau mai extinse decât cicatricile acelea vizibile.

Se întreba cât de grave erau. Se întrebă cât de tare îl dureau.

Prea multe întrebări. Creierul stătea să-i explodeze. Aşa că toată presiunea aceea se strânse în capul pieptului şi rămase acolo.

— Vrei să mai jucăm, dulceaţă? zise ea, zâmbind.

Privirea lui furioasă ar fi putut crăpa marmura.

După câteva minute de exerciţiu, Emma începu să-şi îmbunătăţească tehnica şi reuşi să-i întoarcă servele.

— Cum ţi se pare „comoara mea”? sugeră ea.

— Nu.

— Îngeraş?

— Dumnezeule, nu.

— Sufleţel?

Drept răspuns, ducele lovi fluturatul cu atâta putere, că zbură până la peretele din spate, lovind peruca pudrată a strămoşului său.

— Minunat, dragul meu sufleţel, îl felicită ea.

— Termină, spuse el. În clipa asta.

Emma se duse să recupereze fluturaşul, făcând abstracţie de reacţia lui. Servi, abia reuşind să-l arunce peste fileu.

— Să ştii că n-am de gând să renunţ, te avertizez.

— Iar eu te avertizez că sunt mai încăpăţânat decât tine.

— Am plecat de acasă la şaisprezece ani.

— Am rămas orfan la unsprezece ani, răspunse el, plictisit.

— Am venit singură, pe jos până la Londra. Prin zăpadă.

— Am mărşăluit cu regimentul la Waterloo.

— Am fost nevoită să încep o viaţă nouă. Am cerşit pentru muncă. Mi-am tocit degetele, zise ea, aruncându-se spre fileu, reuşind să lovească fluturaşul chiar înainte de a ajunge pe podea.

Lovitura ei îl trimise în sus, aproape până la tavan.

Ash rămase sub grămăjoara de plută şi pene, aşteptând să aterizeze din nou pe pământ.

— Un proiectil mi-a explodat în faţă. Am petrecut luni întregi cu un picior în groapă. Cicatricile m-au transformat într-un monstru. Am reuşit să mă las de opium doar prin voinţă proprie. Cea care trebuia să îmi fie soţie m-a respins dezgustată. Dar sunt încă aici, zise el, trimiţând fluturaşul direct în parchet la picioarele ei. Am câştigat.

Emma îşi duse mâna la piept, încercând să-şi tragă sufletul.

— Foarte bine. Ai câştigat.

Emma se simţi pedepsită şi puţin ruşinată. Dăduse dovadă de curaj când plecase de acasă. Oamenii dragi ei îi întorseseră spatele. Dar curajul ei nu era nimic pe lângă cel al unui soldat pe câmpul de luptă. Iar în privinţa rănilor şi cicatricilor lui… oricât de superficială ar fi fost Annabelle Worthing, faptul că îl respinsese adăugase rănilor şi insulta. Şi faptul că rupsese logodna îi rănise profund dacă nu inima, măcar orgoliul.

Se aplecă să ridice fluturaşul.

— Stai, spuse el, venind în fugă spre ea, trecând pe sub fileu. N-o să fie niciodată o luptă cinstită. Voleul tău este decent, dar servirea este un dezastru. Hai să te învăţ.

Îşi lăsă paleta deoparte, ridică fluturaşul de pe podea şi se aşeză în spatele ei, punându-şi mâna dreaptă peste a ei, mâna cu care ţinea paleta, după care o înconjură cu celălalt braţ pentru a poziţiona fluturaşul.

Era în îmbrăţişarea lui.

Oricât de incredibil ar fi părut pentru un cuplu de tineri care erau deja logodiţi de o săptămână, căsătoriţi de o zi şi o noapte, care fuseseră la un pas de a-şi consuma uniunea… aceasta era prima dată când o luase în braţe.

Dintr-odată, sala de bal se transformă într-o seră, cu o căldură sufocantă şi intimă, care amplifica fiecare sunet, fiecare miros. Simţi câteva picături de sudoare în ceafă, îşi simţi fiecare firicel de păr care i se desprinsese din coc.

Totuşi, mai mult decât orice, era conştientă de prezenţa lui acolo. De pieptul lui lipit de spatele ei, de braţele lui puternice care o înconjurau. De mirosul de săpun şi de lemn de santal care începuse să i se pară atât de

familiar. Se uită la mâna lui. Noaptea trecută, în întuneric, degetele acelea sigure, încrezătoare… fuseseră *înăuntrul* ei.

— Ţine-o aşa, zise el, apucând cu hotărâre mânerul paletei. Da, e mai bine.

Emma simţi un val de plăcere. Doar câteva cuvinte de laudă din partea lui, iar inima începuse deja să-i bată cu putere.

„Nu”, implora ea. „Să nu îndrăzneşti.”

Dar inima ei nu o ascultă, cum, de altfel, nu o făcea niciodată.

Capitolul 9

Era de departe cel mai stupid lucru pe care Ash îl făcuse… în ultimele douăsprezece ore.

După plimbarea de noaptea trecută şi antrenamentul din dimineaţa aceea, abia reuşise să şi-o scoată pe Emma din minte. Şi, iată-l acum, lipit de ea, abia stăpânindu-şi dorinţa.

Doar că nu era vorba doar despre dorinţă. Era măcinat de o furie imensă.

Cine fusese netrebnicul care îi făcuse rău?

Cineva cu siguranţă îi făcuse rău, altfel nu ar fi venit la Londra la şaisprezece ani, singură şi fără bani. Ash ar fi vrut să înfigă cuţitul în nenorocitul acela care o rănise. Nu era nici pe departe un bărbat empatic, dar o lua ca pe o ofensă personală când cineva îndrăznea să-i ameninţe pe cei care se aflau sub protecţia lui.

Şi Emma era acum sub protecţia lui.

La naiba, era în braţele lui.

Stând în acea poziţie, cu creştetul ei sub bărbia lui, se simţea ca o cutie uzată, ruptă, menită să adăpostească ceva delicat şi minunat. Pe lângă asta, avea o privelişte directă în decolteul ei.

— Trebuie să fii atentă, spus el. Nu poţi să arunci

fluturaşul şi să îl loveşti în acelaşi timp. Aşteaptă câteva clipe înainte să serveşti, zise el, după care aruncă fluturaşul în faţa paletei şi îi ghidă braţul spre lovitură. Ai înţeles?

— Cred că da.

— Atunci, fă o încercare.

Făcu un pas în spate că să-i lase spaţiu să încerce. Emma îşi muşcă buza, cu fruntea concentrată, după care aruncă fluturaşul, aşteptă câteva clipe şi lovi, reuşind o servă aproape decentă. Fluturaşul măcar zbură peste plasă.

Dar după reacţia ei ai fi zis că de fapt câştigase un premiu de zece guinee. Ash şi-ar fi dorit să se poată bucura astfel de ceva, orice, aşa cum se bucura ea că reuşise să lovească fluturaşul. Începu să sară în sus de bucurie şi întoarse spre el doi ochi mari şi frumoşi… ca o grădină a plăcerilor, ca o sală de operă sau ca un bal regal, ca unul dintre locurile acelea în care ştia că nu avea să o poată duce niciodată. La naiba.

— Ce părere ai…? zise ea, aşteptând în mod evident să fie lăudată.

El înclină uşor din cap, lăsând-o să aştepte.

— Nu-i rău.

— Mulţumesc, răspunse ea, zâmbind ca un drăcuşor. E un mare compliment venind din partea ta, mieluşelule.

— Încetează cu asta, zise el, năpustindu-se asupra ei.

Dar Emma se feri, râzând.

Se strecură pe sub plasă, pornind după ea. O prinse de talie şi o luă pe sus, aruncând-o peste umărul său bun.

O mare greşeală. Mişcarea aceea bruscă provocă o durere ascuţită care îl săgetă de la gât până la şold. Se opri pe loc, încercând să-şi tragă răsuflarea.

— Eşti bine? îl întrebă ea, fără să folosească vreo formă de alint, şi el citi îngrijorarea din glasul ei.

— Sunt bine, răspunse el, încordat.

Nu era deloc bine, dar uneori durerea merita.

Încercând să-şi distragă atenţia, se aruncă pradă unei fantezii lascive. Îşi imagină cum ar fi fost să o arunce pe canapea şi să-i ridice jupele. Sau chiar mai pervers, cum ar fi fost să o lipească de perete şi să o ţintuiască acolo,

dispărând pe sub fustele ei. Ar fi dat orice să îi simtă picioarele înfăşurate în jurul lui. Oriunde. De după talie, încolăcite după şolduri, agăţate de umerii lui... nu avea vreo preferinţă anume.

Pe măsură ce durerea începu să-l lase, se forţă să-şi scoată din minte imaginile acelea. Ah, da avea să fie a lui. Dar trebuia să aştepte până la lăsarea nopţii, când avea să dezvelească mumia aceea egipteană din cele zece pături ale ei şi să o ia într-o tăcere plină de regrete.

O lăsă să alunece pe corpul lui, simţindu-i formele ispititoare. Cea mai dulce tortură. O auzi respirând greu de la râs şi de la joacă, rumenă în cele mai potrivite locuri.

Când se uită la el, zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— Te doare.

— Ba nu.

Îi atinse umărul rănit. El tresări.

— Nu-i nimic. Nu e cazul să-ţi faci griji în privinţa mea.

— Sunt *soţia* ta. Dacă nu te simţi bine, este normal să-mi fac griji.

„Încetează”, imploră el în tăcere. „Nu face asta. Nu te apropia de mine, nu mă întreba de rănile mele, nu te băga. Mai bine să nu-ţi pese”.

Un om mai bun decât el ar fi fost recunoscător pentru o asemenea grijă. Şi o parte din el chiar era recunoscătoare. O parte din el ar fi vrut să cadă în genunchi la picioarele ei şi să plângă. Dar jumătatea aceea a sufletului său amar şi rănit nu voia să accepte mila ei. Diavolul din el avea să reacţioneze într-un mod incredibil, de neiertat, încât ea avea să fie atât de ocupată să-şi lingă propriile răni ca să mai poată să-şi bată capul cu el.

— Pot să fac ceva pentru tine? întrebă ea.

— Da, spuse el nervos. Poţi să mă laşi în pace.

Deja părea rănită. Pentru binele ei, pentru binele fiului pe care avea să îl poarte în pântecul ei, trebuia să o ţină la distanţă.

Dar nu ştia cum.

Şi, brusc, se produse un miracol. Khan avu inspiraţia de a apărea la ţanc.

Majordomul deschise uşile sălii de bal şi-şi drese glasul.

— Excelenţă, mi-e teamă că trebuie să vă deranjez.

Ash se îndepărtă de soţia sa, răsuflând uşurat.

— Mincinosule. Îţi place la nebunie să mă deranjezi.

— În mod surprinzător pentru amândoi, de această dată sunt cât se poate de sincer. Tocmai a sosit secretarul avocatului dumneavoastră. L-am invitat să aştepte în bibliotecă, zise Khan, după care făcu o plecăciune şi plecă.

Ash făcu un semn spre uşă, spunând:

— Ar trebui şi…

— Du-te să-ţi vezi de ducatul tău, îi spuse Emma, netezindu-şi rochia. Da, ştiu. Ai câştigat, aşa că ţi-ai câştigat dreptul să te las în pace.

Ducele încuviinţă şi părăsi camera.

Mai bine că fuseseră întrerupţi, îşi spuse el. Mai bine aşa. În căsătoria aceea jocurile nu-şi aveau rostul. Plecarea nu era un scop în sine. Şi orice formă de afecţiune ar fi avut ca rezultat un adevărat dezastru.

Avea să petreacă vreo câteva săptămâni în patul ei. Cu puţin noroc, cât de curând urma să o lase grea. Avea să-şi facă datoria.

După care urmau să-şi vadă de vieţile lor.

*

Cina din seara aceea fu liniştită, spre uşurarea ei. De fapt, cina i se păru aproape prea scurtă. Avu la dispoziţie o mulţime de timp de petrecut în voie înainte ca el să vină în camera ei.

Mary veni să-i pieptene părul şi să o ajute să se dezbrace de singura ei rochie de seară. După ce camerista plecă, Emma începu să ia dormitorul la pas. Se uită la ceas, dorindu-şi ca timpul să treacă mai repede. Nu avea niciun rost să încerce să citească ceva sau să coasă – ştia prea bine că i-ar fi fost imposibil să se concentreze. În cele din urmă, hotărî să înceapă să pregătească încăperea şi pe ea însăşi, după care stinse lumânările şi se băgă în pat.

În timp ce se strecura sub pături şi cuverturi, se văzu nevoită să recunoască adevărul.

Nu era neliniştită.

Era nerăbdătoare.

Voia cu disperare să-i simtă din nou atingerea. Şi nu doar atingerea, ci şi tandreţea. În timpul zilei poate că era repezit şi ursuz, dar în întunericul de noaptea trecută, i se păruse un cu totul alt om. Răbdător, respectuos. Senzual.

De data asta, îşi spuse Emma, nu avea să facă nicio greşeală. Era mai bine pentru amândoi ca reproducerea să se săvârşească, o dată pentru totdeauna.

Într-un final, îl auzi bătând la uşă.

Intră fără să aştepte răspunsul ei.

— În seara asta, trebuie să trecem la fapte, o anunţă el. Scurt şi la obiect.

Erau probabil cele mai puţin seducătoare cuvinte imaginabile, dar era limpede că Emma înnebunise pentru că se simţi atât de excitată.

Nu stinse de tot focul, lăsând un pic de căldură şi o strălucire slabă de chihlimbar. I se alătură în pat cu mai puţine poticneli decât data trecută. Găsi marginea păturilor – în seara aceasta se limitase doar la două – şi o dezveli dintr-o singură mişcare după care se întinse lângă ea. Emma îşi ţinu respiraţia, aşteptând cu nerăbdare fiorii celei dintâi atingeri.

— Dumnezeule, spuse el, eşti goală.

Ei bine, nu era un început promiţător.

— De ce eşti dezbrăcată?

Oare îl auzise bine? Chiar o întrebase *de ce* era dezbrăcată? Cum să pună o astfel de întrebare?

— Nu m-am dezbrăcat noaptea trecută pentru că am crezut că poate ai vrea tu să mă dezbraci.

El nu spuse nimic.

— Vrei să te dezbrac eu? îl întrebă.

— Nu. Hai odată să trecem la treabă, zise el, pe un ton resemnat.

Nu, de data asta deja era prea mult. Nu mai putea să rămână tăcută. Se ridică într-un cot.

— Cu ce am greşit? Sunt sigură că fostele tale partenere au participat activ în timpul actului, nu?

— Da, dar asta pentru că aveau experienţă. Unele dintre ele erau profesioniste. Tu eşti o soţie. Nu ar trebui să-ţi placă să faci asta, trebuie doar să stai întinsă acolo şi să nu faci nimic.

— Care vasăzică, asta vrei de la mine. Un partener tăcut şi inert.

— Da.

— Prea bine, spuse ea, descurajată. Voi încerca.

El îi puse mâna pe coapsă şi îi desfăcu picioarele cu o mişcare bruscă.

După care se opri, ţinându-şi mâna complet nemişcată.

Când începu din nou să o atingă, totul era diferit.

În ciuda faptului că ţinuse să o anunţe că totul avea să fie scurt şi la obiect, în ciuda faptului că se arătase profund nemulţumit că o găsise goală, părea că se răzgândise şi că nu avea să fie un act zorit şi lipsit de senzualitate. De fapt, păru să adopte o altă atitudine. Atingerea lui rece deveni, din nou, o mângâiere. În timp ce îi explora corpul, îl auzi gemând aprobator, lucru care o înfioră de plăcere.

Îi prinse sânul în palmă. Înnebunită de extaz, îşi muşcă buzele, încercând să înăbuşe un suspin de plăcere. Continuă să-i mângâie carnea moale, trecând de la un sân la altul şi înapoi. Sfârcurile i se întăriră, cerşind atenţie. Tachinarea lui leneşă, de la unul la altul, o învălui într-o plăcere ascuţită şi atât de dulce. Dar nu era îndeajuns.

Respiraţia îi era din ce în ce mai sacadată. Ar fi vrut să îl grăbească, dar el părea hotărât să nu o facă. Îi simţi palmele pe tot corpul, stârnindu-i toate dorinţele.

Iar când îl auzi vorbind, se înfioră de plăcere.

— Cum de eşti aici? şopti el, dar nu către ea, ci către el însuşi. Cum naiba am ajuns aici? Îşi strecură degetele prin părul ei şi trase uşor, lăsând şuviţele să-i alunece printre degete. Minunat, murmură el.

Emma întinse mâna spre el, dorindu-şi să îi descopere

trupul la rândul ei. Îşi lipi palmele pe pieptul lui, trecându-şi degetele pe stratul subţire al cămăşii.

— Nu, o opri el.

Emma îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă corp.

— Îmi pare rău… Eu…

Nu ştia ce să spună. Mângâierea aceea scurtă, furată, încă îi ardea palmele. Într-o mână încă purta amintirea muşchilor lui puternici, zvelţi, pe sub cămaşa călcată. Totuşi, pe cealaltă palmă rămăsese o senzaţie complet diferită. Simţise ţesutul plin de cicatrici, întinzându-se pe pieptul lui ca o pânză de păianjen.

— Îmi pare rău, repetă ea.

El se întoarse cu spatele la ea, iar Emma rămase deznădăjduită. Îl descurajase să mai continue? Din *nou?*

În schimb, el întinse mâna după un mic flacon. Îl auzi desfăcându-l. Simţi o mireasmă exotică şi îl zări turnându-şi câteva picături în mână. Era oare vreun fel de ulei?

Bănuielile ei se adeveriră. Degetele lui alunecară imediat pe ea, mângâindu-i pliurile intime. O încercă senzaţii pe care nu le mai simţise niciodată şi se simţi udă.

În cele din urmă, se aşeză între coapsele ei, iar Emma deja era gata să-l primească, cu o dorinţă profundă pe care ştia prea bine că doar el avea să i-o satisfacă. Ştia cum să ajungă singură la plăcere, dar nu reuşise niciodată să atingă culmile extazului. Nu de una singură.

Îi simţi bărbăţia pe abdomen, alunecând pe urmele uleiului. Când îi simţi tăria de oţel gata să o pătrundă… aproape că ajunse la extaz. Gemu de dorinţă frustrată, mişcându-şi şoldurile, încercând să îl simtă mai aproape.

Dar în clipa aceea îl simţi înlemnind.

— Nu te opri, îl imploră ea, cu sufletul la gură. Te rog. Sunt bine. Promit. Sunt foarte, foarte, *foarte* bine.

— Linişte, îi şopti el.

— De ce?

— Pentru că nu suntem singuri.

Capitolul 10

Ash se trezi holbându-se într-o pereche de ochi luminoşi, care licăreau din colţul celălalt al camerei. Îşi simţi spinarea încordată. Inima care i-o luase la goană se opri în loc.

Un intrus.

Cum naiba intrase cineva peste ei?

Nu mai conta, îşi spuse el. Nu asta era important acum. Întrebarea cheie era: Cum avea să-l nimicească pe nenorocitul acela? Încercă să se gândească ce arme avea la îndemână. Vătraiul din şemineu ar fi fost cel mai eficient, dar nu avea să-i fie uşor să ajungă la el. Poate că ar 6 putut să-l stranguleze cu cordonul halatului.

Sau ar fi putut la fel de bine să se năpustească asupra lui. Singura lui preocupare era să o ştie pe Emma în siguranţă.

Se rostogoli în lateral şi se ridică în genunchi, punându-se între ea şi ameninţare.

— Ai trei secunde să ieşi pe unde ai intrat, porunci el. Sau poţi să fii sigur că o să-ţi rup gâtul nenorocit.

Intrusul sări primul la atac, cu un urlet ameninţător.

Dintr-odată, simţi o duzină de ţepi ascuţiţi înfigându-se prin cămaşa lui de noapte, în umăr şi braţ. Scoase un strigăt uluit de durere.

Emma dădu la o parte aşternuturile.

— Nădragi! Nădragi, nu!

Pisica?

Gheare. Dinţi. Şuierături.

Pisica.

Ash sări din pat, încercând să se elibereze din ghearele bestiei cu o mână, în timp ce cu cealaltă căuta să-şi apare bărbăţia. Îşi putea permite să fie rănit şi mai tare pe trup, dar nu avea de gând să piardă ce era mai de preţ.

Emma încercă în zadar să implore bestia să îl lase în

pace. Luă o pernă şi îl nimeri pe Ash drept în cap, dar asta nu îl opri pe demonul pe care ea însăşi îl adusese în casa lui. Ash încercă din nou să se elibereze şi se împiedică de măsuţa de toaletă, răsturnând pe jos toate obiectele de sticlă, care se sfărâmară în mii de cioburi, după cum îşi dădu repede seama pe picioarele goale. Se aruncă de mai multe ori de stâlpul patului, încercând să sperie creatură. Nimic nu răzbi. Pisica îşi înfipsese ghearele în cămaşa lui, în pielea lui ca un scaiete. Un scaiete cu dinţi ascuţiţi.

Ash era gata să-şi arunce braţul, cu pisică cu tot în foc. În fond, ce mai contau câteva arsuri în plus. Dar mirosul de blană arsă era unul dezgustător şi nu era atât de nebun cât să omoare animalul de companie al Emmei chiar în faţa ochilor ei.

Nu, avea să îl ducă mâine în grădină să îl omoare acolo.

În clipa de faţă trebuia pur şi simplu să găsească o modalitate prin care să scape de bestia aceea.

Lăsându-şi mădularul neprotejat, apucă pisica de ceafă, scuturându-şi ambele braţele până ce reuşi să se elibereze. Diavolul o luă la fugă de îndată ce ateriză pe podea. Se învăţase minte.

Ash se grăbi să-şi inspecteze bijuteriile familiei. Toate păreau să fie la locul lor, dar după sperietura pe care o trăsese, nimic nu avea să se mai prezinte la apel în seara aceea. Nici pentru toţi sânii din Covent Garden.

Da, din păcate în seara asta îl aştepta o altă plimbare lungă şi frustrată.

— Sângerezi? întrebă Emma.

— Doar din vreo douăzeci de locuri, răspunse el, ducându-şi mâna la umărul îndurerat. Simţi picături de sânge pe degete. Bestia aia.

Emma oftă şi se întinse pe pat.

— Îmi pare atât de rău. Nu ştiam că e în cameră.

— Un singur lucru îţi mai spun, zise Ash. Mâine-seară, n-o să mai fie.

*

— Chiar te-ai căsătorit cu ducele de Ashbury? Davina Palmer o apucă pe Emma de braţ, vorbind în şoaptă în timp ce se plimbau prin parc. Sper că nu te superi că te întreb, dar… cum s-a întâmplat asta?

Emma începu să râdă.

— Nu mă supăr câtuşi de puţin. Crede-mă că şi eu îmi pun aceeaşi întrebare. Din oră-n oră.

Emma o trase pe domnişoara Palmer de pe poteca aglomerată. Nu voia să tragă cineva cu urechea. În timp ce se plimbau prin jurul iazului cu raţe, Emma îi spuse povestea pe scurt. Despre rochia domnişoarei Worthing. Despre nevoia presantă a ducelui de a se căsători. Despre propunerea lui ciudată, care, o săptămână mai târziu avusese ca rezultat nunta lor.

— Oricât mi s-a părut de şocant, nu am putut să-l refuz.

— Să refuzi un duce? Desigur că nu. Nicio femeie din Anglia n-ar fi refuzat o astfel de propunere, pun pariu.

Doar că se întâmplase. Tocmai domnişoara Worthing, o femeie disperată să urce pe scara socială, refuzase cererea în căsătorie a lui Ashbury. Emma era din ce în ce mai confuză.

Dar avea alte chestiuni mai presante.

— Emma, păcat că n-am fost aşa de înţeleaptă ca tine, zise Davina cu o voce tristă. Am fost o proastă, mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Nu spune asta.

— Tot nu înţeleg cum s-a întâmplat una ca asta. Am luat toate măsurile de precauţie ca să nu rămân grea.

— Vrei să spui că domnul s-a retras, înainte să… termine actul? o întrebă Emma, coborându-şi vocea.

— Nu.

— Atunci, ai folosit un burete?

— Un burete? Ce să fac cu un burete?

— Deci a folosit un capişon?

Davina o privi nedumerită.

— Ce e aia?

Emma rămăsese fără idei.

— Şi atunci, ce măsuri de precauţie aţi luat?

— Toate cele obişnuite. După ce am terminat, am sărit în sus şi în jos timp de zece minute. Am mirosit nişte piper ca să strănut de trei ori, după care am băut o ceşcuţă de oţet. Am făcut *totul* ca la carte.

Emma nu mai zise nimic. Dacă asta înţelegea Davina prin contracepţie, poate chiar era puţin prostuţă. Şi totuşi, nu merita să plătească toată viaţa pentru o simplă greşeală.

— Important este că mă ai pe mine. Pentru început, am schiţat câteva modele pentru garderoba ta, ca să mascăm kilogramele în plus. Fanny o să-ţi dea de veste când sunt gata. În plus de asta… Emma o luă de braţ şi o trase spre ea. Ducele mi-a promis că o să-mi dea o casă în Oxfordshire. Şi am să te invit la mine într-o vizită lungă. Presupunând, bineînţeles, că Emma avea să primească permisiunea să plece acolo. Poţi să rămâi cu mine la ţară până când vei naşte.

— Eşti sigură că ducele nu se va împotrivi?

— Nici măcar nu va şti. Este o căsnicie de convenienţă. Îşi doreşte cu ardoare un moştenitor. Odată ce rămân grea, nu va dori să aibă nimic de-a face cu mine, zise Emma zâmbind. O să fim doar noi două. Cu gleznele noastre umflate întinse pe măsuţa de cafea, înfruptându-ne cu dulciuri, croşetând căciuliţe.

— Vai, sună minunat. Dar ce-o să se întâmple după aceea?

— Rămâne la alegerea ta. Dar dacă eşti hotărâtă să găseşti o familie care să-ţi crească copilul, poate că ar fi bine să găsim un cuplu în apropiere. Ca să poţi merge în vizită oricând vrei. Mi-ar plăcea ca copiii noştri să se joace împreună.

Davina îi strânse mâna.

— Nu pot să cred că ai face una ca asta pentru mine.

— Nu este nicio problemă. Sunt fericită să te ajut.

— Doar că va trebui să vorbesc cu *papa*, să-mi dea voie să vin la tine. Nu va fi uşor.

— Doar n-o să-ţi refuze şansa de a vizita o ducesă.

— Da, doar că… zise Davina, ezitant. Doar că…

— Nu sunt o ducesă obişnuita, încheie Emma.

Şi, la drept vorbind, nici soţul ei nu era un duce obişnuit. Nu mai fusese văzut în public de ani buni şi tocmai alesese să se căsătorească cu o croitoreasă.

— Lumea va fi curioasă în privinţa ta, spuse Davina.

Curioasă. Drăguţ din partea ei, ar fi putut la fel de bine să spună că lumea avea să o bârfească.

Emma ştia cât de răutăcioase puteau să fie femeile între ele. La atelier obişnuiau să stea de vorbă de faţă cu ea ca şi cum nici măcar nu ar fi existat.

— Dar ducele trebuie să facă cumva să te prezinte societăţii, zise Davina. Va trebui să te prezinte la curte. Roagă-l să te ducă la baluri, la operă, la cină în oraş.

Da, cum să nu. Desigur, Emma putea să-l roage. Doar că el avea să o refuze, pur şi simplu.

Acest plan al ei era din ce în ce mai complicat. Dacă chiar era hotărâtă să o ajute pe Davina, era important să rămână însărcinată în cel mai scurt timp – cu toate că soarta şi pisica ei păreau hotărâte să îi pună beţe în roate – sau să îl convingă pe duce să o lase să plece din oraş într-o vacanţă. Între timp, trebuia să devină o ducesă respectabilă în ochii societăţii, pentru ca domnul Palmer să îi permită fiicei sale să o viziteze.

Totul părea lipsit de speranţă.

— Şi ce ne facem dacă tatăl tău nu-ţi va îngădui să mă vizitezi? întrebă ea.

— Presupun că n-o să am încotro decât să fug, răspunse Davina. Sunt singurul lui copil, iar – *papa* vrea să mă căsătoresc cu un domn respectabil care să îi preia afacerile. Dacă sunt ruinată, planurile lui vor fi şi ele ruinate. Înţelegi?

— Da, înţeleg.

Emma înţelegea perfect. Şi ea îşi adorase tatăl. Dar când avusese cel mai mult nevoie de el, acesta alesese să protejeze aparenţele, nu să o protejeze pe ea.

Nu avea de gând să o lase pe biata fată să-şi poarte

singură de grijă. Chiar dacă situaţia Emmei fusese diferită, fusese la fel de îngrozitor. Încă mai purta amintirile acelea dureroase. Unele vizibile, în timp ce altele sălăşluiau în sufletul ei. Nu avea cum să şteargă durerea din trecutul ei, dar avea şansa să poată salva viitorul acestei tinerei fete.

Trebuia să găsească o cale de a o ajuta.

Iar, în clipa de faţă, singura variantă era să se întoarcă acasă şi să încerce să-l ispitească pe soţul ei în patul ei. Sau, la o adică, să îl târască după ea.

*

— Excelenţă, aţi spune că sunteţi neîndemânatică? o întrebă Mary în timp ce îi aranja părul pentru cină.

— Nu, răspunse Emma. Nu chiar.

— Oh, păcat.

— De ce spui asta?

— Ei bine, mă gândeam… să zicem că v-aţi împiedica, fără să vreţi. Ducele ar trebui să vă prindă, nu? Şi asta poate că ar încuraja puţină afecţiune. Sau poate că aţi putea să vă vărsaţi vinul pe rochie, pentru ca el să-şi smulgă lavaliera de la gât ca să vă cureţe. Dar înainte ca Emma să apuce să spună ceva, Mary veni cu o nouă propunere: Ah, da, ştiu. Aţi putea să vă scrântiţi glezna. Şi atunci n-o să aibă încotro decât să vă poarte în braţe. Ar fi atât de romantic.

— N-am de gând să-mi scrântesc glezna.

— Nu? Măcar să vă împiedicaţi puţin?

— Nu.

— Nu contează. O să-mi vină mie altă idee. Mă gândeam, aţi putea să vă duceţi în pod… şi apoi domnul Khan ar putea să-l trimită pe duce în pod… şi apoi dumneavoastră şi ducele aţi putea să rămâneţi *încuiaţi* în pod, împreună. Din greşeală.

— *Mary.* Renunţă la astfel de idei. Ducele nu se va îndrăgosti de mine, nici măcar într-un pod încuiat. De fapt, este cam sătul de mine deja.

Sau cel puţin, era sătul de pisica ei.

Mary oftă şi mai înfipse o agrafă în părul Emmei.

— Gata. Întoarceţi-vă şi daţi-mi voie să vă privesc.

După ce se uită lung la ea, Mary întinse mâna şi apucă mânecile rochiei, i le trase de pe umeri şi trase corsajul atât de jos că abia dacă îi acoperea aureolele.

— Măcar atât.

Emma păşi în sufragerie, dar constată că ducele nu era acolo să arunce o privire la aureolele ei. Îl aşteptă un sfert de oră. Nimic.

Poate că era cu adevărat supărat pe ea. Poate că nu avea să-l vadă nici în seara aceea. În ritmul acesta, nu avea să ajungă niciodată însărcinată.

Tocmai se pregătea să se întoarcă în camera ei şi să o roage pe servitoare să îi aducă ceva de mâncare ca să se strecoare în pat cu un roman. Dar când ieşi pe coridor, auzi pe cineva strigând-o în şoaptă.

— Emma.

Se întoarse, curioasă. Ducele era în bibliotecă, desculţ şi aşezat cu picioarele încrucişate pe covor, cu ochii ţintiţi spre şemineul gol.

— Ce faci?

— Ştttt! Nu face mişcări bruşte, îi şopti el.

— Bine, zise ea. Se descălţă, străbătu camera doar în ciorapi şi se lăsă lângă el, pe covor. Se aşeză cu picioarele încrucişate sub rochie şi ridică privirea spre şemineu. La ce ne uităm? şopti ea.

— La pisica ta. Bestia aia mică stă ascunsă în spatele grilajului. Suntem amândoi la pândă.

Emma încercă să vadă ceva în şemineul întunecat. Şi, într-adevăr, reuşi să zărească doi ochi verzi îndreptaţi asupra ei.

— De cât timp stai aşa? şopti ea.

— Cât e ceasul?

— Şapte şi jumătate.

— Atunci, de patru ore.

— De *patru ore?* Şi cât timp ai de gând să rămâi acolo?

— Cât timp o să fie nevoie, răspunse el cu maxilarul

încordat, fără să-şi ia ochii de la şemineu.

Emma observă un cufăr deschis lângă el şi două curele de piele groase, cu catarame, gata pregătite.

Tresări.

— Ai de gând să-l închizi pe Nădragi în cufărul acela?

— Da, în noaptea asta. Uşile nu par să oprească fiara din drum.

— Fără mâncare, fără apă?

— Am făcut câteva găuri în cufăr ca să poată să respire. Şi crede-mă, e norocos să primească măcar asta.

— Dar… De ce?

— Nu e evident? Pentru prima dată de când ea intrase în bibliotecă, îi aruncă o privire. Pentru că intenţionez să te las grea în seara asta sau măcar să fac o încercare adevărată. Şi, de data asta, nu vreau să ne întrerupă nimeni, zise el, îndreptându-şi din nou atenţia asupra şemineului.

— Oh, şopti ea, muşcându-şi buza, încercând să ignore fierbinţeala care îi invadă trupul. Te-a zgâriat rău aseară? Eşti supărat cu mine?

— Nu ştiu dacă am să te pot ierta vreodată, spuse el pe un ton sec. M-am ales cu cicatrici.

Emma rămase o clipă blocată, după care începu să râdă.

Îl văzu şi pe el zâmbind din colţul gurii. Era încântat că o făcuse să râdă. Emma era şi ea mulţumită. Când nu îşi folosea spiritul acela acid ca să o şicaneze, avea un simţ al umorului aproape fermecător.

— Mă întorc imediat, spuse ea, ridicându-se în picioare.

Un sfert de oră mai târziu, se întoarse cu o tavă de sandvişuri, două pahare şi o sticlă de vin.

— Poftim, zise ea, oferindu-i un sandviş cu carne de vită. Ca să-ţi păstrezi vitalitatea.

El îl acceptă şi luă o muşcătură mare, bărbătească.

— Nimic nou? întrebă ea, luând o gură din sandvişul ei cu ou.

Ducele clătină din cap.

— De unde l-ai cules pe maimuţoiul miorlăit[1]?

— Tu de unde ai învăţat să înjuri cu atâta imaginaţie?

Ash mai luă un sandviş.

— Pentru asta poţi să-i mulţumeşti tatălui meu. Într-o vară, pe când aveam nouă ani, mama m-a auzit rostind câteva cuvinte urâte pe care le auzisem la şcoală. Tata m-a tras deoparte şi mi-a spus, fără menajamente, că sunt un domn educat şi că nu voia să mă mai audă vreodată că vorbesc atât de urât. „Înjură cum vrei tu să înjuri”, mi-a spus el „dar măcar să foloseşti cuvinte din Shakespeare”. Iar până la sfârşitul verii, îi citisem toate piesele.

— Ce ingenios din partea lui.

— Tata era un om înţelept. Un om bun. Poate că eu nu sunt un om înţelept sau bun aşa ca el, dar cel puţin am un sentiment al datoriei. Moştenirea lui, toţi oamenii pe care i-a avut în grijă au căzut pe umerii mei. N-am să las ca moştenirea lui să piară.

— Şi încă îl mai citezi pe Shakespeare.

— Încerc, cel puţin în dialoguri, ca o modalitate de a-i onora memoria. Nu pot pretinde că gândurile mele sunt întotdeauna atât de literare în inspiraţia lor.

Emma lăsă câteva clipe de tăcere.

— Presupun că-ţi lipseşte. Sunt sigură că nu ţi-a fost uşor să-l pierzi la o vârstă atât de fragedă. Cum a… vru ea să întrebe, dar se opri. Poate că mergea prea departe.

— S-au îmbolnăvit amândoi de friguri. Eu eram plecat la şcoală.

— Oh, Doamne, zise ea, venind mai aproape. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine.

— Mă bucur că n-am fost acolo să-i văd pe patul de moarte. O să mi-i amintesc mereu puternici. De asemenea, sunt recunoscător că n-au fost nevoiţi să mă vadă… ştii tu. Aşa.

Emma înţelese ce încerca să-i spună, cu toate că se îndoia că vorbea serios. L-ar fi ajutat să aibă o familie iubitoare în jurul lui.

---

1 În original, „mewlingjackanapes” - cuvânt provenit din „jack-a-napes" şi folosit de William Shakespeare în piesa *Cymbeline* (n.red.)

Ducele dădu paharul de vin pe gât, după care îi aruncă o privire.

— Dar părinţii tăi? Ai spus că ai plecat de acasă la o vârstă fragedă. Ce s-a întâmplat?

Emma mestecă încet o gură de sandviş.

— Ca de obicei. Prea multă disciplină. Am devenit rebelă. Ne-am spus cuvinte care nu mai pot fi luate înapoi.

— Ăsta nu a fost un răspuns, spuse el.

— Ba da. Mi-ai pus o întrebare. Am răspuns. Cu cuvinte.

— Eu ţi-am oferit detalii. Vârste, evenimente… *sentimente*. Mi-am deschis sufletul în faţa ta.

Emma îi aruncă o privire sceptică.

— Bine, fie. N-am suflet. Dar tot poţi să-mi dai mai multe detalii decât *atât.*

— Drept să-ţi spun, e o poveste plictisitoare, iar înainte ca Ash să mai apuce să spună ceva, Emma scoase o bucată de ziar din buzunar. Asta, spre exemplu, chiar este o poveste interesantă: „Monstrul cu pelerină ameninţă Mayfair”.

— Pare o prostie, zise el.

— Mie mi s-a părut că sună interesant. Îşi drese glasul şi începu să citească cu voce tare: „Pentru a doua oară în ultimele două săptămâni, un spectru terifiant a provocat haos şi teroare în cartierul Mayfair. Strigoiul este descris ca o prezenţă înaltă, subţire, îmbrăcată în negru, cu cizme elegante şi cu joben tras pe frunte, cu gulerul de la pelerină ridicat. Subsemnatul a intervievat un biet om care se jură că a văzut monstrul în parcul St. James, joia trecută. Iar seara trecută, mai mulţi martori care locuiesc lângă Shepherd Market ne-au povestit despre un demon cu o faţă hidoasă şi un mârâit sălbatic, care mişună noaptea pe alei. Apariţia a ameninţat mai multe suflete, printre care şi trei băieţi nevinovaţi, înainte de a dispărea în noapte. Mamele sunt sfătuite să-şi ţină copiii aproape, înainte ca Monstrul din Mayfair să iasă din nou la atac”. Ei bine, ce părere ai?

— Nişte mizerii senzaţionaliste.

— Mi s-a părut un articol grăitor, zise ea, împăturind

bucata de ziar. Ai ideea cine ar putea fi acest „monstru”?

Ash nu spuse nimic.

— Ce coincidenţă! Pentru că şi noi am fost în parcul St. James săptămâna trecută. Şi ştiu că tu ai un joben şi o mantie neagră. Dar nu te cred în stare să terorizezi băieţi nevinovaţi.

Ducele pufni.

— Da, cum să nu, băieţi nevinovaţi. Netrebnicii aceia atacaseră o vânzătoare de flori ca să-i ia banii. Au primit ce-au meritat.

Emma zâmbi.

— Ştii, în sinea ta, bănuiam că eşti un om bun. Chiar dacă foarte, foarte, foarte adânc în sinea ta. Într-o peşteră nesfârşită. Sub un vulcan.

Bărbatul acela era mai mult decât se dădea a fi. Mai mult decât îl vedeau ceilalţi. Era amuzant, răbdător, pasional. Calităţi care i se păreau atât de atrăgătoare.

— Vino încoace, Nădragi.

În cele din urmă, se auzi un foşnet în spatele grilajului.

— Ştttt, şopti el, după care luă o bucăţică de somon din sandviş şi se întinse spre felină, oferindu-i o tentaţie irezistibilă. Hai odată, sperietoare miorlăitoare, zise el. Hai la masă.

Cu un şir continuu de insulte rostite în şoapte, înşelătoare, reuşi să ademenească pisica din şemineu. Emma nu făcu nicio mişcare, ca să nu sperie creatura.

— Aşa, şopti el, trăgându-şi mâna mai aproape, atrăgând pisica în capcană. În cele din urmă, îl lăsă pe Nădragi să prindă momeala. Pisica înfometată se năpusti asupra sandvişului cu muşcături lacome. Al meu eşti.

Reuşise să facă mica bestie să-i mănânce din palmă.

Monstrul din Mayfair, în carne şi oase.

În timp ce Nădragi mânca din mâna lui, cu cealaltă mână îl prinse de ceafă. Luă creatura pe sus şi o aruncă cu tot cu sandviş în cufăr, legându-l strâns. Nădragi nici nu apucă să scoată vreun sunet.

Apoi se ridică în picioare şi se şterse pe mâini înainte

să o ajute pe Emma să se ridice de jos.

— O să chem un servitor să strângă tava şi să pună pisica asta blestemată sub cheie, lanţuri şi pază. După care o să mă duc în camera mea, o să-mi schimb cămaşa şi o să mă curăţ de funingine. În total, estimez că nu-mi va lua mai mult de trei minute, zise el, uitându-se lung la ea. Ai doar trei minute la dispoziţie.

— Pentru ce?

— Ca să te pregăteşti. Înainte să vin în camera ta şi să te arunc pe pat.

— Ah.

Ash se îndreptă uşor spre clopoţel.

— Grăbeşte-te, Emma. Mai ai doar două minute şi jumătate.

Emma îşi simţi gura uscată.

După care se întoarse şi o luă la fugă.

Capitolul 11

Emma nu se mai obosi să-şi ia pantofii. Alergă în ciorapi pe scări, prinzându-şi faldurile rochiei în ambele mâini ca să nu se împiedice.

Când ajunse în apartamentul ei, o alungă pe servitoare şi merse direct în dormitor. Începu să se dezbrace cu o mână şi să stingă lumânările cu degetele umede cu cealaltă, lăsând doar lumina slabă din şemineu. În continuare nu vedea de ce ducele insista să o viziteze pe întuneric, dar nu voia să irosească timpul certându-se.

Nu în seara asta.

De-abia reuşise să-şi slăbească corsajul când Ash deschise uşa.

De data aceasta nu se mai obosi să bată sau să o salute în vreun fel. Exact cum o avertizase.

Se îndreptă spre ea, o apucă de talie, o luă pe sus şi o aruncă pe pat.

Emma rămase fără suflu. Când reuşi să-şi vină în fire,

încercă să-şi desfacă nasturii ca să continue să se dezbrace.

— Nu te obosi, spuse el, cu o voce poruncitoare.

Prea bine.

Nu şi-ar fi închipuit niciodată că un astfel de comportament dur, sec avea să i se pară seducător… dar exact asta se întâmplă. Dumnezeule, şi încă cum. Ştia că era capabil de răbdare şi blândeţe. O demonstrase în bibliotecă, cu pisica. Gândul acela o făcu să se simtă în siguranţă, chiar dacă pe moment se simţea copleşită de situaţie, în plus, ştia din experienţă că ducele era gata să se oprească de îndată ce avea să simtă cel mai mic disconfort din partea ei.

Doar că nu voia să se oprească.

Îl văzu acolo, la picioarele patului, o siluetă întunecată, desfăcându-şi pantalonii.

Când se aşeză lângă ea pe pat, Emma deja gâfâia de plăcere.

Îi încălecă şoldurile şi îi trase în jos corsajul. Auzi cusăturile rupându-se. Nu conta, avea să le repare mâine. Înainte să apuce să se gândească dacă avea aţă de culoare potrivită, Ash îi dezveli sânii şi îi prinse în palme, mângâindu-i. Emma se înfioră de plăcere. Sfârcurile se treziră la viaţă, iar degetele lui le găsiră imediat. În timp ce continuă să îi mângâie vârfurile acelea sensibile, Emma se zvârcoli sub atingerea lui magică.

— Îţi place, zise el pe un ton arogant şi, totuşi, întrebător.

Emma încuviinţă din cap, după care îşi dădu seama că probabil că nu avea să o vadă în întuneric.

— Da.

— Şi asta?

Îi strânse uşor sfârcul între degete, iar Emma de-abia reuşi să-şi adune gândurile înainte de a putea răspunde.

— Da.

— Voiam doar să mă asigur. Înainte să fac asta.

— Ce?

Îi apucă sânul în palmă şi îl ridică uşor. Îi simţi limba

umedă pe sfârcul fierbinte.

O *linsese.*

Senzaţia aceea o făcu să tresară.

— Credeam că ai o regulă, zise ea. Fără sărutări.

— Nu te-am sărutat. Vreau să te ling. Şi simţi din nou limba lui seducătoare învârtindu-se în cercuri minunate. Şi să te sug, şopti el, după care îi prinse sfârcul în gură, trăgând fără milă.

Emma strigă de plăcere. Îl prinse instinctiv de umeri, amintindu-şi prea târziu că nu voia să fie atins.

El se ridică, îi prinse mâinile şi le împinse în saltea de ambele părţi ale capului.

— Am discutat despre asta.

— Ştiu. Îmi pare rău, am uitat. Nu mai pot gândi când mă atingi în felul ăsta. Sau când mă atingi cum o faci acum.

Felul poruncitor în care o apucase de încheietura mâinii o stârnise şi mai tare. Îşi simţi pulsul în palma lui, iar bătăile inimii îi răsunau în urechi.

— Ai face bine să nu mai uiţi, spuse el cu voce joasă, senzuală. Sau o să fiu nevoit să te leg de pat.

La auzul cuvintelor lui, Emma simţi cum i se contractă muşchii intimi.

— Asta se vrea a fi o ameninţare? Pentru că… nu-mi displace deloc ideea.

— Chiar aşa?

Emma îşi linse buza de jos.

— E evident că eşti foarte iscusit. Iar în întunericul ăsta… totul mi se pare atât de senzual. Ca un vis erotic dintr-o noapte caldă de vară.

— La asta visezi tu? Să fii pipăită de un străin în noapte?

— Poate? reuşi Emma să răspundă.

Urmară câteva clipe de tăcere, greu de suportat.

— Eşti incredibilă.

Emma nu avea de unde să ştie dacă vorbele lui se voiau a fi un compliment sau un reproş. Nu mai apucă să întrebe. Ash îi eliberă încheieturile şi se mută între picioare ei, ridicându-i fusta şi jupa până în talie.

Începu să o atingă cu degetele, arătându-se mulţumit.

— Deja eşti udă pentru mine.

Podul palmei lui se apăsă pe muntele lui Venus. Emma încercă din răsputeri să rămână nemişcată. Nu era deloc uşor. Dar ştia că, dacă el se oprea acum, avea să moară de frustrare. Degetele lui continuară să o pătrundă, tot mai adânc. Dumnezeule! Poate că avea să moară nu de frustrare, ci de extaz.

În loc să se întindă peste ea, Ash se aşeză sprijinindu-se în cot. Îi simţi din nou limba. Dar, de data aceasta, nu pe sfârcul ei.

Acolo.

Deja nu se mai putu abţine. Trupul ei se convulsionă de plăcere, arcuindu-şi spatele sub gura lui. El o linse din nou şi din nou, purtând-o pe culmi noi de extaz cu atingerea limbii sale. În tot acest timp, continuă că o pătrundă cu degetele, până ce atinse un loc adânc în interiorul ei, care o făcu să-şi prindă în pumni aşternuturile.

Emma nu ştia cât mai putea suporta. Dar chiar şi dacă ar fi vrut să-l implore să îi fie milă de ea, ce ar fi putut să strige? Duce? Ashbury? Nu. Nici gând. Astfel de momente intime cereau o adresare intimă, dar ştia ce avea să păţească dacă ar fi încercat să-i spună „dragă” sau „dragule” sau „îngeraş”.

Nu, nu avea de gând să cerşească milă, ci se lăsă pradă plăcerii, permiţându-i să o aducă aproape în pragul nebuniei cu fiecare mişcare a limbii lui.

— Nu te opri, şopti ea.

„Nu te opri”.

De parcă într-adevăr avea nevoie ca ea să-i spună asta.

Ash nu s-ar fi oprit pentru nimic în lume. Nici măcar pentru o mâţă nebună. Ar fi putut să vină peste ei însăşi regina că tot nu şi-ar fi ridicat capul de la sarcina sa.

Era atât de aproape. O simţea. O gusta. Şi oricât de mult avea ea nevoie de asta, el avea şi mai multă nevoie să o vadă în extaz.

Fusese întotdeauna o plăcere deosebită pentru el să

poată să îi ofere femeii orgasm. Cu majoritatea femeilor cu care fusese, chiar dacă nu era loc de vreo afecţiune profundă, climaxul presupunea mai mult decât o limbă şi degete pricepute. Era nevoie de apropiere, de încredere. De intimitate. Când simţea o femeie în extaz sub mâna, gura sau corpul lui… da, bineînţeles, îl făcea să se simtă ca un rege, dar la fel de bine îl făcea să se simtă conectat. Uman.

Acum era un monstru.

Până şi în articolul din *Prattler* fusese numit astfel.

Ash se aşteptase, ba chiar se temuse, că nu va avea să mai cunoască niciodată încrederea intimă a unei femei. Nu astfel. Ce femeie ar fi putut să accepte chipul acela înfricoşător, respingător între picioarele ei?

Dar se pare că Emma era dispusă să o facă. Avea să decidă mai târziu dacă asta o făcea o nebună sau o nechibzuită. Ambele, probabil. La urma urmei, reuşise să o convingă să îl ia de bărbat.

O simţi arcuindu-şi şoldurile şi începu să-i călărească limba într-un ritm haotic, gonind spre culmile plăcerii. Dulceaţa aceea minunată îl făcu şi pe el să suspine de extaz. Bărbăţia lui deja stătea să erupă.

„Acum. Te implor, acum”.

În clipa aceea Emma ţipă de plăcere şi el îi simţi trupul cutremurându-se în extaz. Căldura umedă a sexului ei se strânse în jurul degetelor lui. Savură fiecare tresărire, fiecare suspin erotic.

Când corpul ei se relaxă, îşi scoase degetele şi îi mângâie miezul catifelat cu bărbăţia lui. Ea îşi deschise coapsele, iar Ash îngenunche între ele, prinzându-i picioarele în jurul şoldurilor sale. Îşi luă mădularul în mână, îi aduse vârful aproape de deschizătura ei, îşi încordă coapsele… şi o pătrunse.

Era în ea. În ea. Dumnezeule, o pătrunse atât de adânc şi tot ar fi vrut mai mult.

Nu se mai putu abţine şi gemu.

Continua să o pătrundă şi o simţi strângându-se în jurul lui, fierbinte. Spera că ea pătimise tot ce avusese de

pătimit noaptea trecută, pentru că deja nu mai putea să fie blând cu ea. Împinse şi mai adânc, hotărât să o pătrundă pe de-a-ntregul, să o simtă încordându-se în jurul lui. Emma îşi arcui spatele, ridicându-şi şoldurile spre pelvisul lui.

— Da, aşa, şopti el printre suspine. Aşa.

Minunat. Atât de minunat.

Rămase în genunchi, ţinând-o strâns de şolduri, fără să se oprească. În lumina slabă a focului din şemineu, îi zări sânii, tresărind la fiecare mişcare. Dumnezeule, ar fi dat orice să vadă sânii aceea în lumina zilei. Sfârcurile. Să le vadă, să le simtă, să le atingă cu vârful degetelor, cu limba. Să îi mângâie cu obrazul.

Dar, oricât de mult şi-ar fi dorit să le vadă, Ash trebuia să admită că era la fel de plăcut să şi-i imagineze. Dumnezeule, cât era de plăcut. Era la fel ca în tinereţe, când trebuia să se descurce cu mâna şi cu simpla sa imaginaţie. Doar că nu era singur cu mâna lui rănită, iar imaginaţia lui nu fusese niciodată atât de senzuală. Femeia aceea nu era o fantezie, era din carne şi oase. Avea forme, căldură şi miros.

Avea un nume.

— Emma.

Îi rosti numele şi o simţi strângându-se în jurul mădularului său.

Aşa că o făcu din nou.

— Emma. Simţi fiori de plăcere în tot corpul şi rosti din nou, scrâşnind din dinţii: Emma.

După aceea, cuvintele îl părăsiră. Îi strânse fundul între palme şi o pătrunse cu patos, tot mai repede, în căutarea extazului.

Câteva clipe mai târziu, ajunse acolo şi o umplu cu sămânţa lui. Şoldurile i se zguduiră violent. Extazul nu părea să se mai oprească. Şi totuşi, nu părea să fie îndeajuns.

Se prăbuşi pe pat lângă ea, slăbit şi golit. Dacă ar fi ştiut că asta însemna să ai o soţie, s-ar fi căsătorit cu mulţi ani în urmă.

Doar că asta ar fi însemnat să-şi fi luat o altă soţie şi

ceva îi spunea că astfel de soţii nu creşteau pe toate drumurile.

Îşi întoarse capul spre ea în întuneric.

— De unde naiba ai apărut?

— Din Hertfordshire, răspunse ea după câteva clipe de tăcere.

Ash izbucni în râs.

— Trebuie să-mi dai un nume pentru tine, spuse ea. Dacă o să continuăm aşa, o să am nevoie să te strig cumva şi nu cred că vrei să-ţi spun „fluturaş”.

— Ia încearcă, floricico, zise el, ridicându-se în fund. Dacă vrei neapărat să-mi spui cumva, poţi să-mi spui Ash. Aşa îmi zic prietenii.

„Mă rog, aşa îmi ziceau pe vremuri, când aveam prieteni”.

Întinse mâna după pantaloni.

— Doar nu ai de gând să pleci, spuse ea. După tot ce s-a întâmplat între noi?

Satisfacţia ei evidentă îl unse pe suflet, dar nici în ruptul capului nu avea de gând să rămână peste noapte. Nu avea de gând să o lase să se trezească lângă el în lumina zilei, la doar câţiva centimetri de chipul lui hidos, ca să nu mai vorbim de cicatricile de pe gât, piept, umăr.

Nu acum, nu încă. Poate niciodată.

Ar avea impresia că se trezise într-un coşmar. Avea să fugă de el. Să dea buzna din cameră. Pătimise el mai rău. Nu-şi putea asuma un astfel de risc, nu înainte de a o şti gravidă. Şi odată ce urma să rămână gravidă, flecare avea să o ia pe drumul lui.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Ieşi din cameră, de-abia ţinându-se pe picioare şi se prăbuşi lângă uşă.

„Dă, Doamne, să fie fertilă, altfel nu ştiu ce-o să se aleagă de mine”.

Capitolul 12

Luă din nou străzile la pas în noaptea aceea, dar cu o altă stare de spirit.

Ash nu mai era bărbatul care mergea ascuns pe aleile întunecate. În seara asta, era atât de încântat, parcă ţopăia de fericire. Zburda.

Nu-i mai sări în cale nicio scursură umană dezgustătoare.

Nu mai era măcinat de frustrările acelea sexuale care îl făceau irascibil.

Se simţea aproape… om din nou.

Ba chiar traversă o piaţă deschisă.

— Hei! strigă cineva. Monstrul din Mayfair!

Şi, într-o clipită, buna dispoziţie a lui Ash se risipi ca fumul. Îşi aminti că nu mai era om.

Zări o siluetă slăbănoagă îndreptându-se spre el. Ash îşi împinse jobenul pe spate, dezvăluindu-şi chipul încruntat. Copiii fugeau întotdeauna speriaţi.

Pentru că, într-adevăr, cel care se apropie de el era un copil. Unul care nu se ferea să spună ce-i venea în minte.

— La naiba! exclamă băiatul. Eşti atât de înspăimântător şi de urât, exact cum spune în ziare.

— Chiar aşa? Şi au scris în ziare şi despre ăsta? zise Ash arătându-i bastonul. Du-te acasă. Te aşteptă doica.

Îi întoarse spatele şi îşi văzu de drum, dar băiatul veni după el.

— Te-am văzut în grajdurile de pe Marylebone, strigă băiatul după el, de parcă erau doi vechi prieteni, la un pahar de vorbă. Tu eşti cel care i-a venit de hac beţivului, nu-i aşa? Ăla care îşi bătea nevasta, mai ţii minte?

Bineînţeles că ţinea minte. Se întâmplase în urmă cu două zile.

— Ai fost incredibil, zise puştanul, reuşind să-l prindă din urmă. Grozav. Şi am auzit şi de tâlharii din St James. Toată Londra ştie.

Ash încercă să se liniştească. Nu avea de gând să

cadă în capcana lui. „Dacă îl ignori, o să dispară”, îşi spuse el. „Ca o durere de cap”.

— Încotro mergem în seara asta? întrebă băiatul.

„Mergem?”

Deja era prea de tot.

Ash se opri în mijlocul pieţei pustii.

— Ce vrei?

Băiatul îşi scărpină urechea, ridicând din umeri.

— Vreau să mă uit la tine când te mai iei la harţă cu cineva. Vreau să te văd dându-i unui neisprăvit pe cocoaşă.

— Prea bine, zise el, împungându-l pe băiat cu bastonul cu nasul în tufişuri. Mulţumit?

*

Câteva zile mai târziu, Emma se opri în faţa unei case din piatră albă şi ferestre cu cornişe, în Bloom Square. Chiar dacă fusese o călătorie scurtă, simţea că îşi pierduse curajul undeva pe la jumătatea drumului.

Ştia că trebuia să-şi depăşească emoţiile. Trebuia să înceapă să-şi câştige locul în societate şi ar fi fost o adevărată pierdere de timp să îl roage pe duce să o scoată în oraş. Dacă voia să se asigure că Davina avea să primească permisiunea din partea tatălui ei să o viziteze în Swanlea, Emma nu avea încotro decât să se împrietenească cu doamnele din înalta societate, şi nu în calitate de croitoreasă, ci ca egalul lor. Astăzi avea să fie un prim pas important.

Citi din nou invitaţia.

Pentru noua ducesă Ashbury

Bun venit în Bloom Square! În fiecare joi, prietenele mele sunt invitate la ceai. Sper să ni te alături.

Lady Penelope Campion

P.S. *Te avertizez. Nu suntem deloc ca alte doamne*.

Acel ultim rând îi dăduse speranţe. Şi curaj să bată la

uşă.

— Ai venit! O întâmpină la intrare o tânără, cu părul blond şi obrajii rozalii. Nici nu apucă să închidă bine uşa şi veni să o sărute pe obraz. Eu sunt Penny.

— Penny?

— Ah, da. Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme. Mă numesc Penelope, dar mi se pare aşa un nume lung, nu crezi?

Emma o privi uluită. Aceea era Lady Penelope Campion? Şi venea să deschidă chiar ea uşa, întâmpinându-şi oaspeţii perfect necunoscuţi cu sărutări pe obraz? Se părea că invitaţia ei nu exagerase deloc. Chiar nu erau deloc ca alte doamne.

Emma făcu o reverenţă, probabil mai joasă decât s-ar cuveni pentru o ducesă. Dar era un gest înrădăcinat în ea.

— Îmi pare bine să te cunosc.

— Şi mie. Toate ardem de nerăbdare să te cunoaştem.

Lady Penelope o luă pe Emma de mână şi o duse în salon. Camera era ticsită de mai multe piese de mobilier cu siguranţă valoros, dar care păreau că văzuseră şi zile mai bune.

— Aceasta este domnişoara Teague, spuse ea, făcându-i semn spre o tânără roşcovană, cu faţa presărată cu pistrui… şi cu o pudră albă, care semăna cu făina. Nicola locuieşte în zona de sud a pieţei.

— În zona mai puţin elegantă, zise Nicola.

— În zona mai interesantă, o corectă Lady Penny. Unde locuiesc toţi artiştii scandaloşi şi oamenii de ştiinţă nebuni.

— Tata a fost unul dintre acei oameni de ştiinţă, Excelenţă.

— N-o asculta. Şi ea e tot om de ştiinţă.

— Mulţumesc, Penny, spuse Nicola. Cred.

— Şi aceasta este domnişoara Alexandra Mountbatten, zise Penny, făcându-i cunoştinţă cu cea de-a treia tânără din salon.

Domnişoara Mountbatten era mică de statură şi

îmbrăcată cu o rochie cenuşie banală de serj, dar era o apariţie uluitoare, datorită părului ei prins într-un coc superb, de un negru ca obsidianul.

— Alex vinde timpul, spuse Lady Penelope.

— Poftim? întrebă Emma, nedumerită.

— Îmi câştig existenţa vânzând ceasuri, îi explică ea, cu o reverenţă adâncă. Îmi face deosebită plăcere să ne cunoaştem, Excelenţă.

— Hai să ne aşezăm, le îndemnă Penny.

Emma făcu întocmai, aşezându-se pe scaunul indicat, un jilţ sculptat care probabil că fusese salvat din vreun castel francez, poate chiar de palatul regal. Cu toate acestea, tapiţeria părea ponosită, chiar tăiată pe alocuri, şi vatelina se iţea ici-colo.

Auzi un behăit venind din spatele casei.

— Oh, e Gălbenele, zise Penny luând ceainicul. N-o băga în seamă.

— Gălbenele?

— Capra, explică Nicola.

— E îndrăgostită nebuneşte de Angus şi e foarte supărată că am băgat-o în carantină. E puţin bolnavă.

— Deci ai două capre?

— Oh, nu. Angus este un viţel din rasa Highland. Nu ar trebui să-i încurajez, dar sunt animale de turmă. Au nevoie de un tovarăş. Vrei lapte şi zahăr în ceai?

— Da, te rog, din amândouă, răspunse Emma, năucă.

Nicolei i se făcu milă de ea şi îi explică:

— Lui Penny îi place să îngrijească animalele rănite. Le ia acasă, aparent pentru a le vindeca, şi apoi nu le mai dă drumul.

— Nu-i adevărat, obiectă Penny. Uneori le dau drumul.

— O singură dată, interveni Alexandra. O singură dată ai lăsat un animal să plece. Dar hai să încercăm să purtăm o conversaţie normală, măcar câteva minute, în caz contrar, o s-o băgăm în sperieţi pe ducesă.

— Nu, deloc, le asigură Emma. Îmi pare bine să fiu aici. Putea să meargă în altă zi în vizită la alte doamne elegante, cu nasul pe sus. Cum de ai ştiut să mă inviţi?

— Ah, este o piaţă mică. S-a dus vestea. Bucătăreasa îi spune negustorului, acesta îi povesteşte servitoarei din vecini… şi aşa mai departe, zise ea, oferindu-i o ceaşcă de ceai. E adevărat că, până săptămâna trecută, ai fost croitoreasă?

„Dumnezeule”, îşi spuse Emma, necăjită. La urma urmei, se aştepta ca lumea să afle.

Penny îşi prinse mâinile în poală şi o întrebă:

— Spune-ne totul. Cum v-aţi cunoscut? A fost romantic?

— Nu ştiu dacă aş numi totul „romantic”.

De fapt, fusese orice altceva, numai romantic nu.

— Ei bine, mi se pare un lucru extraordinar ca un duce să se însoare cu o croitoreasă. E ca într-o poveste, nu-i aşa? Sunt sigură că s-a îndrăgostit până peste cap de tine.

Adevărul era cu totul altul. Dar cum să le spună că o alesese din simplul fapt că ea fusese primul pântec convenabil care îi călcase pragul casei?

Din fericire, nu mai apucă să spună nimic pentru că un ghemotoc de ace apăru din senin dintr-un coş, luând-o la sănătoasa.

— Acela e cumva un arici?

— Da, zise Penny, în şoaptă, dar sărmanul de el e atât de timid. Ştii, a avut o copilărie grea. Ia un biscuit, te rog. Nicola i-a făcut. Sunt minunaţi.

Emma luă un biscuit şi muşcă din el. Renunţă să mai încerce să înţeleagă ce se petrecea în casa aceea. Viaţa alături de Penelope părea o adevărată aventură şi era gata să i se alăture.

Dumnezeule! Biscuiţii aceia chiar erau delicioşi, simţi cum i se topesc în gură.

— Te rog să nu crezi că suntem bârfitoare, zise domnişoara Mountbatten. Alexandra, parcă? Penny e doar curioasă. N-o să mai spunem nimănui.

— Asta pentru că nu prea *vorbim* cu nimeni, spuse Nicola. Noi trei suntem un grup restrâns.

Penny zâmbi şi o luă pe Emma de mână.

— Dar mai avem loc pentru un al patrulea membru,

desigur.

— În cazul ăsta… Emma îşi mestecă ultima îmbucătură şi luă o gură de ceai. Pot să fiu sinceră şi să vă cer un sfat?

Penny, Alexandra şi Nicola se dădură imediat mai aproape.

— Este vorba despre… începu ea, dar îşi pierdu curajul. E vorba despre motanul meu. L-am luat de pe străzi şi nu are un nume frumos. Vreţi să mă ajutaţi cu câteva variante?

„Ash”. Aşa îi spuneau prietenii, zisese el. Se bucura ştiind că fusese inclusă în cercul acela restrâns, dar Emma parcă nu era sigură că voia să-i spună aşa. Pentru un bărbat care supravieţuise unor arsuri atât de grave, Ash[2] părea de-a dreptul ironic. Mai mult decât atât, i se prea crud.

În plus, se distra atât de bine cu celelalte cuvinte de alint.

Trebuia să-l facă să iasă din izolare. Să-i câştige respectul. Spera ca norocul să fie de partea ei şi să rămână curând însărcinată, dar oare avea să se întâmple îndeajuns de repede cât să o ajute pe Davina? Puţin probabil. Nu avea încotro, trebuie să-l convingă să se răzgândească.

După prima lor noapte împreună, prima lor noapte împreună încununată cu succes, Ash depusese toate eforturile ca să îi ofere plăcere. Un bărbat care se îngrijea atât de satisfacţia ei în pat putea fi convins să-i facă pe plac şi în afara lui, nu-i aşa? Adevărul era că începuse să ţină la el, chiar dacă nu-şi dorea să o facă.

— Dacă despre asta e vorba, poţi să fii sigură că ai venit la locul potrivit, spuse Penny.

Nicola luă un creion mic din carneţelul care îi atârna la gât de un lanţ de argint.

— Fac eu lista.

— Trebuie să fie ceva afectuos, spuse Emma. Pentru motanul meu. E cumva temător şi înţepat, şi nu reuşesc să-l fac să se apropie de mine.

---

2 În limba engleză, *ash* înseamnă „cenuşă”.

— Ei bine, dacă vrei un nume de alint, avem o mulţime de variante, zise Penny. Căţeluş, pisoiaş, purceluş, căluţ, căprioară, viţeluş, mormoloc…

Alexandra îşi duse ceaşcă la gură.

— Vai de mine. N-o să-i mai tacă gura.

— Şi ăsta e doar începutul, continuă Penny. Putem să mergem de varianta de păsări. Răţuşcă, vulturaş, gâscan, lebăduţă, curcănaş…

Nicola ridică privirea din carneţel.

— Curcănaş?

— Un pui de curcă, nou-nouţ.

Emma începu să râdă.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să-i spun curcănaş, cred că până acum preferatele mele sunt mormoloc, răţuşcă şi purceluş.

— Eu ţi-aş sugera câteva denumiri astronomice, spuse Alexandra. Steluţă, rază de lună, rază de soare…

— Oh, Dumnezeule! Emma deja putea să-şi imagineze cum ar fi reacţionat ducele dacă ar fi încercat să-i spună „Steluţă”. Minunat. Nicola, tu ce crezi?

— Nu ştiu. Sincer, eu sunt mai tot timpul înconjurată de instrumente şi de pârghii. Nu mă pricep la nume de animale, zise ea, îndreptându-şi privirea spre biscuiţi. Presupun că poţi opta oricând pentru varianta unor dulcegării. Dulceaţă, bombonică.

— Mi-e teamă că pe acestea deja le-am încercat.

— Acadea? sugeră ea, cu inocenţă.

După câteva clipe de tăcere, celelalte trei izbucniră în râs.

— Dumnezeule, zise Alexandra, ştergându-şi lacrimile.

Nicola se uită lung la ele.

— De ce râdeţi?

— Nu contează, spuse Emma. Chiar ai o minte sclipitoare. Chiar te rog să treci acadea pe listă.

O jumătate de oră mai târziu, plecă de la Lady Penelope Campion cu o cutie de biscuiţi şi cu o listă lungă de săgeţi verbale. Spera ca măcar ele să o ajute să îi străpungă armură. Ştia prea bine că nu avea rost să

ţintească spre inima lui.

Penny o îmbrăţişă de rămas-bun.

— Nu te descuraja cu motanul tău. Creaturile la care ajungi cel mai greu devin, în cele din urmă, cei mai iubitori tovarăşi.

Emma simţi împunsătura ironiei. Nu se îndoia câtuşi de puţin de abilitatea lui Penny de a îmblânzi nu numai pisicile, ci şi căţeii şi caprele, şi viţeii din rasa Highland, ba chiar şi aricii traumatizaţi.

Dar ducele cu care alesese ea să se căsătorească era o creatură cu totul diferită.

Capitolul 13

Poc!

Ash ridică privirea din registrul de contabilitate.

„Ignoră-i”, îşi spuse el. Doamna Norton avea să vadă despre ce era vorba. „Nu este problema ta”.

Dar când îşi îndreptă din nou atenţia spre registre, îşi dădu seama că îi era imposibil să se concentreze. Se ridică de la birou şi ieşi cu paşi mari din cameră.

Dacă avusese vreodată capacitatea de a ignora zgomotele puternice, totul se schimbase după Waterloo.

După câteva cercetări tensionate, descoperi sursa agitaţiei. Un obiect de alamă căzut pe jos. Nimic ieşit din comun, la prima vedere. Dar restul tabloului îl luă pe nepregătite: soţia sa, cocoţată pe o scară, atârnând de tija de la perdea, la câţiva metri deasupra podelei.

Emma întoarse capul spre el.

— Ah, bună.

— Ce crezi că faci?

— Încerc să dau jos draperiile.

— De una singură? zise el, îndreptându-se spre ea şi apucând scară.

Cineva ar fi trebuit să stea cu ea, în caz că aluneca de pe scară.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat. Mi-a scăpat din mâna rozeta.

Îi scăpase din mână rozeta. La naiba! Ash simţea că îi scapă furia de sub control.

— De vreme ce se pare că trebuie să-ţi reamintesc, eşti ducesă. Nu un acrobat de circ sau o veveriţă.

Ea scoase un sunet de indiferenţă.

— E o scară, nu un trapez, răspunse ea. Şi am pus frâna la roţi. Crede-mă, ştiu ce fac.

— Da, dar se pare că nu ştii că asta e treabă de servitori, zise el, apucând bine scara. Dacă avea să insiste să-şi rişte gâtul, se simţea îndreptăţit să o certe. Hai, dă-te jos.

— Vreau să termin ce-am început. Altfel, toată munca mea va fi în van.

— Fie, spuse el cu un ton plictisit. Nu e ca şi cum aş avea altceva mai bun de făcut. Oricum mă plictiseam analizând registrele domeniilor din întreaga ţară. Încercând să vin cu idei de îmbunătăţire. Văzând de bunăstarea a mii şi mii de chiriaşi.

— Mai durează un minut.

— Bine, fie, zise el înclinând capul. Dar, drept pedeapsă, să ştii că o să mă uit sub fusta ta tot timpul.

Din păcate, nu putea să vadă prea multe, doar o pereche de picioare zvelte care dispăreau într-un nor de jupe, dar până şi asta reuşi să-l incite. Ciorapii ei erau din lână tricotată. Simpli, inocenţi. Incredibil de senzuali.

— Gata, zise ea.

O cascadă de catifea albastră alunecă pe podea. Camera fu inundată de lumina soarelui.

Ash îşi zări reflexia în fereastră. Ce imagine! Emma, coborând din ceruri pe un nor de catifea, şi el, monstrul care o pândea.

Când puse piciorul pe ultima treaptă, o apucă de după talie, ca să o ajute să coboare. O cuprinse cu o plăcere deplină. Din păcate, o clipă mai târziu, picioarele ei atinseră podeaua.

Ash făcu câţiva paşi în spate înainte ca ea să se

întoarcă spre el. Era prea multă lumină şi ea era prea aproape. Nu voia să o sperie.

Emma îşi scutură mâinile de praf.

— Ah, e mult mai bine aşa.

— Ba nu. Nu înţeleg ce ai împotriva draperiilor.

— Pentru început, casa asta e ca o grotă. Nu putem să trăim în întuneric.

— Mie îmi place întunericul.

— Nu este bine să lucrezi şi să citeşti în lumină slabă. O să orbeşti.

— Hm. Dacă după cât am băut în adolescenţă şi după ce mi-a explodat un proiectil în faţă, tot n-am ajuns să orbesc… mă îndoiesc sincer.

— Ei bine, eu nu mă îndoiesc. Chiar asta se întâmplă. Am văzut atâtea croitorese cu probleme de vedere după ani întregi de muncă în lumina slabă. Nici măcar eu nu pot să citesc mai mult de o oră pe zi şi am făcut asta doar şase ani.

Cuvintele ei îl afectară mai mult decât s-ar fi aşteptat. Ar fi vrut să o strângă în braţe, să o ţină la piept pentru totdeauna, pentru ca nimic să nu o mai rănească sau să o mai sperie vreodată.

— În orice caz, sunt nişte ţesături minunate, zise ea, aplecându-se spre draperiile de la picioarele ei. Aş putea face altceva din catifeaua asta.

— Nici gând, zise el, punând piciorul în prag la modul propriu, îşi înfipse piciorul în catifeaua albastră de pe podea. Nici să nu aud. Îţi interzic să faci asta.

— Poftim? Nici nu ştii ce vreau să fac.

— Ba da, ştiu. Ţi-a venit o idee stupidă să-ţi faci o rochie din *draperiile* astea. Îţi interzic.

— Dar… bolborosi ea, rumenă în obraji.

— Nu uita că eşti ducesă, zise el. Treaba ta este să-ţi cumperi rochii. Să le ceri servitorilor să se caţăre pe scări. M-ai înţeles?

Soţia aceasta a lui era prea atentă la economie. Nevoia o învăţase, desigur. Ash putea să înţeleagă asta. Într-o oarecare măsură era chiar de admirat. Nici lui nu-i

plăcea să irosească. Cu toate acestea, Emma era acum în grija lui şi nu avea de gând să o lase pe mama moştenitorului său să se zgârcească.

Nu era chip să îl convingă să o lase să umble îmbrăcată în *draperii.*

— Mâine îţi vei comanda o garderobă completă. Voi avea grijă să ai linii de credit la cele mai bune magazine de pe Bond Street.

— Doamna Bissette deţine cel mai bun atelier de croitorie din oraş, singurul în care aş îndrăzni să intru fără să mă simt ca o adevărată impostoare. Dar cum aş putea să mă întorc acolo în calitate de client, la doar câteva săptămâni după ce am renunţat la locul meu de muncă?

— Asta e partea cea mai bună. Imaginează-ţi cât o să fie de invidioasă. Poţi să te răzbuni pentru toate dăţile în care nu a ştiut să te aprecieze.

— Sunt sigură că alte femei adoră să se laude. Dar eu n-aş putea să fac niciodată una ca asta. Madame mi-a dat un loc de muncă şi am avut multe de învăţat de la ea. Şi celelalte fete din atelier mi-au fost prietene. Nu vreau să le fac să se simtă prost. În plus, ar fi o risipă de bani să angajez o croitoreasă să-mi facă garderoba, când eu n-am ce face cu timpul. Ştiu cele mai noi modele. Am făcut rochii pentru multe doamne elegante.

— Da, zise el, iritat. Ştiu prea bine asta.

— Bineînţeles că ştii asta, zise ea, ruşinată. Îmi pare rău. N-am vrut să-ţi aduc aminte de domnişoara Worthing. Îmi imaginez cât de mult trebuie să doară când te…

— Mă doare gândul că soţia mea umblă îmbrăcată în draperii. N-am de gând să te las să-ţi coşi singură garderoba, zise el, trăgând de catifea.

Emma trase de celălalt capăt al materialului.

— Credeam că doamnele sunt încurajate să croşeteze, sau greşesc?

— Asta e cu totul altceva, zise el, trăgând cu ambele mâini, făcând-o să se dezechilibreze şi să se apropie cu un pas de el. Doamnele respectabile croşetează lucruri *inutile*, de la perne urâte, modele de împletit pe care nu şi le

doreşte nimeni, la acoperitori hidoase pentru scaune. Nu-şi folosesc abilităţile ca să facă muncă de rând.

— Dar nu e o muncă de rând. Îmi place să cos când nu sunt nevoită să o fac douăsprezece ore pe zi. Implică atâta creativitate. N-am avut niciodată talent la muzică sau la pictură, dar la asta chiar mă pricep, zise ea, înfigându-şi degetele în material şi smucind cu putere.

Cu o mişcare scurtă din încheietură, Ash înfăşură materialul în jurul antebraţului stâng, la fel cum ar fi făcut cu frâiele calului. După care se înfipse în picioare, îşi îndoi braţul şi trase cu putere.

Emma alunecă spre el, iar Ash o prinse în braţe.

În clipa aceea îşi pierdu şirul gândurilor. Mica întrecere îi priise. Era roşie în obraji, iar de fiecare dată când trăgea aer îi piept, sânii i se ridicau. Ash se văzu nevoit să admită că ar fi arătat minunat într-o rochie de catifea de culoarea safirului.

Cu toate acestea, nici nu se punea problema. Emma nu avea să-şi sacrifice plăcerea de a *citi,* în favoarea cusutului propriilor rochii. Ar fi preferat să o lase să umble goală înainte de a-i permite să facă una ca asta.

La naiba! Acum şi-o imagina goală.

— Ascultă-mă. Ştiu foarte bine că poţi să coşi o rochie. Nu te-aş lăsa s-o faci nici dacă ai fi cea mai bună croitoreasă din Anglia, zise el, întorcându-i palma în sus, de parcă ar fi vrut să-i citească viitorul. Îşi trecu deliberat degetul mare peste bătăturile de pe vârfurile degetelor ei, zăbovind asupra fiecărei dovezi a muncii grele. Nu vreau să le mai văd.

Emma rămase câteva clipe în tăcere.

— Sunt şocată să văd atâta grijă din partea ta.

— Nu este vorba despre grijă.

— Şi atunci?

— Nu ştiu, e... altceva. Orice altceva. Faptul că şi-o imagina goală era ceva firesc. Era de datoria lui să o protejeze. Dar grija prea mare ar fi fost o dovadă de prostie. Nu ştiu. Nu sunt un dicţionar.

Emma îi aruncă o privire sceptică, dar afectuoasă. O

privire de soţie.

— Nu, nu eşti un dicţionar. Eşti un bărbat adevărat.

Ash simţi că inima i-o ia la goană.

„Un bărbat”, spusese ea. Nu un titlu. Nu o avere. Nu un monstru acoperit de cicatrici. Nu avea nici cea mai mică idee cât puteau să însemne cuvintele acelea pentru el.

Emma coborî privirea la palma ei peste mâna lui. Apoi şi-o întoarse, astfel încât palmele lor să se apese, iar degetele se împletiră într-o strângere intimă.

Şuviţele de păr care îi încadrau chipul străluceau în lumina soarelui. Ochii aceia negri, mari, erau sinceri. Netemători. Atât de frumoşi. Se uită fix în ochii lui, fără să-şi mute privirea spre părul aspru sau spre obrazul rănit.

Ce moment frumos!

Înduioşător.

Parcă auzea muzică de orchestră pe fundal.

Cum putuse să fie atât de prost încât să accepte să se ajungă aici? Asemenea lucruri nu puteau să se întâmple. O astfel de apropiere era prea riscantă.

Ash îşi drese glasul.

— Să ştii… Să ştii că nu e o idee bună ce încerci tu să faci.

— Da. Da, desigur. Trebuie să ne luăm precauţii, zise ea, eliberându-şi mâna din strânsoare. Îmi voi comanda mâine o garderobă nouă.

Ash făcu un pas în spate.

— Nu mâine, peste câteva zile. Mâine vom face o excursie.

— O excursie? Unde?

— În Swanlea. La viitoarea ta casă. Dar înainte ca Emma să apuce să se entuziasmeze prea tare, Ash ridică o mână. Nu pentru mult timp, doar o după-amiază, cât să încropim o listă cu ce avem de făcut.

Încheiaseră un acord, iar pentru binele amândurora era important să nu se abată de la el.

— Fii gata mâine. Plecăm în zori.

Capitolul 14

— Ah.

Coborând din trăsură, Emma îşi simţi plămânii relaxându-se şi răsuflă uşurată. Ba chiar îşi duse mâinile la piept.

— Vai de mine, cât e de frumos!

La picioarele ei se întindea casa de vis. O casă din cărămidă, prevăzută cu suficiente ferestre cât să dea aspectul unei locuinţe deschise şi prietenoase. O piscină micuţă în faţa casei oglindea ramurile ulmilor graţioşi, de-o parte şi de cealaltă a drumului. Spre deosebire de Ashbury House, care era menită să impresioneze sau chiar să intimideze, Swanlea nu era nici prea mare, nici prea modestă. Arăta ca o casă.

— E o casă mai mică, spuse ducele. Are doar douăsprezece camere.

„Doar?” îşi spuse ea, aruncând o privire către duce.

Jonas, vizitiul, apucă frâiele şi plecă cu trăsura.

— Unde se duce? întrebă ea.

— În oraş, să schimbe caii. Dacă vrem să ne întoarcem în seara aceasta, o să avem nevoie de cai odihniţi. Deschise uşa cu cheia şi îi făcu semn să intre. Casa a stat închisă o vreme. Douăzeci de ani.

— Se vede.

De fapt, locul era aproape gol. Mai rămăseseră doar câteva obiecte de mobilier, câteva scaune împrăştiate pe ici, pe colo, câteva cufere şi dulapuri. Tapetul era descojit pe alocuri, iar tencuiala era crăpată. Chiar şi aşa, Emma era încântată. Auzi podelele vechi scârţâind sub picioarele ei, spunând poveşti despre copii care se fugăriseră cândva pe scări, despre câini de vânătoare ieşind veseli în întâmpinarea stăpânilor lor iubiţi. Blatul de la bucătărie fusese marcat de generaţii şi generaţii de cuţite, care tăiaseră păsări de vânătoare sau produse de patiserie.

Lumina soarelui se strecură prin ferestrele neacoperite.

Emma avu senzaţia că această casă era fericită să o primească.

„Şi eu mă bucur să te cunosc”.

— Aruncă o privire în jur, îi spuse el. Fă o listă cu piesele de mobilier de care ai nevoie, notează ce culori vrei să foloseşti pentru decor, orice schimbări sau îmbunătăţiri pe care vrei să le aduci. Trebuie să facem mai multe reparaţii. Sunt sigur că nici grădina nu e într-o stare prea bună. Avem un cuplu mai în vârstă care locuieşte pe proprietate; se ocupă ei de tot. O să vorbesc să angajeze slujitori şi muncitori care să înceapă lucrările.

— Nu cred că o să fie nevoie. Îmi place la nebunie casa asta aşa cum e ea. Aş avea nevoie doar de doi, trei servitori. Nu are rost să iroseşti atâţia bani.

— Emma, gândeşte ca o ducesă. Curăţarea, amenajarea şi repararea locuinţei va duce la angajarea a zeci de oameni, iar mulţi dintre ei au nevoie disperată de muncă. Nu e vorba că irosesc bani. Încerc să am grijă de oamenii mei.

— Da, desigur, zise ea, muşcându-şi buzele. Nu m-am gândit la asta.

Fără doar şi poate, aceasta era calitatea lui cea mai de preţ: faptul că se gândea întotdeauna la oamenii care depindeau de el. Altfel, nici măcar nu s-ar fi pus problema să se căsătorească cu Emma. Pentru binele lor voia să capete cât mai curând un moştenitor.

„Te-am avertizat”, ar fi vrut ea să-i spună. „Te-am avertizat că n-o să fiu o ducesă pricepută. Ar fi trebuit să te căsătoreşti cu o lady, nu cu o croitoreasă care nu ştie nimic despre orânduiala lucrurilor în înalta societate”.

Dar ajunsese să fie ducesa lui. Îşi asumase acest rol şi trebuia să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să se achite onorabil de el.

— Foarte bine, spuse ea. Dacă au nevoie de muncă, atunci, să le dăm de lucru. Scoase un carneţel şi linse vârful creionului. Voi începe o listă.

Emma petrecu ore întregi mutându-se dintr-o cameră

în alta. Îi dădu fiecărei camere un scop. Dormitorul, camera servitoarei, camera de zi. Camera copilului. Făcu o listă de mobilier, vopsea şi tapet, notând în carneţel orice fisură sau crăpătură care necesita reparaţii. Voia să modernizeze băile şi bucătăria. Toată lista aceea avea să dea de lucru mai multor oameni. Ieşi apoi în grădină, însemnând copacii care trebuiau să fie tăiaţi şi tufişurile ce trebuiau aranjate. Iazul trebuia şi el curăţat. Grădina de zarzavaturi avea nevoie de o replantare completă. Şi, dacă tot trebuia să le dea oamenilor de lucru, de ce să nu ceară o livadă?

Când termină de făcut lista, se uită după soţul ei. Nu era în casă, dar îl găsi, în cele din urmă, la marginea râului care traversa proprietatea. Îşi dăduse jos haina şi o ţinea lejer, cu două degete, peste umăr.

— Aici erai, iepuraş. Te-am căutat peste tot, zise ea, punându-i carneţelul în braţe. Cred că o să putem să angajăm jumătate din populaţia din Oxfordshire.

Ash băgă carneţelul în buzunarul de la vestă, fără să spună nimic.

Emma îşi îndreptă privirea spre ramurile arcuite de deasupra lor. Pârâul se vărsa printre pietre, curgând zgomotos, conversând cu păsările.

— Ce loc frumos, nu-i aşa?

— Cel mai bun loc de pescuit pe oriunde de pe proprietate. Acolo, e un castan excelent pentru căţărat. Este locul perfect pentru a creşte un băiat.

Era clar că vorbea din experienţă. Casa nu mai fusese locuită de douăzeci de ani, nu aşa spusese? Începu să înţeleagă. Probabil fusese închisă după moartea părinţilor săi. Îi venea greu să şi-l imagineze căţărându-se în copaci, alergând prin pârâu. Dar chiar şi cei mai impunători bărbaţi fuseseră cândva copii. Văzându-l astfel, fără haină pe el, doar în vestă şi cămaşă, aproape că şi-l şi imagina copil.

Se îndreptară din nou spre casă. Emma nu văzu nicăieri trăsura.

— Deja a început să se întunece. Nu ar trebui să pornim spre casă?

— Ba da, doar că Jonas nu s-a întors încă.

Emma îşi prinse faldurile rochiei şi se aşează pe trepte.

— Presupun că putem să ne bucurăm de apusul soarelui cât timp îl aşteptăm aici.

Aşteptară. Şi tot aşteptară.

Veni şi apusul soarelui.

Dar nici urmă de Jonas. Şi nici de trăsură.

Cerul era deja întunecat, noaptea îşi intra în drepturi.

— Unde naiba e? Ar fi putut chiar să îmblânzească o herghelie de cai sălbatici până acum.

Emma simţi un gol în stomac.

— Vai de mine! Am un presentiment râu.

— Nu e cazul să-ţi faci griji. Jonas e un vizitiu iscusit. Sunt sigur că nu a întâmpinat mari probleme pe drum.

— Nu la asta mă refeream. Am un presentiment că Jonas n-o să se mai întoarcă în seara asta. Şi nu pentru că ar fi făcut accident, ci cu un motiv anume.

— Ce motiv ar putea avea?

Emma îşi sprijini un cot pe genunchi şi-şi odihni bărbia în palmă.

— Servitorii sunt de vină. Cu toţii. Le-a venit o idee stupidă cum că, dacă ne forţează să fim împreună, o să…

— O să ce?

— O să ne îndrăgostim unul de celălalt.

*

— O să ne *îndrăgostim*? Ash nu-şi putea crede urechilor. Ce idee…

— Absurdă, completă ea. Da, bineînţeles că e o idee absurdă. Am încercat să le spun. Le-am zis că nu se va întâmpla niciodată.

— Ce idee de-a dreptul…

— Ridicolă. Ştiu. Dar par hotărâţi să ne aducă împreună, într-un fel sau altul. Au venit cu fel de fel de planuri. Am fost sfătuită să mă împiedic şi să-mi luxez glezna. Să îmi vărs vin pe rochie. Ba chiar am auzit că vor să ne închidă în pod. Se pare că au căzut de acord să ne lase aici în noaptea aceasta.

Cum îndrăzniseră să facă una ca asta? Lui Ash nu-i păsa de confortul lui, dar cum să o lase pe Emma într-o casă goală peste noapte? Era de neconceput. De neiertat. După un moment de tăcere, se ridică iute.

— Unde te duci? întrebă ea.

— Mă duc în sat, să-l caut pe neisprăvitul ăla.

Emma sări în picioare.

— Ba nu, nu pleci. Nu o să mă laşi aici. Cât de curând, o să se întunece de tot. Nu rămân aici de una singură.

Ash îi citi teama din voce. Avea dreptate. Era prea târziu să o lase aici singură.

— Nu-ţi face griji. Nu te voi lăsa singură, zise el, apucând-o de braţe, încercând să o încălzească. Hai să intrăm. Voi face focul.

El îşi lăsă supărarea deoparte. În clipa de faţă, nu avea ce să facă în privinţa personalului său trădător. Trebuia să se îngrijească de Emma. Era soţia lui, voia să o ştie în siguranţă, la căldură.

Intră în casă, lăsându-şi haina pe balustrada scărilor de la intrare. Emma îl urmă, prinzându-l de braţ. Ash călcă pe o scândură din podea, iar Emma tresări când o auzi scârţâind.

— Scuze, mormăi ea. Deodată, casă asta nu mi se mai pare la fel de prietenoasă ca mai devreme.

„Stai să vezi cum o să fie în toiul nopţii”, îşi spuse el.

În noaptea aceea, luna nu avea să apară pe cer, iar Swanlea era prea departe de casele vecinilor ca să răzbată de acolo vreun strop de lumină. Aveau să fie doar ei doi într-o mare de întuneric.

— Poate o să găsim în salon toate cele trebuincioase ca să facem focul.

Ash profită de ultimele raze de lumină ca să se uite în jurul vetrei. Da, găsi o cutie cu puţin muşchi şi o cremene. Slavă Domnului.

Doar că nu avea lemne.

Era imposibil la ora aia să găsească un topor, darămite să iasă să taie un copac mic. Ar fi riscat să-şi taie vreo mână. Cu toate astea, îi promisese Emmei un foc şi nu

avea de gând să renunţe cu una, cu două.

Privirea îi căzu pe un scaun aruncat deoparte. Îl apucă de două picioare, făcu un pas în spate şi îl izbi de şemineul de piatră. La capătul celălalt al camerei, Emma sări ca arsă. Spătarul scaunului se mişcă puţin, dar, în rest, scaunul rămase intact. La naiba, bunica lui apreciase cu adevărat piesele de mobilier bine lucrate.

Îşi luă din nou avânt. Cu cea de-a doua lovitură, reuşi să desprindă un picior. Mai izbi de câteva ori scaunul până reuşi să strângă o grămăjoară de lemne numai bună de pus în foc şi se alese cu o durere usturătoare de la braţ până la gât.

— Cum poţi să faci asta? întrebă ea.

— Ce anume?

— Să dai cu atâta forţă, în ciuda umărului rănit.

Ash aranjă picioarele scaunului în şemineu, după care încercă să aprindă focul.

— Când m-am trezit din febră, doctorul mi-a spus că trebuie să fac exerciţii cu braţul în fiecare zi dacă vreau să-l păstrez. Altfel, cicatricile urmau să se vindece prea strâns şi eu nu aveam să-mi mai pot mişca deloc mâna. Ca şi cum ar fi stat să-mi ruginească articulaţiile.

— Aşa că ai început să joci badminton.

— Printre altele, zise el, apucând cremenea.

— Şi nu te mai doare?

„Mă doare ca naiba de fiecare dată”.

— Nu, spuse el.

Se lăsă pe vine în faţa şemineului şi începu să sufle în el până reuşi să aprindă o flacără. Lemnul lăcuit se aprinse repede.

— Gata, zise el, făcând un pas în spate, trăgând aer în piept. Am făcut focul. Acum, îmi poţi admira forţa masculină.

— Chiar aveam de gând s-o fac.

Emma se dădu mai aproape de şemineu şi întinse mâinile ca să se încălzească. El avea exact trei secunde să-i admire pielea strălucind în lumina focului înainte ca fumul gros să iasă din vatră. Făcură amândoi un pas în spate,

tuşind în mâneci.

Ash simţi că îl usturau ochii. Scoase o înjurătură deloc poetică şi se grăbi să domolească focul, până ce rămaseră doar câţiva cărbuni strălucitori. Petrecură câteva minute bune tuşind. În cele din urmă, fumul se risipi.

— Coşul este, probabil, înfundat, zise el. Cu cine ştie ce chestii scârboase.

— Ce o fi acolo?

— Viermi de cal, zise el, iar, când văzu expresia dezgustată de pe chipul ei, adăugă: Tu m-ai întrebat.

— Ai dreptate. Da, va trebui să curăţăm toate coşurile. Am să trec pe listă. Mâine.

Nu avea cum să noteze ceva pe hârtie în seara aceea.

Ash luă camera la pas, fierbând de nervi.

— Dacă ştiai că servitorii puneau ceva la cale, ar fi trebuit să-mi spui. Aş fi avut eu grijă să le scot astfel de idei din cap.

— Am încercat să fac eu asta. Le-am zis că între noi doi este o căsătorie de convenienţă.

Ash îşi şterse funinginea de pe frunte cu mâneca.

— Se pare că nu ai fost prea convingătoare.

— Ei bine, poate nu ar fi aşa plini de speranţe dacă nu ai fi fost un angajator atât de strict.

— Dacă asta e problema lor, se poate rezolva uşor. O să-i dau pe toţi afară.

— Nu, te rog. Ştii prea bine că nu vom găsi niciodată înlocuitori, zise ea, încolăcindu-şi braţele în jur ei, încercând să se încălzească. Nu-mi amintesc să fi văzut pături pe undeva? Tu ai văzut?

— Nu. Va trebui să…

— Nu, se grăbi ea să spună. Nu puteam face una ca asta. Exact asta se aşteaptă ei de la noi.

Ash o privi nedumerit.

— La ce te referi?

— Speră să ne cuibărim unul în braţele celuilalt.

— Să ne cuibărim?

— Da, să ne cuibărim. Unul lângă celălalt. Ca să ne ţinem de cald. Unul altuia. E clar că acesta este planul lor,

şi nu am de gând să le fac pe plac.

— Nu e cazul să te arăţi chiar atât de dezgustată de o astfel de idee.

— Îmi pare rău. Nu este vorba despre tine. Refuz să o fac din principiu.

— Principiile nu-ţi vor ţine de cald în noaptea asta. Ash se îndreptă spre intrare şi-şi luă haina, pe care i-o puse pe umeri. Poftim. Pentru început. Parcă văzusem o canapea pe aici pe undeva.

Apoi, se lovi cu piciorul de ea. Au!

Se aşezară amândoi pe banca aceea inconfortabilă. Avea atâtea cocoloaşe, că Ash era sigur că avea să se trezească dimineaţă cu dureri de fund. Colac peste pupăză, începu să-i chiorăie stomacul.

— Dacă tot ne-au lăsat singuri aici, ar fi putut măcar să ne pună ceva de mâncare.

— Nici nu-mi vorbi despre mâncare, te rog, zise ea, mâhnită.

Avea să fie o noapte lungă şi mizerabilă.

Emma tresări.

— Ce a fost zgomotul acela?

— Ce zgomot?

— Zgomotul acela ascuţit, zise ea. Ascultă.

Ash rămase în tăcere, cu urechile ciulite.

— Zgomotul ăsta! strigă ea, apucându-l de braţ. L-ai auzit? Uite, s-a auzit din nou.

Da, îl auzise. Un zgomot uşor, ce coincidea cu fiecare bătaie a vântului.

— Ah, da, spuse el. E doar Ducesa Nebună.

— Ducesa Nebună?

— Fantoma casei. Fiecare casă de la ţară are una, zise el, cu voce misterioasă. Legenda spune că străbunicul meu a avut o soţie. O căsătorie de convenienţă, în scopul de a asigura un moştenitor. Era o femeie frumoasă, dar, la scurt timp după luna de miere, el a ajuns să-şi regrete alegerea.

— De ce?

— Fel de fel de motive. S-a apucat să dea jos draperiile şi să comploteze cu servitorii. Îi dădea tot felul de

porecle idioate. Şi, mai rău decât atât, a adus cu ea un demon, în întruchiparea unei pisici.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa.

— Sună de-a dreptul îngrozitor.

— Aşa a şi fost. I-a făcut atâtea probleme, încât n-a avut încotro decât s-o închidă într-un dulap la etaj şi să o ţină acolo. Ani de zile.

— *Ani* de zile? Mi se pare exagerat.

— Asta merita. Îl înnebunise de cap, iar străbunicul meu era hotărât să o facă să plătească cu aceeaşi monedă. A închis-o. Din când în când, îi azvârlea câte un coltuc de pâine sau un burete ud. În nopţile reci, încă o poţi auzi încercând să se elibereze. Ai auzit-o? zise el, făcându-i semn să tacă. Zgârie, zgârie, zgârie.

Emma îşi înghiţi nodul din gât.

— Eşti rău la suflet, şi sper să te alegi cu viermi la stomac.

— Dacă nu mă crezi, mergi să te convingi.

— Nu, mulţumesc.

Rămaseră cufundaţi în tăcere preţ de câteva minute, timp în care Ash se simţi tare mândru de el. După care veni rândul lui să tresară.

— Ce-a fost zgomotul *acela?*

— Ce zgomot?

— Zgomotul acela… de parcă ar mototoli cineva o bucată de hârtie.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea. Poate e tot Ducesa Nebună.

Zgomotul se opri. Dar începură să se audă alte sunete. Sunete mici, umede. Ca şi cum cineva mânca şi înghiţea ceva.

— Mănânci? o întrebă el.

— Nu, răspunse ea.

Urmară din nou câteva minute de tăcere.

După care sunetele se auziră din nou. Zgomot de hârtie ruptă şi un vag pocnet de buze.

— Mănânci ceva, sunt sigur.

— Ba nu, spuse ea.

Cel puţin, el crezu că asta voise ea să spună. Ieşi mai degrabă *ah mmfnah.*

— Mincinoasă mică! Dă-mi şi mie.

— Nu.

— Foarte bine, te las aici, spuse el ridicându-se. Singură. În întuneric. Cu zgomotele astea.

— Stai, nu pleca. Bine, fie, o să împart cu tine.

Ash se aşeză din nou.

Emma îi atinse braţul, îl pipăi uşor până ajunse la mână şi îi puse ceva mic în palmă.

— Sunt nişte bomboane. Le-am cumpărat când ne-am oprit să adăpăm caii.

Ash îşi desfăcu o bomboană.

— Zgomotul acela pe care l-ai auzit mai devreme e de la ramura unui stejar din spatele casei. Se zgârie de pervazul vechiului meu dormitor. M-am căţărat de multe ori în copacul acela, noaptea, să fac năzbâtii, zise el, muşcând din bomboană. Ai face bine să nu-i dai moştenitorului camera aceea.

— O să-ţi dau *ţie* camera aceea.

— Nu am nevoie de o cameră, spuse el, vorbind cu gura plină. Asta este casa ta.

— Da, ştiu, dar… presupun că ai să vii în vizită, nu?

— Nu am de gând.

Emma fu luată prin surprindere.

— N-o să vrei să-ţi vezi copilul?

Dumnezeule mare, chiar nu înţelegea. Nu conta dacă Ash voia să-şi vadă sau nu copilul. Copilul nu avea să vrea să-l vadă.

După toate nopţile acelea pe care le petrecuse hoinărind pe străzile din Londra, ajunsese singur la concluzia că orice copil avea să se teamă de el. Unii zbierau cât îi ţineau plămânii, în timp ce alţii rămâneau atât de îngroziţi, încât nu mai erau în stare să spună nimic. Ducesa Nebună nu era nimic în comparaţie cu Ducele Monstruos.

Ash continuă să-şi mestece bomboanele.

— Bineînţeles, mă aştept să mă ţii la curent şi să-mi

trimiţi scrisori despre starea şi educaţia lui.

— Scrisori? Chiar ai de gând să-ţi creşti propriul fiu prin *corespondenţă?*

— Am să fiu ocupat. În Londra şi la celelalte proprietăţi. În plus, tu eşti un izvor de afecţiune şi disciplină. Nu mă aştept să ai nevoie de ajutor din partea mea. Va fi mai bine pentru moştenitorul meu…

— Pentru *fiul* tău.

— Să fie crescut de tine.

— Şi dacă nu sunt de acord? întrebă ea. Şi dacă vreau să te cunoască? Dacă el însuşi o să-şi dorească nu doar să te cunoască, ci să te iubească, aşa cum ţi-ai iubit şi tu tatăl?

Imposibil.

Fiul lui Ash nu avea să-l admire niciodată aşa cum Ash îl venerase pe tatăl său. Tatăl lui fusese un om înţelept, bun şi răbdător. Nu ursuz şi răuvoitor, aşa cum devenise Ash.

Tatăl său fusese un om puternic, capabil să-şi ridice fiul pe umeri fără să tresară de durere.

Tatăl lui avusese un chip frumos, nobil. Un chip care îl făcuse întotdeauna să se simtă protejat şi în siguranţă. Ash nu avea cum să-i ofere fiului său acelaşi sentiment de siguranţă, aşa că era mai bine să păstreze distanţa.

— Gata cu vorbăria. Du-te la culcare!

Dar, câteva minute mai târziu, Emma începu să dârdâie. Curând, întreaga canapea începu să se cutremure, pentru că Emma tremura din toate încheieturile.

— Emma? zise el, apropiindu-se. Ea îşi băgase picioarele sub fustă, îmbrăţişându-şi genunchii la piept.

— Îmi… îmi pare rău. O să… încerc să mă opresc.

— Nu e chiar aşa frig, zise el, de parcă ar fi putut cumva s-o convingă de asta.

— Mie mi-e întotdeauna frig. N-am ce să fac.

Ah, da, îşi aminti de cele cinci pături.

Ash o luă în braţe, strângând-o la pieptul lui, încercând să o încălzească. Dumnezeule. Tremura ca o frunză. Nu avea cum să fie de la vreme. Îi puse mâna pe frunte. Nu părea să aibă febră.

Exista o singură explicaţie. Îi era teamă. Micuţa lui soţie, femeie aceea care nu se temea de nimic, tremura de frică.

— Ţie frică de întuneric? o întrebă el.

— Nu... nu, zise ea, agăţându-se de vesta lui. Mi se întâmplă câteodată.

Ash o strânse şi mai tare în braţe.

— Sunt aici, îi şopti el. Sunt aici.

Nu îi mai puse alte întrebări, dar îi trecură fel de fel de gânduri prin minte. Ceva îi spunea că reacţia aceea nu îi stătea în fire. Trebuia să fie ceva la mijloc. Ceva sau cineva i-o provocase.

„Emma, Emma. Ce se întâmplă cu tine? Cum pot să te ajut?”

După câteva minute, Emma începu să se liniştească. La fel şi nodul din stomacul lui Ash. Fusese atât de îngrijorat, încât luase în calcul să încerce să plece cu ea în braţe în sat, după ajutor.

„Să încerce” fiind elementul care îl înfurie teribil. Cu rănile de la umăr, se îndoia că ar fi reuşit să ajungă cu ea la destinaţie. La naiba, nu suporta să se simtă atât de inutil.

— Mă simt mai bine acum. Mulţumesc.

Încercă să se elibereze din îmbrăţişarea lui, dar Ash nici nu concepu una ca asta. O prinse bine cu braţul lui bun. Măcar atât putea face.

— Dormi.

În scurt timp, Emma se supuse. Tremurul acela storsese toată vlaga din ea, fără îndoială. Ash rămase singur cu gândurile sale în tăcerea întunecată.

Călătoria aceea ieşise atât de rău. Ea ar fi trebuit să fie entuziasmată de perspectiva unei vieţi idilice la ţară fără el, iar el ar fi trebuit să-şi amintească intenţiile iniţiale. Să se însoare, să o lase însărcinată, după care să o trimită la ţară şi să îşi vadă moştenitorul după mai bine de zece ani.

În schimb, o ţinea cuibărită la pieptul lui, simţind că nu voia să-i dea vreodată drumul. Şi partea cea mai proastă era că nu se putea abţine să nu-i adulmece părul. Mirosea a caprifoi. Ura că ajunsese să ştie asta.

Ar fi trebuit să dea vina pe Jonas sau pe tot personalul său. Dar, de fapt, era doar vina lui.

La fel ca toate celelalte lucruri din viaţa lui, planul său dăduse greş în stil mare.

*

Emma sa trezi speriată.

Unde era?

Ah, da. La pieptul soţului său. În mijlocul unui dezastru.

I se făcu rău când îşi aminti cum tremurase seara trecută. De ce avusese un astfel de episod tocmai în noaptea aceea? În ultimul an, avusese doar câteva astfel de crize violente, ultima fiind cu mult timp în urmă. Sperase că trecuseră.

Dar se părea că nu.

Îşi întoarse uşor capul şi se uită în sus la el. Încă dormea, Slavă Domnului. Mâna lui liberă i se odihnea pe piept. Dormea cu picioarele întinse, încrucişate la glezne, într-o poziţie foarte masculină, foarte militărească, iar Emma încercă imediat să-şi îndrepte postura. Dar nu doar atitudinea lui o făcea să se simtă stânjenită. Cum se făcea că bărbaţii se trezeau la fel de chipeşi ca atunci când se duseseră la culcare? Poate chiar mai frumoşi. Cu părul ciufulit, cu barba care le sporeşte farmecul. Nu era corect.

Reuşi să se elibereze din strânsoarea lui şi încercă să se aranjeze cât de cât. Îşi desfăcu rapid părul, îşi trecu degetele prin el şi se ciupi de obraji.

Când îl simţi mişcându-se, se întinse pe partea cealaltă a canapelei, cu obrazul pe mâini, prefăcându-se că doarme. Când era sigură că el se trezise suficient cât s-o observe, îşi depărtă uşor genele. Se ridică în şezut, întinzându-şi braţele deasupra capului într-o întâmpinare blândă a zorilor zilei. Apoi, îşi scutură părul, lăsându-l să cadă pe umeri în cascade.

El îi adresă un surâs timid şi-i dădu părul după urechi.

— Bună dimineaţa.

Ash îi mângâie chipul şi trupul cu privirea.

„Da, să ştii că în fiecare dimineaţă mă trezesc la fel de frumoasă. Când mă laşi noaptea singură, ar trebui să ştii ce pierzi”.

Ash se scărpină după ureche ca un câine puricos şi căscă zgomotos, după care dădu să-şi ia cizmele.

— Trebuie să mă uşurez.

Emma răsufla zgomotos. În regulă. Erau departe de a fi Frumoasa Adormită şi prinţul ei.

În acest caz, nu avea rost să se mai prefacă.

— A fost cea mai proastă noapte imaginabilă.

— Dacă ăsta e cel mai rău lucru pe care ţi-l poţi imagina înseamnă că-ţi lipseşte imaginaţia, zise el, încălţându-se.

— Este o hiperbolă, zise ea. Ştii la ce mă refer. A fost îngrozitor.

— Aşa o fi. Dar noi am supravieţuit, nu-i aşa?

Se ridică şi îi oferi mâna. Eroina îl luă de mână, iar Ash o trase în picioare.

— Ai dreptate, răspunse ea, încercând să-şi netezească fusta şifonată. Am trecut prin lucruri mai rele, şi tu la fel. Cel puţin, ne-am avut unul pe celălalt.

Ash se uită lung la ea, cum rareori se întâmpla să o facă. Ochii lui albaştri şi reci deveniră două izvoare de emoţii nerostite. Convingători şi periculoşi. Ea se simţea atrasă de ei. Se putea pierde în ei.

— Emma, să ştii că… dădu el să spună, dar se opri. Să ştii că n-o să facem o obişnuinţă din asta.

— Nici nu mi-a trecut prin minte, minţi ea.

— Foarte bine.

Emma nu avea de ce să se simtă rănită de cuvintele lui, dar se simţi.

Brusc, auziră zgomotul trăsurii în faţa casei, salvându-i de la o tăcere sufocantă. Ash îşi trase vesta pe el şi spuse:

— Pe mine te rog să mă scuzi, dar trebui să mă duc să omor pe cineva.

Capitolul 15

— Intră, intră. Mă bucur că ai venit, zise Emma, întinzându-i menajerei sale pelerina de ploaie a Alexandrei. Nu pot să cred că ai venit până aici pe o asemenea ploaie.

— Sunt întotdeauna punctuală, spuse Alexandra, trecându-şi degetele prin părul ud.

— Da, nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta.

— Am adus cronometrul, zise ea, deschizându-şi valiza pe o băncuţă din apropiere, scoţând un instrument din alamă care părea un imens ceas de buzunar. Te asigur că e potrivit la secundă. Îl duc la Greenwich o dată la două săptămâni, ca să fie sincronizat la meridian, iar o dată pe an e calibrat de…

— Alex, nu e nevoie să mă convingi. Am toată încrederea.

Alexandra zâmbi.

— Mulţumesc.

Emma o conduse în camera de zi.

— Hai mai întâi să servim ceaiul. Ai nevoie de ceva cald după ploaia asta. Apoi, vom face. Un tur al casei şi un inventar al ceasurilor.

— Nu e nevoie să faci asta. Pot merge cu menajera ta.

— Crede-mă, îmi face plăcere. Locul acesta este atât de mare… Sunt zone din casă cu care nu m-am familiarizat încă.

— Da, dar, în astfel de case frumoase, obişnuiesc să potrivesc doar unul sau două ceasuri, după care majordomul…

— Doar că asta nu este una dintre acele case elegante, se grăbi Emma să spună. Vreau să potriveşti fiecare ceas din casă. Săptămânal. Şi te vom plăti de trei ori tariful obişnuit.

— Nu pot face una asta.

— Bine. Atunci, te vom plăti de cinci ori mai mult.

Servitoarea aduse o tavă cu ceşti şi un ceainic. Emma aşteptă ca aceasta să plece, după care luă ceainicul. Ştiu şi eu prea bine ce înseamnă să fii o femeie tânără necăsătorită în Londra, trudind din greu pe bani puţin.

Alexandra acceptă ceaşca şi se uită lung la ea.

— Dacă vrei cu adevărat să-mi faci o favoare…

— Da, orice.

— Am nevoie de o rochie nouă. Ceva puţin mai elegant, pentru că merg în vizită la potenţiali clienţi. Ai putea să mă ajuţi să-mi aleg un model şi materialele?

— O să fac mai mult de atât. Îţi voi coase chiar eu o rochie nouă, zise ea, anticipând deja împotrivirea Alexandrei. Mi-ar face mare plăcere.

— E prea mult.

— Nicidecum. Alte doamne preferă să cânte la pian sau să picteze. Croitoria este singurul lucru la care mă pricep. Poate că o să sune ciudat, dar mi-e dor de o astfel de provocare. Tu mi-ai face, de fapt, o favoare.

Multe dintre doamnele care călcau pragul magazinului lui Madame erau elegante şi la modă, dar preferatele Emmei erau cele care nu erau aşa. Fetele acelea liniştite, femeile necăsătorite, cele la care nu se uita nimeni. Alegerea unei rochii nu era o treabă superficială pentru ele. O rochie bine croită şi frumoasă trezea în ele altfel de calităţi. Nu doar frumuseţe, ci şi încredere în sine.

Alexandra Mountbatten era o frumuseţe ascunsă.

— Dacă insişti, spuse ea timid.

— Insist. Trebuie doar să-ţi iau măsurătorile şi să fac câteva schiţe.

— Dumnezeule. Hai să ne ocupăm mai întâi de ceasuri.

Trecură dintr-o cameră într-alta. Emma îşi dădu repede seama că sarcina aceea avea să dureze mult. Doar în sala de picturi erau trei ceasuri: un orologiu, un ceas suflat în bronz şi unul în stil vienez, cu un cuplu de dansatori care se învârtea la ore fixe.

Merseră apoi în salonul de dimineaţă, în sala de muzică şi în sala de luat masa. Alex se ocupă de fiecare

ceas în parte, din fiecare cameră.

Odată ajunse în faţa uşii sălii de bal, Emma se opri şi îşi lipi urechea de uşă. Auzi zăngănit şi mormăieli intermitente.

— Ne vom întoarce mai târziu aici, îi şopti ea, ghidând-o pe Alex înapoi pe coridor spre siguranţa holului de la intrare.

Se îndreptară spre etaj, unde Emma încercă să-şi amintească numele tuturor camerelor de oaspeţi. Unele dintre acestea aveau denumiri simple precum Camera Trandafirie sau Apartamentul Verde, dar pentru restul se văzură nevoite să inventeze denumiri: Sala cu Portrete ciudate, Anexa cu Tapet Hidos şi Apartamentul de Dimensiuni Ridicole.

— Ce cameră e asta? o întrebă Alex. Vai, cât e de mare!

— E apartamentul ducelui.

Emma se opri pe coridor. Nu se simţea pregătită pentru asta. La drept vorbind, singurul motiv pentru care ştia că era vorba despre apartamentul soţul ei era pentru că se afla imediat după camerele ei. Nu fusese niciodată înăuntru, şi îi era jenă să recunoască asta. Chiar şi în faţa lui Alex.

Nu avea de ce să-i fie ruşine să intre, nu? Doar era stăpâna casei. Nu vedea de ce ar fi fost o problemă să intre şi să inventarieze ceasurile. Nu era ca şi cum ar fi avut de gând să-şi bage nasul prin sertarele lui sau să-i umble prin haine.

În plus, ştia că ducele era în sala de bal, antrenându-se de zor cu sărmanul Khan. Dumnezeule, câte avea de pătimit bietul om!

Emma intră în cameră, cu aceeaşi încredere pe care o arătase când cercetaseră celelalte încăperi.

Alexandra îşi luă carneţelul, verificând ceasul din anticameră, de pe poliţa de deasupra căminului, înainte de a intra în dormitor, unde se uită la ceasul mic de pe noptieră.

— E vreun ceas şi în garderobă? o întrebă Alex.

— Eu nu… Emma se bombăni în sinea ei. Dar, în loc să admită că nu ştia, zise cu prefăcută siguranţă: De fapt, nu. Nu-i niciun ceas acolo.

— Vrei să potrivesc şi ceasul de buzunar?

— Ceasul de buzunar?

Alexandra îi făcu semn spre lavabou. Pe marginea bazinului zări mai multe produse de toaletă bărbăteşti, ordonate aproape milităreşte: praf de dinţi, spumă de ras şi un brici, parfum, un prosop… şi, lângă toate acestea, o tavă de argint cu un ac de lavalieră, un ceas de buzunar şi câteva monede.

— Nu sunt sigură, spuse Emma, de teamă să nu exagereze. Îl voi întreba mai târziu despre el.

Îşi îndreptă din nou privirea spre spuma de ras şi brici. Nu se gândise niciodată la asta, dar probabil era incredibil de complicat pentru el să se bărbierească, având în vedere toate cicatricile sale. Cu toate acestea, o făcea, zi de zi. De fapt, şi seară de seară. Se înfioră când şi-l aminti sărutându-i sânii, odihnindu-şi chipul între coapsele ei… dar nu îi simţise niciodată părul de pe faţă.

Oare o făcea de dragul ei?

Gândul acela o înduioşă profund. Simţi cum i se înmoaie diverse părţi ale corpului. Colţurile gurii. Genunchii. Inima.

Încercând să-şi distragă atenţia, se retrase într-un colţ al anticamerei, unde văzu o bucată de pânză aruncată peste o piesă de mobilier înalt şi îngust. Să fi fost, oare, un alt ceas stricat? Dacă da, Emma spera că avea nevoie de reparaţii, pentru că asta ar fi însemnat să-i plătească lui Alex o sumă frumoasă de bani.

Cu toate astea, când trase pânza, nu descoperi un ceas.

Ci o oglindă.

O oglindă mare, în cadru oval aurit, crăpată în multe bucăţi. În fiecare părticică i se reflectă înfăţişarea dintr-un unghi diferit, iar Emma se văzu ca într-un fel de mozaic.

Îşi lipi degetele de suprafaţa spartă. Părea că cineva, cineva puternic şi înalt, îşi înfipsese pumnul în oglinda

aceea.

Emma simţi un nod în gât.

Alexandra o prinse de braţ.

— Emma, vine cineva.

Vai, nu.

Da, chiar venea cineva. Mai rău chiar, ştia exact despre cine era vorba. Paşii aceia apăsaţi puteau să aparţină unei singure persoane din această casă.

Ducele.

— Ar trebui oricum să plecăm, spuse Alexandra.

Emma se învârti pe loc, disperată. Dacă ieşeau acum din apartament, riscau să dea nas în nas cu el pe coridor, iar ducele ar fi intrat la bănuieli. Ar fi nemulţumit sau chiar furios.

Se auzi uşa scârţâind. Intrase prin anticameră.

Emma o apucă pe Alexandra de mână şi o trase spre celălalt colţ al camerei. Se ascunseră amândouă în spatele unei canapele.

— De ce ne ascundem? şopti Alexandra. E casa ta. Soţul tău.

— Ştiu, răspunse Emma. M-am panicat.

— N-avem cum să mai ieşim de aici. Să sperăm că n-o să stea mult.

Emma îi făcu semn să tacă în clipa când auzi paşii ducelui îndreptându-se spre dormitor. Camera se cufundă în tăcere. Deja nu mai putea suporta, aşa să arunce o privire din spatele canapelei. Era cu spatele la ea şi…

Dumnezeule mare! Se dezbrăca.

Se făcu mică în spatele canapelei şi îşi lipi capul de tapiţerie.

De ce? De ce? De ce? De ce acum, de ce aici?

Ei bine, da, „aici” era locul firesc pentru a se dezbrăca, dat fiind faptul că se afla în propriul dormitor. Dar asta nu simplifica situaţia. Emma nu se simţise niciodată mai prost.

— Ce este? şopti Alexandra.

Emma îi făcu disperată semn să tacă, ba chiar probabil inventă şi câteva gesturi noi.

„Linişteşte-te”, îşi spuse ea. Probabil a venit doar să-şi schimbe haina ori să-şi ia ceasul sau ceva de genul ăsta. Altfel, nu şi-ar fi chemat valetul?

După ce mai aşteptă douăzeci de bătăi ale inimii, care probabil nu însumaseră mai mult de patru secunde pe cronometrul Alexandrei, aruncă din nou o privire.

„Dumnezeule!” Îşi aruncase haina deoparte, îşi deschisese vesta şi, în timp ce ea se uita la el, ducele îşi scoase cămaşa din pantaloni şi şi-o trase peste cap.

Ea rămase pentru o clipă cu sufletul la gură. După care inima începu din nou să-i bată, încet, încet.

Dumnezeule.

Partea lui stângă era musculoasă şi sculptată, asemenea unui zeu roman, şi i se potriveau o grămadă de comparaţii pe care le-ar putea inventa o femeie pentru a descrie un bărbat incredibil de atrăgător. Linia dintre abdomenul şi şoldul său… felul în care pantalonii stăteau pe el, dezvelindu-i spatele senzual, bine lucrat.

Emma ar fi dat orice să rămână doar cu imaginea aceea. Cu toate locurile unde era puternic şi perfect. Şi-ar fi dorit ca privirea ei să nu fi rătăcit niciodată spre partea lui rănită, pe care o privi obsesiv.

Dar o făcu.

Şi acum, nu-şi mai putea feri privirea.

Rănile pe care le purta pe chip erau doar începutul. Trunchiul avea un şir lung de cicatrici, care se întindeau de la gât, pe partea dreaptă a umărului şi a pieptului şi în jurul coastelor, până la spate.

El îşi dădu cu apă pe faţa şi pe gât, iar picăturile se scurseră chinuitor. Pielea lui se asemăna cu scoarţa unui copac bătrân. Cicatricile păreau să se întindă la nesfârşit. După care, ea văzu că unele bucăţi din el pur şi simplu… lipseau. Văzu golurile din trupul lui, locul în care focul îl măcinase până la os.

Supravieţuise printr-o minune. Şi totuşi, la cât era de încăpăţânat şi de ursuz, fără îndoială că el însuşi refuzase să urmeze îndemnul morţii. Aşa era el.

„Oh, ce bărbat încăpăţânat, curajos şi imposibil!

Acum, îmi pari mai atrăgător ca niciodată”.

Se simţi copleşită de fel de fel de emoţii. Ar fi vrut să alerge spre el, dar nu ştia ce să facă odată ajunsă acolo. Să-l sărute, să-l îmbrăţişeze, să-l mângâie, să plângă cu el…? Se credea în stare să le facă pe toate deodată. Era mai bine să rămână ascunsă în spatele canapelei până când el avea să plece din încăpere.

În clipa aceea, se auzi un zgomot îngrozitor, iar Emma înlemni.

Carneţelul Alexandrei, cu carcasa lui metalică, se rostogoli pe podea.

— Scuze, îi şopti ea.

— Cine e acolo?

Ducele înşfăcă imediat briciul de pe marginea lavaboului. Emma tresări. Era prinsă la înghesuială.

— Eu sunt, zise ea, ieşind din spatele canapelei, cu zâmbetul pe buze, făcându-i cu mâna. Eu. Doar eu. Nimeni altcineva.

Ash se uită la ea, cu o expresie furioasă şi uluită.

— Emma?

Emma o lovi uşor pe Alexandra înainte să iasă din spatele canapelei şi se apropie de soţul ei.

— Am crezut… că eşti jos. În sala de bal.

— Am fost jos. Apoi, am urcat.

— Da, desigur.

În spatele lui, Alexandra se târâse uşor din dosul canapelei şi începu să traverseze covorul dormitorului în patru labe.

Era esenţial ca Emma să îl ţină cu privirea îndreptată asupra ei. Ştia că, dacă Ash avea să o vadă pe Alexandra, scena aceea deja atât de inconfortabilă urma să se transforme într-un adevărat fiasco.

— Ai de gând să mai joci badminton în după-amiaza asta? îl întrebă ea, încercând să se arate relaxată.

— Scrimă.

— Ah, scrimă, zise ea.

Măcar acum înţelegea de ce venise să se schimbe, nu?

O văzu pe Alexandra cu coada ochiului făcându-i cu mâna din spatele uşii. Emma răsuflă uşurată.

— Acum, e rândul meu să pun întrebările, zise el. Ce naiba te-a apucat să vii aici ca să mă spionezi?

— Înainte de a continua, ai putea… să laşi briciul deoparte?

Ash părea surprins să constate că încă avea briciul în mână. Îl închise şi îl aruncă în bazin, unde ateriză cu zgomot. Acum, vreau să-mi explici ce căutai în spatele canapelei.

Emma se uită fix în ochii lui, pentru că reuşise să găsească scuza perfectă.

— Îmi căutam pisica.

— Pisica.

— Da. Pisica.

— Te referi la pisica *aia?* zise el, făcându-i semn tocmai spre canapeaua în spatele căreia stătuse ea ascunsă.

Emma se întoarse să-l găsească pe Nădragi dormind pe pernă.

Cum Dumnezeului?

De parcă ar fi ştiut că era subiectul discuţiei, pisica îşi înălţă capul, îşi întinse picioarele lungi şi îi aruncă o privire curioasă şi inocentă.

Emma nu se mai simţise atât de trădată de la şaisprezece ani.

„Bestie nerecunoscătoare! Te-am găsit mort de foame pe stradă, te-am adus la adăpost şi tu aşa mă răsplăteşti?”

— Încetează, spuse soţul ei. Recunoaşte că ai venit să te uiţi la mine. Să-mi invadezi intimitatea împotriva dorinţei mele şi să-ţi satisfaci curiozitatea.

— Ba nu, negă ea cu vehemenţă Nu aş face niciodată una ca asta.

— Nu mă minţi, tună el.

Emma simţi un nod în gât.

O clipă mai târziu, Ash îşi întinse braţele şi se învârti încet.

— Ei bine, fă-o. Admiră-mă din cap până-n picioare şi

pleacă odată.

După ce îşi termină demonstraţia, Emma îi înfruntă privirea.

— Nu am venit să te spionez. Jur. Deşi nu neg că, odată ce te-am văzut, nu m-am putut împiedica să mă uit la tine.

— Bineînţeles că te-ai uitat. Cine nu ar face-o? În Turnul Londrei trebuie să plăteşti bani grei să vezi un spectacol cu bestii, şi nici măcar nu sunt atât de hidoase ca mine.

— Nu spune asta, îl rugă ea. Asta crezi despre mine?

— Ştiu prea bine cum funcţionează natura umană, zise el, bătându-se cu pumnul în piept. Vreau să recunoşti adevărul. Nu este prima dată când te-am prins holbându-te la mine, chiar dacă nu m-am simţit niciodată atât de expus. Îndrăzneşti să negi?

— Nu. Nu pot.

Ash făcu un pas spre ea.

— Ai venit aici şi te-ai ascuns în spatele canapelei ca să-ţi satisfaci fascinaţia morbidă.

Emma clătină din cap.

— *Recunoaşte*.

— Nu pot să recunosc! Nu este adevărat. Eu… dădu ea să spună, temătoare. Da, e adevărat, mă uit la tine. Dar nu pentru că te consider hidos. Şi nu pentru că aş avea vreo fascinaţie morbidă.

— Şi atunci, de ce?

Emma simţi că stătea să-i sară inima din piept. Să îndrăznească oare să recunoască adevărul?

— Pentru că am sentimente faţă de tine.

— Ai sentimente faţă de… Ash făcu un pas în spate şi o privi şocat. De parcă i-ar fi crescut coarne. Şi de parcă i-ar fi sărit floricele şi prăjiturele din coarnele acelea.

Emma nu ştia ce să facă sau ce să spună. Deja făcuse şi spusese prea multe.

Fugi din cameră, fără niciun cuvânt.

Capitolul 16

Cina din seara aceea fu neobişnuit de tăcută, fără întrebările interminabile ale Emmei. Ash era sigur că soţia lui era ruşinată de ea însăşi, şi pe bună dreptate. Ar fi dat orice să nu-i mai pese de insistenţele ei, de minciunile ei.

Şi de faptul că părea să refuze să bea şi să mănânce.

— De ce nu-ţi mănânci supa? o întrebă el în cele din urmă. Mi-ai tăiat şi mie pofta de mâncare.

— Pentru că…

Nu contează. Făcu o grimasă şi luă o lingură de supă.

Ash îşi dădu ochii peste cap.

— Hai, nu te mai abţine.

Emma se uită lung la el, cu lingura în aer.

— Nu de la mâncare… Nu te mai abţine şi spune-mi ce ai pe suflet.

Emma lăsă lingura pe masă.

— Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat în după-amiaza asta. Despre faptul că am sentimente pentru tine.

Ash le aruncă o privire servitorilor. „Hai, plecaţi”.

Iar ei plecară.

După care el îşi îndreptă atenţia asupra soţiei sale aiurite.

— De ce te încăpăţânezi să spui asta?

— Pentru că tu te încăpăţânezi să mă tot întrebi! Pentru că simt nevoia să i-o spun cuiva şi nu ştiu cui altcuiva aş putea, zise ea, ferindu-şi privirea. Am sentimente faţă de tine, chiar dacă nu-mi doresc acest lucru. E o problemă.

— *Ar fi* o problemă, spuse el, dacă nu ar fi un produs al imaginaţiei tale.

— Nu îmi imaginez lucruri.

Ash ridică din umeri.

— Poate că trebuie să-ţi vină menstruaţia. Am înţeles că femeile dezvoltă fel de fel de emoţii iraţionale în perioada asta.

— Ei bine, da, în clipa asta chiar am emoţii iraţionale,

îi spuse ea, aruncându-i o privire furioasă. Eşti incredibil de enervant. Şi, cu toate astea, mă simt atrasă de tine. Poate chiar din pricina asta. Da, sunt sigură că am sentimente faţă de tine. Mi s-a mai întâmplat.

De data aceasta, Ash fu cel care reacţionă iraţional, fiind năpădit de o gelozie teribilă.

— Faţă de cine?

— Contează?

— Da, răspunse el. Îmi place să ştiu numele oamenilor pe care îi dispreţuiesc. Îmi place să îi trec pe listă şi să râd din când în când de ei, în timp ce îmi savurez coniacul.

— S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă; era un băiat din Hertfordshire. Sunt sigură că ştii şi tu cum e când dezvolţi sentimente pentru cineva. Ni se întâmplă tuturor. Nu este doar atracţie fizică. Mintea ta se fixează asupra unei anumite persoane, şi simţi că pluteşti, fredonând un cântec ce are un singur cuvânt, visând la clipa în care o să revezi persoana respectivă.

— Şi vrei să spui că aşa simţi şi în privinţa mea? Simţi că pluteşti? Că vrei să fredonezi melodii?

— Da, răspunse Emma, oftând.

— E absurd.

— Ştiu, dar nu pot împiedica acest lucru. Mi-am făcut un obicei prost din a căuta ce e mai bun în oameni, ignorându-le defectele.

— Eu, unul, sunt făcut doar din defecte. Nu înţeleg de câte dovezi mai ai nevoie.

— Nici eu nu înţeleg. Iar asta mă îngrijorează, zise ea, strângând şervetul în palmă. Mă rog, ştiu că n-o să dureze. Niciodată nu durează. Fie te trezeşti din vrajă, fie te îndrăgosteşti cu adevărat.

— Şi ce s-a întâmplat cu băiatul acela?

— Am crezut că şi el era îndrăgostit, de mine, dar a avut grijă să-mi dea de înţeles că nu simţea la fel. M-am trezit din visare şi l-am văzut cum era în realitate.

Ash se rezemă cu spatele de scaun.

— Atunci, e uşor. Putem deja să-i punem punct. Pot să-ţi spun că eu nu am sentimente pentru tine. Pentru că

aşa este.

— Nu te cred, zise ea. Cred că şi tu ţii la mine.

Ash tăie o bucată din fazanul făcut la cuptor, ciopârţind nervos biata pasăre. Îi aruncă o bucată în farfurie.

— Chiar nu ştiu ce te face să spui asta.

— Vii în camera mea puţin mai devreme în fiecare noapte.

— Poate pentru că vreau să scap de datorie.

— Nu e doar faptul că vizitele tale încep mai devreme. Durează şi mai mult.

Ash înfipse furculiţa în pieptul fazanului.

— Ce încerci să faci? Ţii un mic registru al virilităţii mele noapte de noapte? Îmi măsori rezistenţa? Faci grafice?

Emma luă o gură de vin, mustăcind.

— Nu te preface că nu te-ai simţi flatat dacă aş face-o.

— Nu mai râde. E un singur motiv pentru care vin în camera ta. E de datoria ta să-mi dai un moştenitor. Aşa că insist să te alimentezi, ca să te ştiu sănătoasă. Mănâncă-ţi cina.

Emma luă furculiţa.

— Dacă zici tu, comoara mea.

— Da, aşa zic eu, bătaie de cap ce eşti.

Ash îşi îndreptă privirea spre sfeşnicul de argint. Da, era o problemă. Totul mergea mult mai repede şi mai bine dacă se satisfăceau unul pe celălalt în pat. În afara dormitorului totuşi, era esenţial să păstreze distanţa. Nu trebuia să încurajeze niciun sentiment prostesc din partea ei, chiar dacă admiraţia ei faţă de el ar fi avut temei. Dar nu avea.

Adevărul era simplu, îşi reaminti el. Inventa scuze pentru că o prinsese în dormitorul lui şi apoi fugise iute. Şi încerca să-l liniştească măgulindu-l.

„Are sentimente pentru mine”, îşi spuse el. Imposibil.

Şi, dacă chiar credea că şi el simţea ceva faţă de ea, trebuia să-i dovedească numaidecât că se înşela amarnic.

Ash hotărî ca, în seara aceea, să nu o viziteze.

*

Nu se dovedi deloc uşor să se ţină de acea decizie.

Nu ştia ce să facă. Era prea devreme ca să iasă la plimbare, căci, la ora asta, străzile erau pline de oameni. Ca să treacă timpul, îşi turnă un pahar de coniac şi hotărî să se uite peste raportul agentului pentru terenul din Essex.

Abia se aşezase la biroul, când pisica aceea sălbatică sări pe masă şi poposi direct pe hârtiile pe care intenţionase să le verifice.

— Mulţumesc pentru ajutor, mormăi Ash, nervos. Ghemotoc de blană inutil!

Nădragi îl privi pe deasupra mustăţilor.

— M-ai auzit? Ieşi. „Nemernic întărit în rele”. *Regele Lear*, actul doi.

Nemernicul căscă plictisit.

Ash se lăsă păgubaş. Poate era mai bine să meargă la culcare.

Se descălţă, stinse lumânările şi se întinse pe pat. Era un pat imens, trecut prin generaţii de duci. Patul avea un baldachin sculptat din lemn de mahon şi draperii de catifea frumos brodate, cu ciucuri aurii. Draperiile ţineau de cald în nopţile reci şi blocau lumina nedorită dimineaţa.

De asemenea, îl făceau să se simtă ca într-o peşteră, rupt de realitate.

Îşi împreună mâinile pe piept şi mormăi nervos. Poate că Emma avea dreptate. Poate chiar începuse să ţină la ea. Toate simptomele erau acolo. Cu toate că ştia că avea şi ea defecte – şi încă destule. În clipa de faţă nu ar fi putut să numească nici măcar unul singur. Nu-şi putea scoate din minte numele ei. Un cântec cu un singur cuvânt.

Emma Emma Emma Emma Emma.

Singurul lucru care îl încălzea era că Emma îi spusese că avea să-i treacă. Trebuia să facă cumva să uite de ea.

Bătu din palme, iar zgomotul umplu camera. Gestul acela nu reuşi nimic altceva decât să-l facă să se simtă incredibil de stupid.

Ţinu ochii închişi până când văzu stele explodând în spatele pleoapelor, numără până la trei, după care deschise din nou ochii. Şi mai stupid.

Se gândi la cele mai îngrozitoare lucruri posibile.

Proiectilul care explodase chiar în faţa lui.

Toată voma care ieşise din el când hotărâse să se lase de opiu.

Puroiul care cursese din el. Nu puroiul acela galben, uşor respingător. Din acela verde, scârbos.

Preţ de câteva minute, reuşi să-şi ia gândul de la ea, dar creierul lui nu dorea să retrăiască acele amintiri, nu când mintea lui putea să o cheme atât de uşor pe ea.

Emma, Emma, *Emma*, *Emma, Emma*.

Dumnezeule!

Se ridică în pat. A doua zi, era hotărât să ardă crenguţe de salvie şi să împrăştie fumul prin casă. Femeia aceea îi făcuse vrăji. Fără doar şi poate.

Uşa de la dormitorul lui se deschise uşor.

— Nu te speria, sunt eu, zise Emma intrând în cameră, ţinând un sfeşnic cu trei braţe.

Ash se frecă la ochi.

— Nu te supăra, ce cauţi în camera mea?

— Pe tine, pentru că nu ai venit tu în a mea, răspunse ea, punând sfeşnicul pe comoda din faţa patului. Şi pentru că îţi datorez ceva, în spiritul corectitudinii.

Era îmbrăcată într-o cămăşuţă subţire, iar părul ei castaniu era împletit într-o coadă simplă, legată cu o bucăţică de material în capăt.

Ash se uită lung la ea, în timp ce Emma îşi duse mâna la nasturii de la cămăşuţă.

Dumnezeule, începuse să se dezbrace. Se desfăcu la fiecare nasture în parte, până când cele două părţi se despărţiră, dezvăluindu-i gâtul, pieptul, valea dintre sâni şi, în cele din urmă, buricul.

După ce termină de desfăcut toţi nasturii, o auzi respirând tremurat. Apoi, lăsă cămaşa să-i alunece pe umeri, pe braţe, până ce căzu pe podea.

Dumnezeule!

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, zise ea.

— Dumnezeule, sper că ai multe de spus.

— Nădragi nu este animalul meu de companie. Vreau să spun, nu a fost, până în dimineaţa zilei nunţii noastre. L-am luat de pe stradă. Având în vedere natura aranjamentului nostru, mi-am dorit să aduc ceva drăguţ şi afectuos cu mine. O creatură de care să am grijă. Pe care s-o iubesc, zise ea, cu zâmbetul pe buze. Bestia nici măcar nu avea un nume până să mă întrebi tu.

Ash nu avea nici cea mai mică idee de ce stătea ea acolo goală, vorbind despre pisica ei, dar nu avea de gând să se plângă, nici măcar o clipă.

„Te rog, continuă”.

Veni mai aproape, să o vadă mai bine. Să o vadă din cap până-n picioare. Îşi lăsă ochii să alunece pe globurile delicioase ale sânilor ei, apoi pe talia îngustă, pe şoldurile pline. Formele acelea feminine pe care le savurase cu ardoare în întuneric.

După care îşi coborî privirea spre destinaţia logică… triunghiul acela întunecat dintre picioarele ei. Locurile acelea savuroase şi secrete pe care le cunoştea acum atât de bine cu buzele şi cu limba.

Deja simţea în gură dulceaţa ei.

— Dintre toate numele pe care aş fi putut să le aleg. Năsturel. Opinci. Chiar şi Buzunărel ar fi fost mai bine. Dar nu. Eu a trebuit să scot pe gură Nădragi. Şi vrei să ştii de ce?

— Nu ştiu cum de te aştepţi să-mi pese în clipa asta, răspunse el, continuând să-i mângâie conturul coapselor cu privirea.

— Pentru că acolo mă uitam în clipa aceea. La o pereche de pantaloni. La nădragii tăi, mai exact. Admiram cum… cădeau pe tine, reuşi ea să spună.

În clipa aceea, Ash ridică privirea. Deja începuse să-i pese.

— Admirai, repetă el, şocat.

— Da. Poate chiar cu poftă.

Da, era clar. Nimic din toate acestea nu se întâmpla în

realitate. Visa.

„Doamne, lasă-mă să nu mă trezesc niciodată”.

— Mă simt nebuneşte atrasă de tine. Fizic. M-am simţit atrasă de tine de la bun început. Şi, da, ai dreptate, m-am tot holbat la tine, zise ea, depărtându-se de cămăşuţa întinsă pe jos. Te vreau cu o pasiune intensă, carnală. Nu am de gând să mă mai prefac şi n-o să-mi cer scuze pentru asta. Gata.

— Văd, reuşi el să spună.

— Mă bucur, zise ea, îndreptându-se spre el.

Ash sări în picioare şi încercă să o ţină la distanţă.

— Ai spus ce ai avut de spus. Am înţeles. Acum, poţi să te întorci în patul tău.

— Să mă întorc în patul meu? Fără să… zise ea, dând pierdută din mâini. De ce?

— Pentru că singurele activităţi care îmi vin acum în minte implică depravarea totală şi nechibzuită. Iar tu, zise el, gesticulând şi el la fel de pierdut, nici măcar nu îndrăzneşti să rosteşti cea mai simplă versiune.

— Dar de ce să tot vorbim?

Prea bine, putea să-i facă o demonstraţie.

O prinse de după talie cu braţul zdravăn şi o lipi de el. Îşi lipi bărbăţia doritoare de abdomenul ei, frecându-i goliciunea prin bariera pantalonilor.

— Simţi?

— Da, răspunse ea, suspinând.

— Emma, am o parte întunecată. Una care nu are nimic de-a face cu cicatricile mele. Nu ai nici cea mai vagă idee ce aş vrea să îţi fac. Îmi doresc să te lipesc de perete. Să te pătrund în lăcaşul tău fierbinte şi umed. Să te călăresc cu sălbăticie. Atât de tare, încât să nu mai poţi să umbli zile întregi. Şi ăsta este doar începutul.

Amândoi simţiră valul acela de electricitate. Sfârcurile ei se întăriră, înfigându-se în pieptul lui ca două suliţe

— Îţi imaginai că discursul acesta al tău o să mă oprească? zise ea, cu sufletul la gură. Dacă la asta te aşteptai, să ştii că ai dat greş.

La naiba! Nici nu era de mirare. Asta era povestea

vieţii sale.

Toată viaţa lui dăduse greş.

Mai întâi, cu proiectilul de la Waterloo. Apoi, cu logodna. Şi acum, cu căsnicia sa de convenienţă cu Emma. În ciuda presupusului caracter impersonal al căsătoriei lor, fata aceea reuşise cumva să-i intre pe sub piele, pe sub cicatrici. Poate chiar până la inimă.

Începuse să ţină la ea, ceea ce era incredibil de periculos. Trebuia să pună punct relaţiei. Dacă avea să o accepte în viaţa lui, soarta urma să îi râdă în nas. Propriul lui suflet avea să-i explodeze în bucăţele, şi avea să fie la fel de distrus pe dinăuntru ca pe afară.

Trebuia să plece numaidecât din camera lui. Şi să o ţină departe de el.

Făcu o ultimă încercare, cu voce întunecată şi aspră:

— Pleacă. Acum. Înainte de a te folosi în feluri în care îţi vei dori să nu fi fost folosită vreodată.

Emma se uită lung la el, muşcându-şi buza de jos.

— N-o să se cheme că mă foloseşti dacă îmi doresc şi eu să se întâmple.

Ash se lăsă păgubaş. Se terminase. O dorinţă carnală puse stăpânire pe toate sentimentele, intenţiile şi gândurile lui. Fata asta intrase de bunăvoie în camera lui, şi el nu avea să se dea în lături de la nimic. A doua zi, servitorii aveau să strângă resturile.

— Să nu zici că nu te-am avertizat.

Capitolul 17

Emma abia dacă mai apucă să ia o gură de aer înainte ca el să o ia pe sus şi să o lipească de un stâlp al patului. O apucă imediat de fund, ridicând-o astfel încât pelvisul să fie la acelaşi nivel cu al lui. Şi se uită fix în ochii ei.

Oare avea să o sărute?

Emma închise ochii, sperând. Ardea de nerăbdare să îi simtă din nou sărutările pe buze şi să-i răspundă cu

pasiune.

Şi îi simţi gura, dar nu pe buze, ci pe gât. Ash începu şi-i sărute gâtul, plimbându-şi limba în jos, până spre sânii ei.

Piciorul patului o împungea în spate, ornamentele sculptate în lemn îi intrau în carne, iar Ash îi prinsese fundul într-o strânsoare dureroasă… dar nu îi păsa. Durerea spori plăcerea sărutărilor lui. El îi prinse sfârcurile între dinţii, iar ea suspină de extaz.

Fascinată, Emma îl îmbrăţişă, încercând să-l desfacă la pantaloni ca să elibereze bărbăţia lui groasă şi întăritã. Dumnezeule, ardea de nerăbdare să-l atingă acolo. Să îl exploreze, să înţeleagă cum funcţiona. Cum îi oferea atâta plăcere şi cum să facă să îi ofere şi ea plăcere la rândul ei.

Începu să-l mângâie, din vârf şi până la bază, urmărind fiecare creastă şi venă. Explorându-l, tachinându-l. Îşi învârti degetul în jurul vârfului catifelat, împrăştiind picătura de umezeală de acolo.

Ash gemu de plăcere.

— Ia-o în mână.

Emma îl cuprinse în palmă, prinzându-l de la rădăcină. Era atât de gros şi de tare, încât cercul format de degetul mare şi de arătător abia dacă se întâlneau. Începu să-şi mişte degetele înainte şi înapoi, Lăsându-şi palma să alunece pe pielea moale. Ash se împinse în mâna ei.

— Dumnezeule, şopti el, cu ochii închişi.

Se umflă şi mai tare în mâna ei, iar Emma îşi linse buzele. Mintea îi era înceţoşată. Îşi simţea pielea încinsă.

Ash se desprinse din strânsoarea ei şi o întoarse cu spatele la el. O făcu să se aplece şi îi aşeză mâinile pe coloana înaltă a lemnului sculptat.

— Ţine-te de ea, îi spuse.

Emma îşi înfăşură mâinile în jurul lemnului.

În clipa aceea, Ash îi depărta picioarele. Emma se simţit expusă, admirată, iar el fix asta părea să urmărească. Îi depărtă pliurile cu degetele, ca să o vadă mai bine. Orice jenă o părăsi când îi auzi satisfacţia. Degetul îi alunecă pe pliurile ei moi şi umflate.

— Te rog, spuse ea. Te rog. Vreau… Ştii ce vreau.

— Dacă îmi vrei bărbăţia, atunci, va trebui s-o ceri, zise el, lipindu-şi vârful de ea, legănându-se înainte şi înapoi. Vreau să te aud cum îi spui pe nume.

— Nu pot.

— Da da, poţi. La urma urmei, apare şi în Hamlet.

Nu de permisiunea lui Shakespeare avea ea nevoie. Nu ştia cum să-i explice, dar prefera să aibă organele lui masculine în interiorul ei decât să le rostească numele. Când făcea dragoste, se putea preface că acţiunile ei aparţineau altcuiva. Cuiva mai îndrăzneţ, mai seducător. Dar cuvintele… cuvintele erau ale ei.

De aici venea reticenţa ei. Acum, se întrebă dacă nu cumva acesta era şi motivul pentru care el voia să o audă rostind cuvântul acela. Ca să ştie că dorinţa era sinceră şi că venea din partea ei. O merita.

— Vreau… începu ea, închizând ochii. Vreau să-ţi simt mădularul.

Ash gemu de satisfacţie.

— Atunci, îl vei avea. Cu totul. O ridică de şolduri şi alunecă în ea, centimetru cu centimetru. Emma se prinse de stâlpul patului, împingându-se în el până când coapsele lor se întâlniră. Ash începu să se mişte într-un ritm lent şi constant. Simţi? îi şopti el, continuând să o pătrundă. Simţi ce-mi faci? Cât de tare sunt pentru tine? Asta mi-am dorit să fac. De fiecare dată când m-ai tachinat, de fiecare dată când m-ai sfidat sau când mi-ai aruncat un zâmbet ispititor, am vrut să te arunc pe pat şi să-ţi dau o lecţie.

Emma îşi încleşta palmele în jurul stâlpului, încercând să-şi ţină echilibrul, în timp ce el continuă să o pătrundă, făcându-i sânii să tresalte cu fiecare mişcare.

— Am trăit ca un sclav al opiumului. Ştiu ce înseamnă să tânjeşti după ceva. Să tremuri de dorinţă, să fii condus de nevoie. Aproape m-a distrus. Dar tu eşti mai rău de atât. Nu mă pot abţine. De îndată ce părăsesc patul tău, număr orele până la seara următoare. Îi săltă şoldurile, forţând-o să se ridice pe vârfuri. Uneori, spuse el, chiar şi în toiul zilei, trebuie să închid uşa de la bibliotecă şi să mă mângâi

singur, murdărind batista ca un adolescent. Şi tot nu mă satur. Nu mă satur niciodată.

Cuvintele lui erau cumva furioase, ritmul său cumva dur, ca şi cum ar fi vrut să o facă să-i pară rău pentru că-l făcuse să înnebunească de dorinţă. Ei bine, Emma nu avea de gând să-şi ceară iertare. Mărturisirile lui rostite printre gemete de plăcere o încântară. Spera doar să şi le amintească a doua zi ca să le scrie pe toate în jurnalul ei.

Îi simţi fruntea pe umăr, fierbinte şi umedă de sudoare. El puse o mână peste a ei pe coloana patului, lăsându-şi greutatea pe ea, după care, cu cealaltă mână o atinse între coapse. Învârtindu-şi vârful degetelor exact acolo unde avea ea nevoie, ştiind că avea să o facă să erupă.

În tot timpul ăsta, continuă să o penetreze cu patos. Era un gest animalic şi necivilizat, dar se simţea atât de excitată. Se cutremură din tot corpul când el o purtă spre cel mai devastator orgasm din viaţa ei. Nu se putu ascunde de el, nu se putea abţine. Când simţi valul de plăcere, izbucni în gemete de extaz. Uită unde era, cine era.

Dar el nu-şi ţinuse încă promisiunea de a o călări cu sălbăticie. Nu chiar. Simţi cum i se ascut toate simţurile. Tresări când simţi căldura corpului său, când auzi răsuflarea lui grea, mireasma pielii sale, când îl simţi umflându-se în interiorul ei.

— Dumnezeule, gâfâi el. Dumnezeule! Emma.

Simţi o satisfacţie enormă când îl auzi rostindu-i numele. În încleştarea aceea, nici el nu o uitase.

O clipă mai târziu, Ash scoase un sunet ce-i trăda extazul. După care se cufundară într-o linişte presărată doar cu răsuflările lor întrerupte.

După câteva clipe, Ash îi sărută creştetul capului şi o prinse de după mijloc, trăgând-o spre el.

— Spune-mi că nu eşti prea scandalizată.

— Sunt scandalizată exact cât trebuie, mulţumesc. Dar nu-mi mai simt coapsele.

O ajută să se întindă pe pat şi se prăbuşiră îmbrăţişaţi şi transpiraţi.

— Ei bine, mi-a plăcut felul întâi, zise el.

— *Felul întâi?* Din câte?

— Depinde de cât de foame mi se face.

Emma aruncă spre el o pernă. El o luă şi şi-o puse sub cap.

O trase lângă el, tresărind.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, îngrijorată.

— Dumnezeule, femeie. Picioarele tale sunt ca două sloiuri de gheaţă.

— Ţi-am spus, sunt unul dintre acei oameni cărora le este veşnic frig.

Ash se aşeză în fund şi îi luă un picior, trăgându-l la el în poală. Îl frecă scurt, încălzindu-l. După ce termină cu primul, trecu la celălalt.

Emma încercă să-l oprească.

— Vorbesc serios, nu e nevoie să faci asta.

— Ba da, dacă vrei să rămâi în patul meu. Şi ai face bine să rămâi. N-am terminat cu tine pe seara asta, zise el, apucându-i glezna. Hai!

Nu ştia cum să-l refuze. Îl lăsă să-i ia laba piciorului în mână.

— Nu-ţi bate joc de mine, te rog. Ştiu că e urât.

— Urât? zise el, mângâindu-i piciorul gol de la gleznă la genunchi. Nimic la tine nu ar putea fi vreodată urât.

— E din cauza degetului meu mic de la picior. Sau, mai degrabă, a lipsei lui.

În cele din urmă, Ash îşi mută privirea spre piciorul ei, în spaţiul acela gol, de unde lipsea degetul mic.

— Te-ai născut fără el?

— Nu… mi-a degerat în zăpadă.

Ash îşi plimbă degetul peste bucata de carne.

— Am încercat să te avertizez, zise ea, eliberându-şi piciorul din mâna lui. Dumnezeule, e aşa stânjenitor!

Ash izbucni în râs.

— Eşti ridicolă. Chiar îţi imaginezi că dau doi bani pe faptul că-ţi lipseşte o bucăţică din degetul de la picior? Tu ai văzut cum arăt eu? zise el, gesticulând spre chipul său.

— Da, cât mi-ai permis tu să mă uit. Dar e diferit. Tu

ai răni de război. Sunt urme de vitejie. În cazul meu, a fost o dovadă de prostie.

— Singura dovadă de prostie e că încerci să te ascunzi de mine.

Emma se uită lung la el.

— Hmm. Tu chiar nu vezi cât eşti de ipocrit?

— Ba da.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta.

— De fapt, ea a intrat în mine, spuse el, întinzându-se pe o parte, cu capul sprijinit pe cot. O rachetă Congreve la Waterloo. Un impact puternic, aproape imposibil de ţintit. O rachetă care s-a nimerit să explodeze, iar eu i-am căzut victimă.

Emma se întinse şi ea pe o parte, cu faţa spre el. Nu îndrăzni să spună nimic, de teamă să nu îl facă să se închidă din nou în el.

— După accident, când m-am trezit în nişte dureri de neimaginat, când am văzut că părţi din mine lipseau, m-am uitat în jos să văd dacă aveam penisul. Când l-am văzut la locul lui, mi-am zis că încă aveam motive să trăiesc.

Emma îi zâmbi.

— Mă bucur că ai făcut-o. Seara asta a fost… Nu m-am simţit niciodată aşa.

— Sunt tentat să iau vorbele tale ca pe un compliment, dar, având în vedere experienţa ta limitată, nu sunt sigur că se cade.

— Experienţa mea s-ar putea să nu fie aşa limitată cum crezi tu. Eu… zise ea, încercând să-şi adune curajul. Nu sunt virgină. Vreau să spun… nu eram când ne-am căsătorit.

O tăcere apăsătoare se lăsă peste ei. Emma stătea cu sufletul la gură.

— Eşti foarte tăcut, îndrăzni ea în cele din urmă să spună. Nu ai să zici nimic?

— Lasă-mă să ghicesc. Băiatul de acasă?

— Da. Ştiam că nu ar fi trebuit să o fac, dar tocmai asta mă incita şi mai tare. Tatăl meu era sever din fire, şi eu sunt răzvrătită de felul meu.

— Am observat.

Emma nu fusese niciodată o fiică de vicar cuviincioasă, chiar dacă se străduise. Aşteptările tatălui ei erau prea mari. De fiecare dată când încerca să-i facă pe plac, tatăl ei venea cu cerinţe şi mai mari. La un moment dat, încetase să îşi mai dea silinţa şi căutase aprobarea şi afecţiunea în alte părţi.

Şi asta, bineînţeles, îi adusese numai probleme.

— Era fiul unui moşier, spuse ea. Era cu trei ani mai mare decât mine. Uneori, ne întâlneam întâmplător pe stradă, iar interesul din partea lui m-a flatat. Un sărut s-a transformat în două şi aşa mai departe. Am crezut că eram îndrăgostită nebuneşte de el. La un moment dat, sora lui a organizat un bal, iar el a rugat-o să mă invite. Mi-a spus că avea să fie o seară specială pentru amândoi.

— Cred că ştiu la ce se referea el printr-o „seară specială”.

Emma aruncă o privire peste umărul lui, privind în gol.

— Mi-am făcut o rochie nouă special pentru această ocazie. O rochie de mătase, roşie cu panglici aurii la mâneci şi în talie. Am petrecut ore întregi să-mi aranjez buclele. Proasta de mine, am crezut că avea de gând să mă ceară de soţie. Şi, chiar şi când mi-a tras de corset şi când mi-a ridicat fusta, tot am crezut că o să mă ceară de soţie. După aceea, am crezut că era pur şi simplu mânat de pasiune, atâta tot. Mi s-a părut incredibil de romantic. Sări peste detaliile actului în sine. Cineva ne-a prins, ceea ce a fost incredibil de umilitor pentru mine. Şi apoi, el a refuzat să se însoare cu mine, ceea ce a fost cu adevărat devastator. Familia lui stabilise deja că avea să se însoare cu o verişoară îndepărtată.

— Să-i ia naiba! Cineva ar fi trebuit să-l pună la punct.

— Nu avea cine să o facă. Nu am fraţi care să-mi apere onoarea, iar tatăl meu… Tatăl meu nici măcar nu a încercat să-i forţeze mâna. M-a învinuit pentru tot. A spus că asta meritam dacă umblam în rochia aceea de târfă. M-a numit o femeie uşoară, o stricată, mi-a spus că nici nu-l învinuia că a refuzat să mă ia de soţie. Mi-a zis că niciun

bărbat respectabil nu avea să-şi dorească vreodată să fie cu mine şi m-a dat afară din casă.

Chiar şi şase ani mai târziu, cuvintele lui erau la fel de dureroase. Ştiuse că lumea avea să o judece pentru greşeala ei, dar propriul tată? Giles o dezamăgise şi se purtase urât cu ea, dar tatăl ei fusese cel care îi frânsese inima.

De aia era hotărâtă să o ajute pe Davina Palmer. Nu suporta să vadă o altă fată respinsă şi abandonată. Nu cât timp putea face ceva s-o ajute.

Îşi înghiţi cu greu nodul amar din gât.

— Era iarnă şi ningea. Nu aveam prea mulţi bani la mine. Aşa că am venit pe jos până în Londra.

— Şi ai ajuns cu nouă degete de la picioare.

Emma încuviinţă.

— Şi, uneori, te ia cu frisoane.

Emma încuviinţă din nou.

Ash rămase câteva clipe în tăcere, iar, când vorbi, o făcu pe un ton aspru:

— Emma, ar fi trebuit să-mi spui toate astea.

Capitolul 18

„Emma, ar fi trebuit să-mi spui toate astea.”

Emma simţi că i se opreşte inima în piept. Un sentiment de vinovăţie puse stăpânire pe ea. Se grăbi să se acopere cu o pătură.

— Nu m-ai întrebat niciodată despre virtutea mea. Dar ai dreptate, ar fi trebuit să-ţi spun.

Poate că un bărbat de rând nu ar fi condamnat-o pentru o astfel de indiscreţie, dar era normal ca un domn respectabil să se preocupe de aşa ceva. Legea primului născut, la urma urmei. Dacă era supărat pe ea, nu putea să-l învinuiască.

Poate că tatăl ei avea dreptate, poate că Ash regreta că îşi cumpărase o soţie uzată.

— Au trecut mulţi ani de atunci, îl asigură ea. Şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu am rămas grea. Poţi să stai liniştit. Descendenţa ta nu e în pericol.

— Dumnezeule, Emma, nici măcar nu mi-a trecut prin minte aşa ceva! zise el.

— Şi atunci… ce gânduri ţi-au trecut prin minte?

— Multe, zise el, întinzându-se pe spate, cu mâinile sub cap. În primul rând, mă gândesc cum ar fi mai bine să-i distrug pe băiatul acela şi pe tatăl tău. Un pistol ar fi cea mai eficientă soluţie, dar va fi oare o moarte prea rapidă considerată satisfăcătoare? Şi mă întreb dacă aş avea timp să-i omor pe amândoi într-o singură noapte sau aş fi nevoit să petrec noaptea într-un han mizerabil.

Emma nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

— Nu glumesc, spuse el.

— Ba sigur că glumeşti. Eşti Monstrul din Mayfair, nu Criminalul.

— Iar tu eşti soţia mea. Un neisprăvit a profitat de tine.

— Pe atunci, nu eram soţia ta, şi nu a profitat de mine. Mi-am făcut-o cu mâna mea. A fost o alegere proastă, dar mi-a aparţinut. În plus, chiar dacă ai fi vrut cu adevărat să-l omori, războiul ţi-a luat-o înainte.

— La naiba, zise Ash. Atunci, mai rămâne tatăl tău. S-a comportat cu tine mizerabil.

Emma îşi ascunse faţa, ca să nu vadă că era aproape în lacrimi. Întotdeauna se întrebase dacă nu cumva tatăl ei avusese dreptate. Că fusese vina ei, poate nu în întregime, dar în parte. Poate chiar fusese o uşuratică neruşinată, în căutare de pasiune şi dragoste. Adevărul e că fusese nechibzuită.

Din acest motiv, hotărâse de mult să elimine factorul sentimente din orice relaţie. Cu toate acestea, se dovedi din ce în ce mai dificil să se ţină de promisiune. Ţinea prea mult la bărbatul acela care tocmai punea la cale moartea tatălui ei. Un bărbat cu un simţ al umorului morbid, hotărât să convingă pe toată lumea de natura lui monstruoasă.

Emma cunoştea adevărul. Nu era un sfânt, şi nu era

uşor să trăiască alături de el. Dar avea o inimă mare şi loială şi părea hotărât să o apere. Cum să nu se simtă copleşită de emoţii?

— Hai, zise el, acoperind-o cu mai multe pături. Îţi ajung patru în seara asta? Sau vrei să mai aduc una?

— Patru ajung, mulţumesc. Ai putea să... Mă simt puţin fragilă în clipa asta. M-ar ajuta dacă m-ai ţine. Cu braţele, înţelegi.

„Foarte bine, Emma”. De parcă, fără aceste instrucţiuni, ar fi încercat să o ţină cu genunchii sau cu pleoapele.

Ash ezită, după care se strecură sub cele patru pături şi o luă în braţe. Începuse să se priceapă. La fel cum se întâmplase la Swanlea, se simţi în siguranţă şi protejată. Liniştită.

Tocmai era pe punctul de a adormi... când Ash se strecură din pat şi ieşi din cameră.

*

Ash ajunse în sat după miezul nopţii.

Îşi încetini calul când se apropie de căsuţa liniştită, după care îl legă de un copac de lângă pârâu. Armăsarul merita odihnă, apă şi mâncare. Iar Ash trebuia să se pregătească.

Găsi uşor locuinţa, căsuţa frumoasă de lângă biserică. Se înfurie doar uitându-se la ea, la ghivecele albe de sub ferestre, pline cu flori roşii şi rozalii.

Găsi o gaură în gardul de piatră şi se folosi de ea ca să se caţăre pe gard, chiar sub fereastra cea mai mare. Cea care dădea spre biserică.

Era gata să spargă geamul cu pumnul, dar nu fu nevoie. Se părea că nimeni nu-şi fereca ferestrele în sătucul acela.

Ridică încuietoarea ferestrei, după care îşi trecu felinarul prin deschizătură. Se făcu mic şi reuşi să îşi strecoare un picior, apoi şi celălalt. Nu fu chiar cea mai graţioasă intrare, dar, la urma urmei, nu acela era scopul

lui în seara asta.

— Cine e acolo? strigă un bătrân, sărind din pat. Ce eşti?

— Ce crezi? întrebă Ashbury şi ridică felinarul spre chipul lui desfigurat, savurând expresia de groază de pe faţa vicarului. Sunt un demon, şi am venit să te iau cu mine în iad, nenorocitule!

— În iad? Pe… pe mine?

— Da, pe tine. Eşti o greşeală a naturii. Un fruct otrăvit care putrezeşte în casa aceasta pătată de trădare şi cu… Şi cu draperii urâte, zise el, făcând semn spre geamuri.

— Ce au draperiile mele?

— Sunt urâte! zbieră el.

Bătrânul îşi trase pătura pe cap şi începu să plângă.

Perfect.

— Dar nu contează, neisprăvitule, zise el, apropiindu-se uşor de pat. Pentru că în iad nu sunt ferestre.

— Nu. Nu e aievea.

Ash făcu un pas în spate.

— Aşa zici? Poate că am nimerit casa greşită, zise el, scoţând o bucată de hârtie din buzunar. Casa vicarului Buggerton, Hertfordshire…

— Aici e Bellington.

Ash luă hârtia şi se prefăcu a citi mai atent.

— Ah, da, ai dreptate. *Bellington*-Hertfordshire. Vicarul George Gladstone. Nu eşti tu acela?

— Ba da, eu sunt, zise bătrânul, printre suspine.

— Într-un final, spuse Ash, mototolind hârtia şi aruncând-o. Nu e deloc uşor să faci ce fac eu. Mai apar întârzieri când ai atâtea lucruri de făcut. Odată ce ajungi în cuptorul veşnic, trebuie să plăteşti pentru păcatele tale. Lumea nu exagerează când vorbeşte despre „focurile iadului”. Sunt atâtea documente care trebuie să fie semnate şi depuse.

— Se depun documente?

— Bineînţeles. Să ştii şi tu că iadul presupune o birocraţie vastă şi ineficientă.

— Da, presupun că aşa o fi, răspunse bătrânul, pierdut.

— Bun, unde eram? Oh, da, zise el, după care ridică felinarul şi vorbi cu voce înspăimântătoare: Pregăteşte-te pentru chinul etern!

— Dar... dar sunt vicar! Sunt un slujitor credincios al Domnului.

— Minţi!

Vicarul tresări speriat. Ash zări o pată întunecată pe lenjeria de pat şi îşi dădu seama imediat după miros că bătrânul se scăpase pe el.

— Nu meriţi să fii supusul Domnului. Sfânta Biblie nu te-a învăţat despre iertare?

Vicarul rămase în tăcere.

— Întreb cât se poate de serios. Nu scrie nimic în Biblie despre iertare? Sunt demon, n-am citit-o, n-am de unde să ştiu.

— Ah, da... ba da, desigur. Evanghelia este o poveste despre bunătate şi iertare.

Ash veni şi mai aproape de el, aplecându-se asupra lui, cu felinarul ridicat.

— Şi atunci, şarpe mizerabil şi păcătos, de ce nu i-ai arătat bunătate şi iertare propriei fiice?

— Emma?

— Da, Emma, zise el, rostindu-i numele cu furie, simţind cum plângea sufletul în el. Sânge din sângele tău. Nu merita ea această iertare pe care o propovăduieşti?

— Iertarea cere pocăinţă. Am avertizat-o. I-am explicat exact cum stau lucrurile. Dar ea a continuat cu comportamentul ei păcătos şi nu s-a pocăit.

— Era o copilă. Vulnerabilă. Sinceră. Temătoare. Iar tu ai aruncat-o în ghearele lupilor, ca să-ţi protejezi mândria egoistă şi păcătoasă. Şi pretinzi a fi un om al lui Dumnezeu. Eşti un simplu şarlatan.

— Spune-mi ce să fac ca să primesc iertare. Sunt gata să fac orice. Orice.

— Nu ai ce să mai faci acum. Cuvintele sunt de prisos.

Ash trase adânc aer în piept. Dacă ar fi venit până aici

să-şi satisfacă propriile dorinţe, l-ar fi omorât pe bătrânul acela fără să stea pe gânduri. Ar fi avut grijă să-l trimită cu adevărat în iad. Dar nu bătuse atâta drum căutând răzbunare pentru el însuşi.

Venise pentru Emma.

Pentru că fata aceea îl atinsese, îl sărutase, îl făcea să se simtă din nou om, dorit şi întreg. Pentru că tatăl ei era un monstru care o rănise atât de profund, că nu mai avea încredere în propria sa inimă.

Pentru că probabil deja începuse să se îndrăgostească de ea, ca o ironie a sorţii.

Pentru binele ei, avea să-şi limiteze răzbunarea la metode care implicau mai puţine răni şi obiecte ascuţite. Avea să-l lase în viaţă. Dar voia să se asigure că nu urma să fie o viaţă liniştită.

— Ce zi e azi? întrebă Ash.

— J… Joi.

— Să fiu al naibii.

— Dar… nu eşti deja al naibii?

— Tăcere! răbufni el.

Vicarul sări ca ars.

— Am greşit ziua. Ai o amânare. O *scurtă* amânare.

— O amânare? spuse bătrânul, ridicând mâinile la cer. Slavă Domnului!

— Nu-i mulţumi lui Dumnezeu. Mie ar trebui să-mi fii recunoscător.

— Da. Da, desigur.

— Ţine minte, vierme al pământului ce eşti, zise Ash înconjurând patul cu paşi ameninţători. O să ne mai vedem noi. N-o să ştii în ce an, în ce zi sau la ce oră. Cândva, într-o noapte rece, vei simţi flăcările iadului la picioarele tale. Laptele de la micul dejun o să aibă gust de sulf. La fiecare răsuflare, la fiecare pas, la fiecare bătaie de inimă, pentru tot restul vieţii tale nenorocite, vei trăi cu teama de moarte. Se duse la fereastră, dar, înainte să iasă pe geam şi să dispară în noapte, îi mai spuse: Pentru că am să vin după tine. Şi, când o voi face, nu vei avea nicio cale de scăpare.

Capitolul 19

„Ce hoaţă!” îşi spuse Ash, deşi fu nevoit să admită că Emma era o hoaţă cât se putea de simpatică.

Îşi petrecuse toată dimineaţa redactând scrisori. După ce trimisese contractul înapoi la avocaţii săi pentru o nouă revizuire, Ash se dusese să ia masa de prânz. Apoi, se întorsese în bibliotecă, unde o găsise pe soţia sa, explorând rafturile cu cărţi.

Se părea că volumul pe care îl avea în mână era atât de interesant, că nici măcar nu-l auzi intrând. Ash rămase în pragul uşii, fără să-şi ia ochii de la ea. Emma îşi dădu părul după ureche, după care îşi linse vârful degetelor şi dădu pagina.

Ash simţi cum i se înmoaie picioarele. Avea să păstreze pe vecie amintirea acelei clipe. Silueta ei subţire. Buzele roşii. Vârful rozaliu al limbii, atât de erotic.

O văzu lingându-şi din nou degetele.

Ash îşi încleştă pumnul în jurul mânerului uşii.

Nu voia să facă altceva decât să se uite la ea în timp ce ea citea până la capăt nenorocita de carte.

Ar fi vrut ca volumul acela să aibă o mie de pagini.

Emma închise cartea şi o puse în teancul din ce în ce mai înalt de pe scaun. Se întoarse apoi cu spatele la el şi se ridică pe vârfuri după o alta. Călcâiele îi ieşiră din pantofi, dezvăluind arcada picioarelor ei şi ciorapii aceia albi, atât de erotici.

Dumnezeule! Cât să mai îndure?

— Nu te mişca.

Emma înlemni cu mâna în aer, în vreme ce încerca să ajungă la un volum verde de pe raft.

— Am vrut doar să iau o carte.

— Nu te mişca, repetă el.

— Un roman, o carte de poezii. Ceva ca să fac timpul să treacă mai repede. M-am gândit chiar să-i dau lui

Shakespeare o şansă. N-am vrut să te deranjez…

— Rămâi. Unde. Eşti. Se apropie de ea cu paşi mărunţi – un pas pentru fiecare cuvânt rostit. Nu mişca un deget. Nici măcar un pistrui de pe fund.

— Nu am pistrui pe… Vrei să spui că am pistrui pe fund?

El nu se opri până nu ajunse exact în spatele ei. Întinse palma spre mâna ei ridicată şi împinse cartea verde înapoi în dulap.

— Te las să te întorci la treabă, zise ea.

— Nu încă, spuse el, lipindu-i încheietura de raft.

Emma îşi ţinu răsuflarea. Ash ştia prea bine ce însemna sunetul acela. Nu era teamă, ci emoţie.

Bun. Foarte bine.

— M-am tot gândit la ceva, îi şopti el, trecându-şi degetul mare de-a lungul încheieturii ei delicate.

— Nu-mi sună a bine.

— Nici nu este, zise el, după care îşi mută cealaltă mână pe sânul ei şi începu să o mângâie prin rochie. Scopul acestei căsătorii este acela de a avea un moştenitor.

— Da, aşa este, răspunse ea, cu voce pierdută. Îmi aduc foarte bine aminte pactul nostru.

Ash îşi înclină capul, plimbându-şi limba de-a lungul gâtului ei. Avea un gust dulce-acrişor. Delicios.

— Aşa că, dacă ar fi să o facem de două ori pe zi, şopti el, asta ne-ar ajuta să ne îndeplinim şi mai repede misiunea.

— Da… presupun că da.

— Nu e o presupunere, zise el, prinzându-i sfârcul între degete. E pur şi simplu matematică la mijloc.

Emma începu să râdă.

— Aşa zici tu, iepuraş?

Ce fată poznaşă!

Ash dădu startul cursei. Emma îl ajută să-i ridice faldurile rochiei până în talie. El îşi coborî degetele şi o pipăi până ajunse la sursa plăcerii. Emma gemu de extaz, prinzându-se cu ambele mâini de bibliotecă. Ash abia reuşi să se desfacă la pantaloni.

După ce se chinuiră cu hainele preţ de ceea ce părea o veşnicie, îşi lipiră trupurile dezgolite. Nevoia lui tare şi doritoare lipită de căldura ei umedă şi pregătită.

— Acum? îi şopti el la ureche.

— Da, răspunse ea, cu sufletul la gură.

Da.

Da da da.

*

Episodul din bibliotecă dădu startul mai multor astfel de întâlniri în timpul zilei. Acum, că Ash aflase că nici ei nu-i displăcea să fie cu el în locuri mai puţin convenţionale, imaginaţia lui nu mai cunoştea limite. Şi nici virilitatea. Dar încă i se părea prea riscant să facă dragoste dezbrăcaţi la lumina zilei, în clipele acelea când erau atât de apropiaţi, atât de intimi unul cu celălalt, nu voia să citească milă pe chipul ei, nu chiar atunci când ar fi trebuit să fie cel mai puternic. Nu ştia cum ar fi reacţionat dacă Emma ar fi încercat vreodată să-l atingă.

În plus, trăia cu teama de a nu o scârbi.

„Cum aş putea vreodată să fiu cu… cu bestia aia?”

Nu, nu-şi putea asuma acest risc. Totuşi, cu un partener care se arătase atât de dispus şi de aventuros, reuşise să depăşească acest obstacol. Plăcerea lor nu se limita doar la întâlniri nocturne.

Află curând că Emma nu se împotrivi să fie aruncată pe prima piesă de mobilier care le ieşea în cale. Masa de biliard le oferi o amintire deosebit de plăcută. Obişnuia să o tragă în colţuri întunecate şi să o lipească cu spatele de pereţi. Descoperiră că diverse accesorii – cravate, eşarfe, batiste – puteau fi folosite ca să o lege la ochi.

Orice i-ar fi sugerat, Emma nu părea să spună niciodată nu.

Întotdeauna spunea da.

„Da”, „da” şi „mai mult” şi „te rog”.

Ca de obicei, suspinele şi gemetele acelea ajungeau direct în mădularul lui, aducându-l la limită. Dar, pe măsură

ce după-amiezile lor pasionale se transformară în săptămâni, cuvintele ei începură să pătrundă tot mai profund. Ash chiar ajunse să adore poreclele ridicole pe care i le tot punea ea, ce-i străpungeau pielea plină de cicatrici şi-i ajungeau până la inimă.

Ash încerca zi de zi să reconstruiască zidul acela.

„Nu citi prea multe în acceptul ei”, îşi spuse el. Era o femeie pasională. Fără îndoială, voia să rămână odată însărcinată.

Şi, cu toate acestea, nu reuşea să stea departe de ea, nu putea să-şi satisfacă dorinţa. Nu exista limită pentru abisul din el. Nu tânjea doar după trupul ei, ci după apropiere. După acceptare. După sentimentul acela de a fi dorit, de a nu fi niciodată respins.

„Da”.

Emma întotdeauna spunea da.

Până în noaptea în care nu o mai făcu.

În seara aceea, Emma nu veni la cină şi o trimise pe menajeră să-i transmită mesajul. Ash luă o gură de coniac şi citi biletul soţiei sale.

Era indispusă, spunea ea, şi bănuia că aveau să treacă câteva zile înainte să se pună pe picioare. Cu scuzele de rigoare, nu putea să-i accepte vizitele.

Lui Ash nu-i fu greu să citească printre rânduri şi să înţeleagă că îi venise menstruaţia. Nu era însărcinată, nu încă.

Ar fi trebuit să fie dezamăgit.

În schimb, răsuflă uşurat.

Nu era însărcinată. Asta însemna că mai avea o lună la dispoziţie.

O lună în care să o târască după el în spaţii întunecate, să o lipească de perete şi să îi audă gemetele de plăcere.

Încă o lună de „da”.

Încă o lună în care nu avea să fie singur.

Încă o lună cu Emma.

Îl cuprinse o bucurie imensă.

Ash dădu paharul pe gât. Apoi, îşi sprijini un cot pe

masă şi îşi coborî fruntea până îi atinse mâna. Îşi masă cicatricea de pe obrazul drept.

„Eşti un mare prost”.

Erau mai mult decât simple sentimente la mijloc. Îşi permisese să dezvolte un ataşament nebun şi iraţional. Trebuia să facă ceva în privinţa asta.

Mai bău un pahar de coniac. Şi încă unul. După ce bău toată sticla, îşi luă pelerina şi jobenul şi se aventură pe străzile întunecate. Voia să-şi găsească vreo câţiva ticăloşi cu care să se ia la harţă sau nişte puşlamale înfumurate pe care să le bage în sperieţi.

Fiecare expresie de teamă şi fiecare tresărire cu care fu întâmpinat îi reaminti că astfel era privit un monstru. Aşa era el „acceptat” de semenii săi.

Poate că avea să se mai bucure de încă o lună de „da”, dar cel mai important era că îl aştepta o viaţă lungă şi amară de „nu”.

*

— La naiba! *Ştiam* eu.

Ash înlemni, cu o mână pe zăvorul porţii. Cealaltă mână se strânse în jurul bastonului său. Se întoarse spre sursa vocii.

Un băiat îl aştepta pe alee în spatele grajdurilor.

Şi nu orice băiat, ci chiar băiatul acela. Cel de cu câteva zile în urmă.

— Ştiam eu, spuse băiatul. Ştiam eu că despre tine era vorba.

„Dumnezeule mare”.

Ash îl prinse de guler şi îl târî în întuneric. Aruncă o privire de-a lungul aleii, ca să se asigure că nu era nimeni prin preajmă care să-i audă.

— Ducele de Ashbury este Monstrul din Mayfair.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, i-o tăie Ash. De parcă chiar ar fi existat un alt bărbat care avea obiceiul de a bântui noaptea pe aleile din Mayfair îmbrăcat cu o pelerină neagră şi purtând un baston auriu.

— Mi-am dat seama de la bun început... le-am spus şi celorlalţi că sigur eşti un mare domn, zise băiatul. Şi apoi, am pus lucrurile cap la cap din ziare. Ducele de Ashbury a sosit în oraş cu doar câteva săptămâni înainte ca Monstrul să apară prima oară în ziare. Lumea spune că ai suferit un accident la Waterloo. Aşa că am decis să stau la pândă, să văd dacă am dreptate. Şi, să fiu al naibii, chiar despre tine e vorba! exclamă el. Stai să vezi când o să le spun celorlalţi.

— N-o să le spui nimic, îi zise Ash, scuturându-l zdravăn. M-ai înţeles?

— Să ştii că nu mi-e frică de tine. Ştiu că n-o să-mi faci rău. Nu-ţi stă în fire să te iei de copii nevinovaţi, nu-i aşa?

Nu, nu-i stătea în fire. Din păcate.

Ash îi dădu drumul.

— Bine, fie. O să primeşti o coroană de la mine, dar nimic mai mult.

— O coroană pentru ce?

— Ca să-ţi ţii gura. De asta eşti aici, nu? Văd că ai început de mic cu şantajul.

— Mama zice că sunt precoce, spuse băiatul, dezvăluind lipsa câtorva dinţi. Dar n-am nevoie de bani. Familia mea e bogată. Tatăl meu a făcut avere din cărbune. Apropo, eu sunt Trevor.

— Trevor, dacă o să încerci să răspândeşti povestea asta, n-o să te creadă nimeni. Dacă eşti din Mayfair, atunci ştii deja cât de snobi sunt oamenii de aici. N-o să plece nimeni urechea la un puştan îmbogăţit peste noapte, în defavoarea unui duce.

Ash trecu pe lângă el şi se depărtă cu pas rapid.

Desigur, băiatul îl urmă.

— Nu m-ai înţeles, îi şopti Trevor, încercând să ţină pasul cu el. Nu vreau să te dau în vileag. Vreau să fiu partenerul tău.

Ash se opri pe loc.

— Partenerul meu?

— Vreau să-ţi fiu asistent. Ucenic. Protejatul tău. Ştii

la ce mă refer.

— Nu. Chiar nu ştiu.

— Vreau să vin cu tine în tura de noapte. Să te ajut să facem dreptate. Să le ţinem piept tâlharilor.

Ash se uită lung la el.

— Puştiule, pe tine te suflă vântul.

— Nu fi aşa sigur. Am o armă. Una secretă. Băiatul aruncă o privire în jurul său, după care scoase ceva din buzunar şi o întinse ca Ash să o poată vedea.

— O praştie? Asta este arma ta secretă?

— Ei bine, tu ai bastonul. Şi pistoalele sau cuţitele nu par a se potrivi cu stilul nostru.

— Nu există un stil *al nostru*.

— E prea violent, ştiu. Noi suntem pacifişti.

— Nu există niciun „noi”.

— Şi cred că o praştie o să mă ajute să mă diferenţiez de ceilalţi. Băiatul luă o pietricică de pe jos şi îşi pregăti praştia. Vezi cutia aia de acolo? zise el, pregătindu-şi lovitura.

Pietricica nimeri poarta unui grajd, de partea cealaltă a aleii.

Calul începu să necheze. De undeva de deasupra, se auzi vocea unui grăjdar nervos:

— Hei! Cine e acolo?

Trevor se uită la Ash. Ash se uită la Trevor. Amândoi ziseră în acelaşi timp: „Fugi!”

Odată ajunşi în siguranţă după colţul străzii, Trevor îşi puse mâinile pe genunchi, încercând să-şi tragă sufletul.

— Încă… încă lucrez la treaba asta.

Ash merse mai departe, sperând să-l piardă pe băiat.

— Bineînţeles, voi avea şi eu nevoie de o deghizare. Mă gândesc la o mască. Pe negru sau poate pe roşu. Şi un nume, fireşte.

— Nici vorbă de aşa ceva, mormăi Ash. Nicio deghizare şi niciun nume. M-ai auzit? Du-te acasă înainte să te duc eu şi să am o discuţie cu tatăl tău.

— Bestia din Berkeley Square. Ce părere ai?

— Mai degrabă, Ciuma din Piccadilly.

— Sau am putea alege ceva mai simplu. Judecata de Apoi. Sau Corbul.

— Eu ţi-aş sugera Ţânţarul. Sau Pojar.

— Sau poate Judecata Corbului.

— Dumnezeule, eşti un adevărat pericol public.

— Stai. E perfect. Voi fi cunoscut sub numele de Pericol, zise el, gesticulând cu ambele mâini, parcă citind titlul unui ziar.

„Ah, da, ai mare dreptate”.

Ash se opri din drum şi se întoarse cu faţa spre el.

— Băiete, ascultă la mine. Eu mă duc acasă. Mergi şi tu acasă la tine. Şi cu asta, basta.

— Dar nu este nici măcar miezul nopţii. Nu ne-am luat la harţă cu niciun tâlhar.

Ash îl apucă pe Trevor de jachetă şi îl ridică pe vârfuri. Se aplecă asupra lui şi îşi coborî glasul ameninţător:

— Bucură-te că nu m-am luat la harţă cu tine.

Se depărtă iar, şi de data aceasta nu auzi paşi în urma sa.

Slavă Domnului!

— Ai dreptate, strigă Trevor vesel. Mai bine mâine-seară. Am nevoie de timp să rezolv treaba asta cu deghizatul.

Ash îşi trase jobenul pe cap, mormăind.

Dacă generaţia următoare avea să fie la fel ca băiatul ăsta, Domnul să aibă milă de Anglia.

*

Emma coborî în sala slujitorilor, ca să îi spună bucătăresei să adauge şi ouă în meniul cinei din seara aceea. De fapt, voia să servească ouă seară de seară. Lumea spunea că ouăle sporeau fertilitatea, nu? Poate era o simplă superstiţie, dar nu strica să încerce.

Se opri chiar în faţa uşii. Servitorii păreau să aibă un fel de întâlnire. Khan stătea în faţa unei tăbliţe mari – cea pe care nota, de regulă, meniul zilei în timp ce restul personalului se înghesuise în jurul mesei lungi a servitorilor.

Emma tocmai se pregătea să se întoarcă din drum şi să revină mai târziu, când auzi subiectul discuţiei.

— Hai să ne gândim, zise Khan. Faza cu Swanlea a dat greş. Avem nevoie de un nou plan.

Un nou *plan*?

Emma nu avea obiceiul să asculte pe la uşi, dar faptul că alţi oameni făceau „planuri” despre căsnicia ei i se păru o ocazie bună de-a face o excepţie. Se furişă între uşa deschisă şi perete, reuşind nu doar să tragă cu urechea, ci şi să se uite prin crăpătura de la uşă.

— Atunci, trebuie să meargă la un bal, spuse Mary. Balurile sunt atât de romantice. Sunt sigură că o să primească o invitaţie cât de curând.

— Ducele nu o să accepte niciodată aşa ceva, zise unul dintre servitori.

— Atunci, poate că am putea găzdui noi un bal, sugeră ea. Să le facem o surpriză.

— Da, spuse Khan pe un ton sec, am putea face asta dacă vrem să fim executaţi după aceea.

Mary oftă.

— Orice ar fi… trebuie să se întâmple curând. Odată ce doamna rămâne grea, va fi prea târziu.

Una dintre menajere izbucni în râs.

— Păi, asta o să se întâmple cât de curând, nu? La cum se împerechează ca iepurii prin toată casa.

— Şi nu doar în casă, spuse unul dintre grăjdari. Şi în grajduri.

Mary le făcu semn să tacă.

— Ştiţi prea bine că trebuie să ne prefacem că nu am băgat de seamă.

— Fii serioasă! Cum am putea să nu băgăm de seamă?

„Dumnezeule”. Emma se făcu mică în spatele uşii. Cât de umilitor. Deşi era de aşteptat. Încălecaseră fiecare piesă de mobilier din Ashbury House. Şi nici nu obişnuiau să se iubească în tăcere. Era normal ca servitorii să fi băgat de seamă. După cum bine spusese grăjdarul, cum ar fi putut să nu o facă?

— Doamnelor şi domnilor, spuse Khan, bătând cu creta în tablă. Să revenim la lista noastră, vă rog.

Servitorii veniră cu o mulţime de sugestii.

— Am putea să punem la cale un mic incendiu.

— Trăsura ar putea să se strice. Din greşeală. În toiul unei furtuni.

— Da, ştiu! Să-i trimitem să înoate în lacul Serpentine.

Khan nici măcar nu acceptă să treacă o astfel de sugestie pe tablă.

— E aproape decembrie. Nu vrem să-i omorâm.

— Da, ai dreptate, spuse Mary. Şi totuşi, nimic nu încurajează mai mult afecţiunea ca o sperietură. Poate că am putea să-l îmbolnăvim puţin pe unul din ei?

— Ducele a zăcut la pat aproape un an de zile, răspunse majordomul. Ar fi crud. Deşi poate că un incident minor…

Grăjdarul ridică din nou mâna, din cale-afară de entuziasmat.

— Albine! Viespi! Păianjeni! Şerpi!

— Broaşte. Lăcuste. Râuri de sânge, răbufni bucătăreasa. Cred că am acoperit totul.

Emma pufni, dar se grăbi să-şi ducă ambele mâini la gură.

— Poate ar putea să intre peste duce în timp ce acesta se dezbracă, sugeră Mary.

Tod slujitorii păreau încântaţi de varianta aceea.

— Ah, da!

Khan se arătă şi el de acord.

— Da, asta chiar e o opţiune bună.

Emma nu mai putu să păstreze tăcerea. Ieşi din ascunzătoarea ei şi-şi făcu simţită prezenţa.

— Să ştiţi că asta s-a întâmplat deja.

Toţi servitorii săriră în picioare, albi la faţă. Câteva clipe bune, nimeni nu spuse nimic. Mary fu cea care rupse tăcerea:

— Şi…? Cum a reacţionat ducele?

— Reacţia ducelui nu te priveşte pe tine.

Unul dintre servitori îşi făcu curaj să întrebe:

— Ce părere aveţi despre muşcăturile de păianjen?

— Părerea mea este că ar trebui să încetaţi cu toată povestea asta. E cazul să vă ajustaţi aşteptările. Nu e vorba despre iubire la mijloc. Ducele n-o să se îndrăgostească de mine.

Emma avea nevoie să-şi bage în cap cruda realitate la fel de mult ca servitorii.

Nici nu avea vreo importanţă dacă ar fi ajuns să o iubească. În cele din urmă, drumurile lor aveau să se despartă. El luase deja hotărârea aceea, iar ea trebuia să ajungă la Swanlea în iarna aceea, pentru binele Davinei. Dar, înainte ca Davina să obţină permisiunea de a o vizita, Emma trebuia să-l convingă pe duce să iasă din nou în lume – măcar puţin.

— Eu cred că ducele are nevoie de prieteni, zise ea.

Khan oftă îndurerat.

— Nu avem nicio şansă.

— L-au părăsit cu toţii, spuse Mary. Iar puţinii care nu l-au părăsit… Ei bine, el i-a alungat pe toţi. Ducele nu mai are prieteni. Ne are doar pe noi.

Emma rămase pe gânduri. Dacă chiar era adevărat că toţi prietenii lui Ashbury se aflau în casa aceea…

Trebuia să facă cumva să-l convingă să se aventureze în afara casei.

Capitolul 20

Ash bântuia pe holurile de la Ashbury House. Unde naiba era majordomul lui?

Nu îl găsi în bibliotecă. Nici în sala de biliard, în sala de bal, în camera de zi, în camera de pictură sau în camera de muzică. Deşi nici măcar nu era sigur de ce se gândise să verifice şi în cea din urmă. Vara trecută, Khan îi dovedise în mod dureros că nu avea câtuşi de puţin ureche muzicală.

În cele din urmă, Ash îl găsi în bucătărie.

Simţi un mirosul înţepător de ierburi dintr-o oală care

fierbea pe plită. Khan era aşezat pe un scaun, cu o compresă la ochi, în timp ce Emma se agita în jurul lui.

Era întruchiparea grijii domestice pline de iubire. Avea să fie o mamă minunată. Bănuise de la bun început, dar era liniştitor să o vadă cu ochii lui. Moştenitorul său avea nevoie de o prezenţă constantă şi iubitoare în viaţa sa, iar Ash nu urma să fie aceea.

Emma ridică privirea, îl observă, şi ochii ei plini de grijă deveniră două fante tăioase.

— Numai tu eşti de vină.

— Poftim?

— Ştii foarte bine că aşa e. Uită-te la el, zise ea, făcând semn spre Khan. Are ochiul vânăt şi umflat. Ştiu că tu eşti de vină.

Ah, putea ţine şi prelegeri. Atitudinea ei aproape că îl făcu pe Ash să se simtă vinovat, şi el nu se simţise niciodată ruşinat de faptele sale. Doar de aspectul fizic.

— Ne jucam şi noi. Şi e vina lui că s-a lovit.

— E vina *lui?* Cred că şi-a dat singur una în ochi, nu?

— Încercam o nouă combinaţie. I-am zis să se ferească. Khan, spune-i, îi ceru el majordomului său. Spune-i că ar fi trebuit să te fereşti.

— Ar fi trebuit să mă feresc, mormăi Khan din spatele compresei.

— Vezi? Şi, în timp ce soţia lui cea supărată se îndreptă în tăcere spre plită, Ash continuă: Oricum, am nevoie de el. Avem de lucru.

Khan lăsă compresa deoparte şi se ridică.

— Excelenţă, mulţumesc pentru ajutor.

— Stai acolo, spuse ea. E aproape gata.

— Mai târziu, Excelenţă, zise Khan cu o plecăciune, după care se întoarse spre Ash. Vă aştept în bibliotecă.

După ce majordomul ieşi din bucătărie, Emma începu să-şi facă de lucru, fără să spună nimic.

— E doar o vânătaie, spuse Ash. Se mai întâmplă. Să ştii că-i face mare plăcere să boxăm.

— Plângea, îi zise ea.

— Lacrimi de bucurie, răspunse el.

Emma oftă.

— Da, ai dreptate. Sunt exigent. Sunt un egoist. Nu-mi pare rău pentru nimic. Ce altceva vrei să-ţi mai spun?

Emma luă ziarul de pe masă şi i-l arătă. Prima pagină titra „Monstrul din Mayfair loveşte din nou”.

Ash luă ziarul.

— Nu văzusem articolul ăsta. E genial. Sunt celebru.

— Sunt mai multe astfel de articole.

Ash răsfoi teancul de ziare.

— Monstrul din Mayfair atacă un băiat.

— Monstrul din Mayfair terorizează trei persoane pe St James Street.

— Monstrul din Mayfair fură miei de la măcelărie. Suspect de ritualuri întunecate.

— Ce să zic. „Băiatul” acela are vreo douăzeci de ani – şi o merita. Pe St James Street m-am luat la harţă cu patru inşi, nişte puşlamale care se luaseră de o prostituată în timp ce se întorceau de la Boodle’s. Nu mi-a plăcut atitudinea lor lipsită de respect. Iar treaba asta cu mieii… Asta nici măcar n-am făcut-o. Auzi la ei, zise el, râzând. Ştii ce înseamnă asta?

— Că m-am căsătorit cu un justiţiar?

— Nu. Sau poate că da. Dar înseamnă, mai degrabă, că oamenii au început să inventeze poveşti despre Monstrul din Mayfair doar ca să se bucure de notorietate. Înseamnă că sunt o legendă.

Emma clătină supărată din cap. Scurse ierburile printr-o sită, răsucindu-le într-un ghemotoc.

— E ceva extraordinar, zise el.

— Nu, chiar nu e.

— Ah, ia te uită. Articolul ăsta are şi o ilustraţie. Îşi întoarse chipul spre ea şi ridică portretul cu titlul „însuşi Monstrul”. Ce părere ai? Mie mi se pare că mi-au făcut nasul cam lung, dar, în rest, asemănarea e izbitoare.

Emma trânti cu oala goală pe masă.

— Nu e deloc o asemănare izbitoare, dar portretul acesta ilustrează perfect problema. Te încăpăţânezi să le arăţi oamenilor doar o parte din tine. Dacă le-ai oferi şansa

de a vedea dincolo de cicatricile tale…

— Oamenii nu pot vedea dincolo de cicatrici. Pe o alee, în piaţă… oriunde. Se uită doar la felul în care arăt, doar asta îi interesează.

— Dar nu trebuie să fie aşa.

Ash strânse din dinţi.

— Îţi propun ceva. Eu n-o să mă prefac că ştiu cum e când se uită tot felul de bărbaţi ciudaţi la ţâţele tale şi tu nu te prefaci că ştii cum e când oamenii se holbează la faţa mea.

Emma îl privi înduioşată.

— Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să presupun nimic.

— Nu, chiar nu ar fi trebuit să o faci.

— Dar nu vrei să-ţi dai o şansă? întrebă ea, înconjurând masa şi venind lângă el. Hai să ieşim o dată în oraş. Este tot ce-ţi cer. O după-amiază alături de oameni normali. Mă rog, adevărul e că nu sunt prea *normali.* Dar tot e mai bine decât nimic.

— Ce tot spui acolo? o întrebă Ash, încruntat.

— Vino la ceai cu mine şi cu prietenele mele joia asta. Asta încerc să spun.

Ducele dădu să se opună.

— Nici nu…

Dar Emma îşi duse degetul la buzele lui, făcându-i semn să tacă. Degetele ei miroseau a ierburi şi a miere. Încântător. Cum ar fi putut să rămână supărat pe ea când mirosea atât de frumos?

— Vom merge acasă la Lady Penelope Campion. Stă aproape. Hai, nu e greu, zise ea, uitându-se lung la el. Mă rog, asta dacă nu ţi-e frică de nişte fete bătrâne inofensive.

Ash nici nu-şi mai amintea când traversase ultima oară piaţa în drum spre reşedinţa Campion. Pe vremea când era puştan, pe când avea vreo zece ani. Penelope era prea tânără ca să-i fie tovarăşă de joacă. Asta pe lângă faptul că era fată, ceea ce însemna că nici în ruptul capului nu s-ar fi apropiat de ea. Dar într-o vară fusese obligat să meargă în vizită. Din punctul lui de vedere, singurul lucru care o salva era că întotdeauna părea să ascundă animale

murdare în dulap sau sub pat.

Îmi amintea vag de nişte purceluşi. Şi parcă de o şopârlă?

Emma sună la uşă.

— E singura dată când vin aici, mormăi el, uitându-se la uşă. Să fie clar.

— Am înţeles, spuse ea.

— Şi doar pentru că părinţii mei erau buni prieteni cu familia ei.

— Desigur.

— Sunt siguri că s-ar bucura să ştie că mă interesez de bunăstarea lui Lady Penelope, acum că a rămas de una singură.

Emma îl luă de mână.

— Stai liniştit. O să te adore.

Uşa se deschise. Ash simţi un nod în gât.

— Lady Penelope. Îmi pare bine.

Ash îi întinse mâna, intenţionând să facă o scurtă plecăciune, dar Penny începu să râdă, după care îi puse mâna pe umăr şi veni să-l îmbrăţişeze. Atât de simplu.

— Intraţi, intraţi, zise Penelope, luându-l de braţ. Şi te rog să-mi spui Penny. Suntem vechi prieteni. Te-am văzut în ţinuta de noapte. Doar nu te aştepţi să-ţi spun „Excelenţă”.

— Ashbury e în regulă.

— Ash, zise Emma. Aşa îi spun prietenii. Acasă, eu îi spun dovlecel.

Ash o săgetă cu privirea.

Emma îi zâmbi.

— Eu o să-ţi spun Ash, zise Penny, voioasă.

Casa arăta exact cum şi-o amintea el. Aceleaşi picturi pe pereţi, acelaşi mobilier… doar că acum erau acoperite cu mult mai multă blană.

Ash îşi făcu curaj când dădură să intre în salon.

Cu toate acestea, nu fu întâmpinat de strigăte de şoc şi groază. Se părea că restul invitaţilor fuseseră pregătiţi în prealabil, ceea ce era o uşurare şi o umilinţă în acelaşi timp. Şi-o şi imagina pe Emma spunându-le la ceai: „Nu

vreau să vă speriaţi, dar să ştiţi că soţul meu este un monstru hidos”.

Penny făcu prezentările inutile. Celelalte două femei ştiau deja cine era, iar Emma îi povestise câte ceva despre ele.

Domnişoara Teague era cea cu părul roşcat şi ciufulit şi mirosea a ceva ars. Domnişoara Mountbatten era cea micuţă, cu părul brunet şi îmbrăcată într-o rochie elegantă, frumos lucrată, dintr-un material în nuanţe de albastru, care îl duse pe Ash cu gândul la draperiile lui din camera de muzică.

Făcu o scurtă plecăciune şi le aşteptă să se aşeze înainte să ia şi el loc. Penny începu să toarne ceai.

Domnişoara Teague şi domnişoara Mountbatten rămaseră tăcute, uitându-se cu coada ochiului la Ash, apoi una la cealaltă, ferindu-şi după aceea privirea. Ash era obişnuit să stârnească pretutindeni curiozitate. Dar zâmbetele lor cumva atotştiutoare i se părură ciudate.

O pisică albă se strecură printre picioarele scaunului şi sări la el în poală.

Ash se grăbi să ia creatura şi să o pună jos, dar aceasta sări din nou în braţele lui.

— Pisicile fac tot timpul ăsta, spuse Penny. Trag spre cel care nu vrea să aibă nimic de-a face cu ele. Şi Bianca este deosebit de obraznică. Îl tot chinuieşte pe sărmanul Hubert.

— Nu-mi amintesc de nimeni din familia ta pe nume Hubert, spuse Ash. Este vorba despre unul dintre servitori?

— Ah, nu, zise Penny râzând, oferindu-i o ceaşcă de ceai. Hubert e vidra mea.

Cum altfel?

Gazda sa îi oferi o tavă cu sandvişuri triunghiulare cu coaja tăiată.

— Vrei un sendviş?

— Da, mulţumesc, îmi plac sandvişurile cu şuncă, zise el.

Cu cât mesteca mai mult, cu atât mai puţin trebuia să vorbească.

— Ah, nu, nu are şuncă, zise Penny. E cu piure de legume presat şi tăiat ca o şuncă. Are nap, cartofi, puţin usturoi şi sfeclă, pentru culoare. E hrănitor şi la fel de gustos.

„Dumnezeule!”

Ash se înecă. Încercă din răsputeri să-şi ascundă o grimasă, străduindu-se să-şi clătească gura cu nişte ceai.

— Lady Penny este vegetariană, spuse domnişoara Teague.

— Mă tem că nu înţeleg.

— Adică nu consumă carne, spuse Emma.

— Tot nu înţeleg, zise Ash după câteva clipe de tăcere.

— Uite, încearcă prăjiturile astea, zise domnişoara Mountbatten întinzându-i tava Emmei. Nicola le-a pregătit.

Ash luă una, deja suspicios. Părea inofensivă.

— Dar Emma mi-a spus că eşti om de ştiinţă, domnişoară Teague.

— Bucătăria este o ştiinţă, răspunse ea. Succesul stă în precizie.

Ash luă o gură de prăjitură şi fu încântat. Mult mai gustoase decât sandvişurile cu şuncă din legume.

— Ei bine, zise Penny, voioasă. Acum că avem ceai şi gustări, ne trebuie doar un subiect de conversaţie. Ce propuneri aveţi?

— Ce bine ar fi dacă ar exista ceva care să atragă atenţia tuturor locuitorilor din Londra, îşi începu domnişoara Teague discursul cât se putea de exersat.

— Ah! interveni şi domnişoara Mountbatten. Te referi cumva la Monstrul din Mayfair?

Ash puse ceaşca pe masă, după care o ţintui cu privirea pe soţia sa.

Emma refuză să-şi ridice privirea din ceaşcă, de parcă frunzele de ceai făceau un balet subacvatic.

Penny se întoarse spre el.

— Ash, tu ce părere ai despre treaba asta?

— Eu cred că avem de-a face cu un individ periculos. Un ticălos.

— Eu tind să cred că e un individ neînţeles, spuse domnişoara Mountbatten.

Nimeni nu mai spuse nimic, după care domnişoara Mountbatten o împunse uşor pe domnişoara Teague.

— Oh! Da, scuze. Acum, era rândul meu, nu? Domnişoara Teague îşi drese glasul şi spuse: Alexandra, cred că ai dreptate.

— Tocmai mi-am amintit că am câteva dintre cele mai recente articole, zise Penny întorcându-se spre masa din spatele ei, de unde luă un teanc de ziare.

Adevărul se vedea de la o poştă. Ash fusese ademenit în capcană, iar acum se afla în centrul unei conspiraţii bine gândite.

Un sandviş cu şuncă falsă, într-adevăr. Unul aşezat pe o tavă de minciuni.

Penny răsfoi ziarele.

— Ah, iată. „Fondul văduvelor de război primeşte o donaţie de o mie de lire. Lumea crede că ar fi din partea Monstrului din Mayfair”, zise ea, după care găsi un alt articol. „Monstrul din Mayfair dă în vileag un administrator nemilos. Muncitorii îl aplaudă”.

Luă următorul articol de ziar şi, în loc să-l citească, îl întoarse cu faţa spre ei pentru ca titlul să fie vizibil.

Ash îi înşfăcă bucata de hârtie din mână, citind-o cu groază.

— Monstrul din Mayfair salvează mai mulţi căţeluşi dintr-un magazin cuprins de flăcări?

Era prea de tot.

Văduve. Muncitori.

Căţeluşi.

Cineva se încăpăţâna să dejoace legenda pe care el se chinuise s-o construiască. Înşfăcă ziarele şi le frunzări, citind titlurile. Începu să observe un tipar ciudat de similar.

Am aflat din surse sigure…

O sursă anonimă ne-a asigurat că…

„Căţeluşii nu mai voiau să-l lase să plece”, ne-a spus o doamnă respectabilă…

Care va să zică, Emma şi prietenele ei nu se ocupaseră doar să strângă aceste poveşti. Neruşinatele se mai apucaseră şi să inventeze.

— Exact cum bănuiam, zise domnişoara Mountbatten zâmbind larg. Acest aşa-numit monstru este doar un individ neînţeles.

— Dacă vreţi să ştiţi părerea mea… începu Emma.

— Eu, unul, nu vreau, mormăi el.

— Eu nu cred că e un monstru, zise ea. Ba chiar am auzit că a mers la o casă de copii, cu saci plini de dulciuri, şi cei mici l-au copleşit cu îmbrăţişări şi sărutări. Ceva îmi spune că mâine vom citi despre asta în ziare.

— Iar mie ceva îmi spune că vom citi o ştire despre o ducesă şi cele trei complice ale ei închise pentru calomnie, zise Ash, cu un zâmbet forţat.

După câteva clipe de tăcere, toate cele patru doamne izbucniră în râs. Penny îi întinse tava aceea odioasă cu sandvişurile necomestibile.

— Ash, mai ia un sandviş. Sau ai prefera să-ţi spun „mieluşel”?

— De fapt, cred că preferă „steluţă”, spuse domnişoara Mountbatten.

— Ba nu, zise domnişoara Teague. Aş băga mâna în foc, da, că era „Prăjiturică aburindă”.

În timp ce toate patru începură din nou să chicotească, Ash acceptă sandvişul, aruncându-i o privire usturătoare soţiei sale.

Emma îşi sorbi ceaiul, zâmbindu-i timid.

„Lasă, vezi tu”, îşi spuse el, muşcând nervos din sandviş. „Vezi tu când ajungem acasă.”

Capitolul 21

Doar că Ash nu mai apucă să o tragă pe soţia sa la răspundere. De îndată ce închise uşa de la apartamentul ei,

Emma îl lipi cu spatele de uşă, trăgându-l spre ea pentru un sărut pasional.

— Mulţumesc, spuse ea. Ai fost minunat.

— N-am făcut nimic.

Chiar nu fusese un efort. Odată ce doamnele încetaseră să-l tachineze, chiar se simţise bine alături de ele.

— Nu-mi vine să cred că ai mâncat două dintre sandvişurile acelea îngrozitoare.

Ah, da. Totul fusese bine până la sandvişurile acelea.

Dar era gata să mănânce sandvişurile acelea de două ori pe zi, fără să se plângă, dacă asta ar fi însemnat să aibă parte de o astfel de întâmpinare acasă. Mâinile Emmei şi, mai bine decât atât, buzele ei îi mângâiară fiecare părticică din corp.

Se grăbi să-i slăbească lavaliera şi să-i desfacă vesta. El sări în ajutorul ei, aruncându-şi hainele la întâmplare. Nu conta unde ajungeau.

Emma alunecă tot mai jos, aşezându-se în genunchi în faţa lui. Îi desfăcu pantalonii şi îi trase până jos. Îi eliberă mădularul, care tânjea după atenţia ei. Cu o mână, îi împinse cămaşa în sus. Îl cuprinse cu cealaltă mână, frecându-şi degetul în sus şi în jos.

Îşi linse buzele şi se aplecă uşor.

— Stai, îi spuse el.

Emma se opri.

„De ce? De ce a spus asta?”

— Nu e un sărut, zise ea, uitându-se lung la el. Vreau să te ling. Vreau să te sug. Nu-ţi place?

— Nu e… nu e vorba despre asta, zise el tare. Tare din toate punctele de vedere. Dar scopul nostru este să rămâi gravidă. Nu-ţi pot lăsa gura gravidă, nu? Strict vorbind, asta nu face parte din acordul nostru.

— Şi ce ai de gând să faci? îl întrebă ea, amuzată. O să mă trimiţi la tribunal? Domnule judecător, soţia mea a îndrăznit să mă dezbrace, după care a început să mă mângâie, atât cu mâinile, cât şi cu buzele, împotriva termenilor noştri contractuali.

— Emma…

— După care, zise ea, pe un ton teatral, obraznica aceea a avut tupeul să-şi pună gura pe bărbăţia mea mare şi tare.

În clipa aceea, îşi plimbă limba cu patos pe penisul lui.

— Dumnezeule!

Emma se uită lung la el, ridicând din sprâncene.

— Vai de mine! Asemenea blasfemie. E în Shakespeare?

— Da, răspunse el. În *Henry al IV-lea,* actul doi, scena doi.

— Chiar aşa? Ce interesant, zise ea, sărutându-i uşor vârful penisului.

Dumnezeule. Ash îşi încleştă pumnii. Nu putea să mai suporte. Când o văzu aplecându-se din nou spre el, gata să îl sărute din nou, o luă de păr.

— Ajunge.

— *Ajunge.*

Emma tresări când îl simţi răsucindu-şi degetele prin părul ei. Strânsoarea lui era atât de senzuală.

— Ajunge, spuse el din nou.

Doar că Emma ştia ce voia să spună.

— Ajunge. Nu mai vorbi. Nu mă mai tachina. Trebuia să termine ce începuse.

Orice însemna asta.

Emma nu era tocmai sigură de ceea ce începuse să facă, dar ar fi preferat să moară decât să întrebe. Ideea de bază părea evidentă, chiar dacă subtilităţile tehnice erau dincolo de experienţa ei. Judecând după propriile ei reacţii la gesturile lui, limba părea să fie secretul.

Ridicându-şi uşor privirea ca să-i studieze reacţia, începu să îl mângâie cu vârfului limbii. Îi simţi abdomenul încordat sub palmă, îşi arcui şoldurile, frecându-şi erecţia de buzele ei. Emma înţelese ce avea de făcut şi deschise gura.

Îl auzi gemând de plăcere, lipindu-se de uşă.

— Da. Exact aşa.

Îi plăcea gustul lui puternic şi masculin, îi plăcea

senzaţia aceea de a-l mângâia cu palma ei catifelată. Îi plăcu felul în care respiraţia lui se schimbă şi felul în care îl auzi gâfâind, în timp ce îl primi tot mai adânc.

Mai mult decât orice, adora sentimentul acela de putere. Era neputincios de dorinţă, expus în faţa ei, disperat şi vulnerabil. Era la mila ei. Emma se simţi mai triumfătoare cu fiecare suspin, cu fiecare geamăt de plăcere.

Ridică privirea şi îl văzu uitându-se la ea, cu ochii plini de dorinţă, scrâşnind din dinţi. Din moment ce părea să îi facă plăcere ce vedea, îşi folosi cealaltă mână ca să-şi dea şalul de la gât, permiţându-i să-i vadă mai bine sânii. Simţindu-se îndrăzneaţă, îşi plimbă un deget peste piept şi adânc în decolteu.

— Dumnezeule, gemu el.

Ea îi simţi coapsele încordându-se şi, lăsând orice jenă deoparte, ea înteţi ritmul. Ştia că el se apropia de climax.

— Emma, eu…

El îşi scoase mădularul din gura ei. Îi luă mâna şi i-o ghidă în sus şi-n jos pe penisul lui, gemând din ce în ce mai puternic, până când, în cele din urmă, îşi găsi eliberarea.

Se lipi de uşă, încercând să-şi tragă sufletul. Emma îşi luă şalul şi îşi şterse pieptul. El o prinse de bărbie, ridicându-i capul ca să se uite în ochii ei.

— Pentru asta aş fi fost în stare să mănânc o sută de sandvişuri din alea, spuse el.

Emma îi zâmbi.

O ajută să se ridice şi se dezbrăcă de pantaloni, aruncându-se împreună pe pat.

— A fost… incredibil.

— Plăcerea a fost de partea mea. Ăsta era adevărul. Se simţea mulţumită de ea însăşi şi mai puternică decât se simţise vreodată. Se întinse pe burtă şi se sprijini în coate. Bun, am fost la ceai. Unde vrei să mai mergem? E rândul tău să alegi.

— La ce te referi?

— Sunt sigură că ţi-e dor să faci multe lucruri. Nu neapărat cu mine. Să te plimbi cu trăsura prin parc. Să

mergi la club. Ai putea să iei lecţii de box la sala Jackson’s, ca să nu-l mai foloseşti pe săracul Khan pe post de sac de box. Atâta timp cât bordelurile şi vizitele pe la foste dansatoare de operă nu sunt pe listă, zise ea, uitându-se lung la el.

— Fii serioasă, replică el, tolănit pe pat. La câte mă pui tu să fac, n-am energie pentru aşa ceva.

— Mă bucur. Hai să stabilim următoarea noastră ieşire.

— Nu va fi niciuna. Ţi-am spus că a fost prima şi ultima oară când am mers în vizită la cineva.

— Am putea să organizăm o petrecere la noi acasă. Am o prietenă de la magazinul de îmbrăcăminte, domnişoara Davina Palmer. Cred că tatălui ei i-ar face plăcere să te cunoască, zise ea, aşteptând cu sufletul la gură răspunsul lui.

Ash se uită lung la ea, cu o privire cât se poate de serioasă.

— Ce încerci să faci?

Suspiciunea din ochii lui o tulbură.

— Nu-mi place să te văd aşa rupt de lume. Odată ce o să plec la Swanlea, nu vreau să te ştiu singur în casa asta.

Emma se simţi roasă de vinovăţie. Desigur, acela nu era singurul ei motiv. Era hotărâtă să o ajute pe Davina. Dar la fel de adevărat era faptul că o durea nespus de mult ideea de a-l lăsa de unul singur. O durea gândul că avea să plece de lângă el. O întrista ideea de a-şi creşte singură copilul în Swanlea, fără ca el să facă parte din viaţa lor.

Nu mai era de acord cu aranjamentul lor şi nu mai avea timp să renegocieze.

*

Câteva după-amiezi mai târziu, Ash era în bibliotecă, scriind o scrisoare furioasă către arhitectul său, când Khan intră pe uşă.

La fel de inoportun ca de obicei. Ash nu ridică privirea de la scrisoarea sa.

— Ce vrei?

— Excelenţă, nu vreau să vă deranjez, dar tocmai am primit o livrare destul de voluminoasă pentru ducesă. Unde să le spun să lase cutiile?

— O livrare? întrebă Ash, ridicând capul. Ce livrare?

— Cred că e vorba despre garderoba ei. Să le spun să ducă pachetele la etaj?

Ash îşi lăsă peniţa pe masă.

— Nu, nu, în salon.

„O garderobă”.

Slavă Domnului, se mai întâmplau şi minuni. Soţia lui acceptase, într-un final, să-şi comande o garderobă nouă, în ciuda obiecţiilor anterioare. Dacă putea el să-i ofere ceva cu adevărat semnificativ în această căsătorie, luxul era acel ceva.

Băgă scrisoarea în plic şi intră în salon, sperând să vadă încântarea de pe chipul Emmei în timp ce deschidea cutiile. Poate că avea să-i facă o mică paradă cu noile ei rochii şi bonete. Şi, dacă avea să-i ceară ajutor la desfăcutul nasturilor, cu atât mai bine.

Intră în cameră şi văzu ceva schimbat la ea. Avea pe chip un zâmbet incredibil de frumos.

— E noua garderobă, spuse ea, din cale-afară de bucuroasă.

— Văd, răspunse Ash, făcându-le servitorilor semn să plece.

Emma desfăcu prima cutie şi începu să caute prin ea. Ash zări o mătase elegantă, într-o nuanţă de ivoriu. Un început promiţător.

Doar că nu scoase o rochie, ci o vestă.

— Vai! exclamă ea. E perfectă. Cum ţi se pare? întrebă, întorcându-se spre el.

— Să mă ierţi, spuse el, după câteva clipe de tăcere. N-am mai ieşit de mult prin cercurile sociale. Se pare că noile modele de haine pentru femei au suferit modificări.

Emma începu să râdă.

— Nu e pentru mine, îngeraş. E pentru tine, zise ea, ducându-i vesta la piept. Hmm. Va trebui să iau puţin din

umeri, dar se rezolvă uşor.

Ash rămase fără cuvinte. Emma se grăbi să deschidă o nouă cutie, de data aceasta scoţând la iveală o haină de lână, de culoare verde. Se arătă din nou mulţumită.

— Poftim. Probeaz-o, te rog.

Ash se uită la cele câteva zeci de pachete.

— Doar nu vrei să spui că sunt *toate* pentru mine.

— Mi-ai spus să comand o garderobă, răspunse ea, cu un surâs poznaş. Nu ai specificat pentru cine să fie. Şi ţi-am spus că o să-mi amintesc măsurile tale, adăugă ea, venind să-l dezbrace de haină. Hai, probeaz-o. Vreau să văd cum s-au descurcat croitorii.

Complet uluit, Ash se dezbrăcă de haina cea veche şi o îmbrăcă pe cea nouă. Emma se duse în spatele lui, netezind lâna la spate.

— De-abia aşteptam să te văd îmbrăcat în ceva demn de un duce. Toate hainele tale sunt ponosite, demodate sau ambele. Se puse apoi în faţa lui, aranjându-i reverul. Perfect. Mişcă-ţi puţin braţele. Cum ţi se pare?

Ash îşi întinse braţele în lateral.

— În mod ciudat, mai bine.

— I-am spus croitorului să lase mai mult spaţiu la umeri. Deschise reverul ca să-i arate căptuşeala. A folosit şi mătase, bineînţeles. Dar mânecile au o căptuşeală detaşabilă din bumbac, ca să fie spălate uşor. Cămăşile sunt făcute dintr-un material fin. Iar lavalierele au un guler de muselină pe interior ca să nu-ţi zgârie pielea.

Se minună de cât de multă grijă acordase ea conceperii acestei garderobe. Da, asta fusese sarcina ei ani de zile: să sugereze şi să pregătească articolele de îmbrăcăminte potrivite pentru fiecare om în parte. Dar asta fusese meseria ei.

De data aceasta… era vorba despre un cadou.

Emma îi cercetă umerii şi mânecile, după care îl admiră din cap până-n picioare.

— Ştiam eu că ţi se potriveşte verdele. Arăţi atât de bine.

Dumnezeule! Accepta cu emoţie complimentul ei,

chiar dacă ştia că asta era cea mai mare minciună.

— Uită-te în oglindă, zise ea, îndreptând oglinda spre el.

Nu avea nevoie să se uite în oglindă. Ştia exact ce avea să vadă. Un monstru desfigurat, arătând ridicol în contrast cu haina aceea elegantă.

Trebuia să recunoască faptul că era o haină splendidă. Îi venea ca turnată şi mai că se putea imagina în tinereţe, în club, savurând un pahar de coniac la sfârşitul unei zile de toamnă. În perioada aceea de dinainte de accident.

— Ei bine…? întrebă ea.

Părea mulţumită de sine şi dornică să fie lăudată.

— Este o haină frumoasă, spuse el.

— Dar îţi place?

„Îmi place foarte mult. Dar, mai presus de toate, îmi place de tine, mai mult decât ar trebui, şi, chiar dacă este prea târziu pentru mine să mă salvez, nu vreau să-ţi dau speranţe deşarte”.

— Adevărul e că am mai multă flexibilitate în braţe, zise el, întinzându-şi braţele. Ştii tu, ca să mă iau la bătaie cu orfanii de pe drumuri ca să pot sacrifica miei pentru Satana.

Emma se întoarse la cutii şi începu să le aranjeze, vizibil iritată.

— Îţi dă satisfacţie să te iei mereu de munca mea? Ştiu că pe tine nu te impresionează cu nimic, dar e principalul meu talent. Aş fi putut să fac o carieră din asta dacă nu…

Se opri în mijlocul frazei.

— Ce urma să spui?

— Nu contează.

— Ba contează pentru mine. Ţi-ai fi făcut o carieră din asta dacă nu…

— Dacă nu ai fi apărut tu în viaţa mea.

Ash o privi şocat.

— Cu ce te-am încurcat eu? Vrei să spui că ţi-ai fi deschis un magazin cu două lire şi trei şilingi?

— Planul meu era să devin o croitoreasă independentă, dar trebuia să fac cumva să-mi atrag clientela. Am făcut o rochie care îmi demonstra măreţia, una care urma să fie expusă la unul dintre cele mai mari evenimente sociale ale anului.

— Rochia de mireasă a lui Annabelle.

— Da, voma aceea de unicorn.

Ash pufni.

— Ei bine, îmi pare rău că am intervenit în planurile tale pentru o viaţă de muncă degradantă şi pentru că ţi-am oferit, în schimb, o viaţă de bogăţii şi privilegii.

Emma îşi dădu părul pe spate.

— Bineînţeles că nu aş schimba ce am acum. Nu sunt proastă. Şi sunt recunoscătoare pentru tot ce mi-ai dat. Doar că… eu nu am ce altceva să-ţi ofer, şi tu te încăpăţânezi să-mi jigneşti munca.

— Ce ai vrea să fac?

Emma deschise larg braţele, gesticulând spre zecile de cutii.

— Îmbracă-te cu ele. Ieşi din casă. Ia-mă cu tine. Undeva. Oriunde.

— Emma…

— Nu e nevoie să ieşim în public. Sunt sigură că există locuri unde putem merge fără să fim văzuţi. Poate în Vauxhall. Sau la un bal mascat. Vreau să petrec timp cu tine. Ia-mă cu tine în plimbările tale nocturne prin Londra, măcar atât.

— Nu. Nimic din toate aceste n-o să se întâmple.

— Pentru că eşti prea mândru.

— Pentru că aşa am decis eu şi nu ştiu de ce ţi-ai închipui că nişte haine noi o să mă facă să mă răzgândesc. Nu uita, noi doi am ajuns la o înţelegere, care nu include ieşiri în oraş. Rolul tău în această căsătorie este limitat la un singur scop.

— Să fiu iapa ta, zise ea, cu ochii plini de durere. Da, ştiu.

Emma ieşi fuga din cameră.

Ash îşi duse mâinile la cap. De săptămâni întregi,

hoinărea pe străzile din Mayfair, băgând frica în inimile oamenilor, dar nu se simţise niciodată aşa mârşav ca în clipa aceea.

Nu-şi meritase niciodată titulatura de „monstru” mai mult ca acum.

„E mai bine aşa”, îşi spuse el. „E mai bine să o răneşti acum decât mai târziu”.

Da, sigur. De parcă, dacă ar fi repetat minciuna aceea de o mie de ori, avea să ajungă să o creadă.

Capitolul 22

— Am mai găsit una, zise Nicola, adăugând o nouă carte la teancul din braţele Alexandrei.

Părea hotărâtă să ia cel puţin o carte de pe fiecare raft din librăria Hatchard. Emma îşi înclină capul ca să citească titlurile de pe cotorul cărţilor.

— Istoria Tamisei, arhitectură romană, bucătăria vieneză, ingineria mecanică... Existe vreo legătură între toate acestea?

— Sigur că există, spuse Penny. Undeva în mintea Nicolei.

— Să ştii că te-am auzit, zise Nicola din spatele rafturilor.

Alexandra nu-şi înălţă capul din cartea ei. Într-o mână avea turnul înclinat al Nicolei, iar în cealaltă o carte pe placul ei. Ceva despre stele.

— Era un compliment. Ştii că mă minunez de inteligenţa ta, zise Penny sprijinindu-se de rafturi. Gândeşte-te cum ar fi dacă am putea să putem combina creierul tău, inima mea mărinimoasă, înţelepciunea Alexandrei şi talentul Emmei pentru modă şi să creăm femeia perfectă. Am fi de neoprit.

Alex îşi folosi degetul mare şi dinţii ca să dea pagina în cartea ei de astronomie.

— Am fi o femeie bine îmbrăcată, care îşi petrece

zilele potrivind ceasuri şi făcând biscuiţi pentru a hrăni cei patruzeci şi trei de arici, raţe, capre, şi vaci din curtea ei.

— Doar patruzeci şi trei? mormăi Nicola aruncând o altă carte în teancul din braţele Alexandrei.

Doar că, de data asta, erau prea multe. Turnul se înclină periculos şi, în cele din urmă, se prăbuşi pe podea. Toată lumea se întoarse să se uite urât la ele. Nicola se încruntă când văzu toate acele cărţi împrăştiate pe jos.

— Ştiam eu c-o să se întâmple una ca asta. Vezi, de-aia am nevoie de cărţi despre inginerie.

Alexandra se duse să-şi ia propria carte, care aterizase la câţiva metri de restul. Dar, după ce o ridică, se ciocni de un domn, şi, de data aceasta, ambele cărţi aterizară pe podea. Începu să-şi ceară imediat scuze, chiar dacă domnul era în continuare cu spatele la ea. Iar când se întoarse să o privească…

Alexandra rămase fără grai.

Toate patru amuţiră.

Bărbatul acela din faţa Alexandrei era probabil cel mai incredibil de chipeş bărbat din toată Londra. Chiar şi Emma, care era îndrăgostită nebuneşte de soţul ei, se văzu nevoită să recunoască acest lucru.

Un chip frumos. Doi ochii verzi. Părul şaten, uşor ciufulit.

Bărbatul făcu o plecăciune în faţa Alexandrei.

— Îmi cer scuze.

— Nu, nu-i nevoie, se bâlbâi ea, roşie în obraji. A fost vina mea.

— Dă-mi voie, zise el, aplecându-se la picioarele ei, oferindu-i cartea înainte să se ducă să o ia pe a lui.

Alexandra îl privi cu ochi strălucitori.

Nicola deja nu mai era atentă, fiind prea ocupată să-şi aranjeze cărţile în diferite combinaţii, încercând să descopere cea mai rezistentă structură. Penny o prinse pe Emma de mână.

— Flirtează cu ea, îi şopti.

— Ştiu, spuse Emma. Deşi, la drept vorbind, ceva o făcea să creadă că era genul de bărbat care flirta cu orice

femeie care îi ieşea în cale.

— Se pare că te pricepi la cărţi, îi spuse el Alexandrei. Crezi că ai putea să mă ajuţi.

— Sunt sigură că nu ai nevoie de ajutorul meu.

— Ba da. Trebuie să cumpăr câteva cărţi pentru nişte fetiţe şi nu ştiu de unde să încep. Ce părere ai despre astea? întrebă el, apropiindu-se şi arătându-i colecţia pe care reuşise să o adune.

— Ah, da, zise Alexandra înlemnind. Chiar şi genele păreau să stea locului. După câteva clipe, păru să-şi amintească totuşi că fusese rugată să îl ajute să aleagă nişte cărţi.

— Sunt toate cărţi cu poveşti pentru copii.

— Mi s-a părut un bun punct de pornire pentru nişte fete. Pe care mi-ai recomanda-o?

— Ah… nu ştiu.

— Ei bine, care erau preferatele tale?

Alexandra încă nu reuşise să clipească.

— Păi… Nu aş putea să spun că…

Emma se făcu roşie la faţă. Îi părea atât de rău pentru ea. Biata Alex.

În cele din urmă, Alexandra reuşi să-şi termine propoziţia într-o şoaptă abia auzită:

— Că am avut vreuna.

— Am înţeles, zise bărbatul, privind-o de parcă Alexandra i-ar fi spus ceva cu adevărat fascinant. Sau măcar ceva mai mult de câteva cuvinte. În cazul aceasta, presupun că o să le cumpăr pe toate, nu-i aşa? Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta. Mulţumesc, domnişoară…

— Mount. Urmă o pauză lungă. Batten. Mountbatten.

— Domnişoară Mountbatten, îţi mulţumesc nespus pentru ajutor, zise el, cu un zâmbet fermecător, după care făcu o plecăciune şi se îndepărtă.

Câteva clipe mai târziu, Penny deja începu să se ia de sărmana Alex:

— De ce nu ai vorbit cu el?

— Nu ştiam ce să-i spun. Mie în copilărie îmi plăcea să citesc despre piraţi. Nu mi-au plăcut niciodată poveştile

pentru copii.

— Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun că multe dintre ele încep chiar aşa. Penny aruncă o privire după el. Ai fi putut măcar să-l întrebi cum îl cheamă. Asta ar fi putut să fie începutul unei poveşti de dragoste.

— Da, una tragică, spuse Nicola, E dar că e un afemeiat.

— Da, hai că mergem pe varianta asta, spuse Emma.

— Vai, nu! exclamă Alex, făcând abstracţie de poveştile lor romantice. Nu pot să cred. Uite, zise ea, întinzându-le cartea pe care o avea în mână.

— *Colecţie de poveşti pentru fetele ascultătoare*, citi Emma cu voce tare. Dumnezeule, sună îngrozitor.

— Chiar este îngrozitor. Domnul acela a luat din greşeală cartea mea. M-a lăsat cu poveştile lui de adormit copiii şi a plecat cu *Catalogul despre constelaţii şi nebuloase* a lui Messier. O să-mi ia luni de zile să găsesc o nouă copie la mâna a doua. Nu-mi permit să-mi cumpăr una nouă.

— Şi iată de ce ar fi trebuit să-l întrebi cum îl cheamă, spuse Penny.

— Nu fi rea, interveni Emma. Oricare dintre noi s-ar fi pierdut cu firea. Inclusiv eu, şi eu chiar sunt căsătorită cu un bărbat intimidant.

Cu o fiară intimidantă, rece şi rea pentru a fi mai exactă. Încă era supărată pe el pentru felul în care îi respinsese garderoba. Asta merita pentru că o făcuse din inimă. Poate că, într-o bună zi, avea să înveţe să nu-şi mai lase organul acela fragil pe mâinile bărbaţilor.

Ca să-şi distragă atenţia, începu să răsfoiască o revistă de modă pariziană. În clipa aceea, îi veni o idee, şi se opri la jumătatea revistei. Poate existau şi alte modalităţi prin care să-şi folosească abilităţile. Ducesele nu puteau să aibă afaceri, dar de ce să nu se implice într-o cauză caritabilă? De ce nu? Poate ar fi putut să ajute alte femei, care, la fel ca Miss Palmer, dintr-un motiv sau altul, aveau nevoie de un nou început.

Genul de femei care i-ar aprecia eforturile, spre

deosebire de un anume duce nerecunoscător.

— *Wienerbred*.

Nicola fu cea care începu să vorbească din senin:

— Un nou nume de alint pentru ducele tău, spuse ea, răsfoind o carte de bucate. Trece-l pe listă. Este un produs de patiserie vienez. *Wienerbred.*

Emma izbucni în râs. Ah, chiar avea nevoie de asta astăzi.

— Mulţumesc, Nicola. E perfect.

Era un alint atât de absurd şi de umilitor… Exact ce merita soţul ei.

*

Piaţa era plină de trăsuri. Până când Emma reuşi să ajungă acasă de la librărie, deja se înserase. Îşi desfăcu haina şi se îndreptă spre camera ei, plănuind să se trântească pe pat şi să tragă un pui de somn înainte de cină. Se simţea obosită.

Dar, când intră în dormitorul ei, se opri în loc, zărind o pată de culoare pe pat.

Îşi dădu jos mănuşile şi boneta, îndreptându-se spre pat, ca un pelerin spre altar. Inima începu să-i bată cu putere.

Acolo, întinsă pe pat, găsi cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse vreodată. Atinse materialul cu vârful degetelor. O mătase roşie peste un satin ivoriu, combinate pentru a rezulta o nuanţă bogată şi strălucitoare. Rochia era în stil continental, cu mâneci care se opreau chiar sub umăr şi cu un decolteu amplu. Fără paiete, fără dantelă. Singurele podoabe erau câteva flori simple, frumos brodate, şi viţa-de-vie care decora tivul, mânecile şi decolteul.

Rochia semăna cu un trandafir în mijlocul unei grădini.

Odată ce îşi luă privirea de la rochie, observă restul ţinutei: pantofi cu toc, o jupă din tul, mănuşi din satin, o cămăşuţă brodată şi un corset la modă. Şi asta nu era tot.

Şi măsuţa ei de toaletă era încărcată. Ciorapi, jartiere, piepteni cu pietre preţioase pentru păr…

— Excelenţă, nu-i aşa că e minunată? N-am văzut niciodată ceva mai frumos.

Emma se întoarse şi o văzu pe Mary, menajera ei, stând în pragul uşii, cu o tavă în braţe.

— Excelenţa Sa m-a trimis să vă spun să fiţi gata la ora opt. Am venit să vă aduc cina. Am vrut să avem mai mult timp să vă facem ceva frumos la păr înainte de a pleca la teatru.

Emma nu-şi putea crede urechilor. Ducele o ducea la teatru?

— Ducele ia şi el cina în camera lui. Domnul Khan îl ajută să se pregătească pentru seara asta.

Mary puse tava pe masă, aproape ţopăind de entuziasm.

— Excelenţă, e minunat. Nu a mai ieşit în oraş…

— De când s-a întors de la război. Ştiu. Şi au trecut…

— Aproape doi ani de atunci, spuse Mary. Este numai meritul Excelenţei Voastre. S-a îndrăgostit. Cum am sperat cu toţii c-o să se întâmple.

Emma nu era prea singură.

— A acceptat să mă scoată în oraş pentru că l-am tot bătut eu la cap.

— Nu contează, zise fata, apoi luă rochia strălucitoare de pe pat şi, ţinând-o de mâneci, o puse pe lângă corpul Emmei, împingând-o spre oglinda lungă din colţul camerei. Dacă ducele nu este deja îndrăgostit de Excelenţa Voastră, până la finalul serii va fi cu siguranţă.

— Vrei să mă laşi o clipă singură?

Mary păru confuză, dar făcu întocmai.

— Desigur, Excelenţă.

Odată rămasă singură, Emma se uită în oglindă.

Nu mai purtase o rochie de seară de şase ani. Din noaptea aceea îngrozitoare când sperase la iubire şi primise la schimb doar dezamăgire. Propriul tată o jignise spunându-i că era o târfă, o femeie uşoară. O uşuratică într-o rochie roşie, care şi-o făcuse cu mâna ei.

Dar Emma nu greşise cu nimic. Îşi cususe singură rochia şi îşi pusese toate speranţele în ea. Nu ca să-l ispitească. Rochia ei nu spunea „Du-mă în spatele gardului viu”, ci „Priveşte-mă, admiră-mă”.

„Iubeşte-mă”.

O greşeală care o costase scump. De atâtea ori.

Şi, iat-o acum, aici, când, chiar dacă mintea ei îi spunea să nu o facă, îşi dădu seama că tânjea după aceleaşi lucruri din partea soţului ei. După înţelegere. Admiraţie. Afecţiune.

Poate chiar dragoste.

Se privi în oglindă şi trase adânc aer în piept. Dacă urma să îmbrace rochia aceea şi să coboare să i se alăture, avea să coboare scările cu inima expusă. Şi nimic nu avea cum să îi garanteze că nu urma să fie rănită, frântă, făcută bucăţi.

Sfâşiată.

Ar fi fost o prostie să-şi asume acest risc.

Îi făgăduise să o protejeze, nu? Cu toate astea, nu era sigură că vreo promisiune mergea atât de departe.

Dar în seara aceea avea să afle.

Capitolul 23

Ash luă la pas holul de la intrare, bătând cu bastonul în podeaua de marmură. La fiecare câţiva paşi, se uita la ceas. Mulţumită prietenei ciudate a Emmei, ştia că avea ceasul potrivit la secundă.

Era opt şi zece minute.

Se opri. Se comporta asemenea unui tânăr nerăbdător, nu asemenea unui duce care-şi aştepta ducesa întârziată. Nu, nu era un căţeluş iubitor. Pur şi simplu, nu-i plăcea să aştepte, atâta tot.

Ca să-şi ocupe timpul cu ceva, îşi ridică bastonul perpendicular pe podea şi îşi puse jobenul peste el. Împinse bastonul în sus, ridicând jobenul la câţiva metri în aer, după

care se grăbi să o prindă. La următoarea încercare, aruncă jobenul mai sus. După câteva astfel de repetări, reuşi să arunce jobenul până la tavan şi să îl prindă înainte să aterizeze pe podeaua de marmură.

Tocmai aruncase din nou jobenul în aer, când zări o strălucire roşie în capătul scării.

Emma.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse ea.

Ash tresări şi aruncă bastonul, încercând, prosteşte, să scape de dovezi, apoi se opri să se uite la ea, în timp ce jobenul lui ateriză de nicăieri pe podea. Probabil arăta ca şi cum fusese lovit de un fulger în Olimp, doar că varianta mai elegantă.

Emma se uită lung la el din capătul scărilor.

Ash îşi spuse că singura variantă era să nege tot.

Aruncă o privire acuzatoare spre tavan, după care se aplecă să-şi recupereze jobenul, ştergându-l de praf, aparent nervos.

— Trebuie să lămuresc treaba asta cu Khan.

O simţi înăbuşindu-şi râsul.

— Spectacolul începe în douăzeci de minute, spuse el.

Emma rămase în capătul scării, ezitând. Şi era, oare, de mirare? Tocmai era pe cale să iasă în public, însoţită de un bărbat care arunca în aer jobene şi bastoane.

— Sau, dacă vrei tu, zise el, putem să rămânem acasă. Chiar am de verificat un raport legat de proprietatea din Yorkshire.

— *Tu* ai prefera să rămâi acasă?

— Doar dacă aşa vrei tu.

— Eu vreau să merg. Ar fi păcat de toată truda lui Mary, zise ea, ducându-şi mâna înmănuşată la păr.

Ce imbecil! Nu ezita pentru că era îngrijorată de felul în care arăta ea. De fapt, aştepta un compliment din partea lui.

Ash se grăbi să urce scările, două câte două. Când ajunse în dreptul ei, simţi că rămase fără suflu. Şi nu de la efort.

Mary îi prinsese părul cu panglici şi cu piepteni cu

pietre preţioase. Câteva şuviţe de păr îi încadrau chipul. O nuanţă delicată de roz îi încălzea obrajii, iar genele ei lungi erau fermecătoare.

Dar ochii ei erau cei mai strălucitori. Doi ochi mari, curioşi, cu pupile rotunde în care simţea că avea să se piardă şi doi irişi de un maroniu profund, bogat, cu nuanţe de auriu.

Ştia că, undeva mai jos, erau o rochie elegantă şi o pereche de sâni ispititori, dar nu părea să-şi poată lua ochii de la chipul ei. Era fermecat.

Şi nu se simţise niciodată mai hidos decât în clipa aceea, stând lângă ea.

— Arăţi... Mintea lui încercă în zadar să găsească vorbele potrivite. Nu pregătise niciun compliment. Nu unele care să exprime cu adevărat felul în care arăta ea, şi ceva îi spunea că nu voia să audă adevărul: că felul în care arăta în rochia aceea îl făcea să se simtă deloc vrednic de ea şi puţin ameţit.

Să îi spună oare că era minunată? O apariţie? O apariţie minunată?

Nici gând. Era atât de insipid. Adevărul era că niciun bărbat nu putea da greş cu „frumos”, chiar dacă ajunsese să fie folosit până la refuz.

— Rochia e foarte frumoasă, spuse ea. Mulţumesc.

Perfect. Acum, îi furase cuvântul. Trebuia să o ia de la zero.

— Sunt sigur că tu ai fi făcut o alegere bună, spuse el. Şi calitatea ar fi putut fi mai bună, dar a fost făcută în grabă. Iar oricine a făcut cusăturile astea, zise el, trecându-şi degetele peste mânecile rochiei, nu e aşa talentată ca tine.

Când ridică privirea, o văzu uitându-se lung în ochii lui.

— Îmi place foarte mult, zise ea, zâmbind.

— Mă bucur să aud asta, răspunse el, simţind că pluteşte.

„Mă bucur”. Iată două cuvinte pe care nu le mai rostise de mult.

— Arăţi minunat, spuse ea.

— Mă bucur că ai observat, zise el umflându-şi pieptul şi trăgând de reverul costumului negru pe care-l comandase pentru el. Este rezultatul unui stilist foarte priceput şi al celor mai buni croitori. Ai văzut vesta? E superbă.

— Nu ştiu dacă e chiar aşa.

— Ei bine, eu mă pricep la tot ce ţine de extravaganţă şi pot să-ţi garantez că vesta asta este superbă.

— Te cred pe cuvânt.

Ash îi oferi braţul, iar Emma i se alătură. Coborâră împreună treptele şi se duseră la trăsura care îi aştepta, având grijă la fusta ei voluminoasă, dar fără să se oprească. Nu voia să pară că avea vreo reţinere.

În seara aceea, nu conta că era rănit, hidos şi că ar fi preferat să se ascundă de ochii lumii.

Emma merita să fie văzută. Iar noaptea aceea era pentru ea.

*

Merseră în tăcere spre Drury Lane. Într-o tăcere apăsătoare. În timp ce traversau străzile pietruite, temerile Emmei se intensificară. Fusese atât de măcinată de emoţii puternice, încât nu se mai gândise la nimic altceva. La faptul că urma să păşească într-un teatru măreţ, opulent, înconjurată de doamne ale căror rochii fuseseră, poate, cusute chiar de ea.

Îşi strânse degetele în poală. Inima stătea să-i iasă din piept. În cele din urmă, hotărî să spună lucrurilor pe nume.

— Am emoţii. Tu ai?

Răspunsul lui fu o negare plictisită, fără cuvinte.

Emma o interpretă ca pe un da. Bănuia că şi el era la fel de neliniştit ca ea – dacă nu chiar mai mult – la gândul că urma să se arate în public. Dar ştia că nu era cazul să abordeze subiectul acela.

— Nu ştiu la ce să mă aştept. N-am mai fost niciodată la teatru.

— Dă-mi voie să-ţi fac un rezumat. Vei vedea o scenă. Actorii intră pe scenă. Îşi spun replicile, aruncându-se pe podea. Uneori, un personaj este ucis, ca să nu se plictisească lumea. Vom sta în cea mai bună lojă din teatru, uitându-ne la ei. Totul este destul de…

Trăsura făcu o curbă bruscă. Emma alunecă spre peretele exterior al trăsurii. Ash întinse mâna după ea, o prinse de talie şi o trase spre el. Chiar şi după ce trăsura porni din nou pe drum drept, continuă să o ţină aproape de el.

— Tremuri, remarcă el.

— Ţi-am spus, am emoţii.

Nu minţise.

— Ţi-e frig, zise el, aruncându-i haina peste umeri. Unde ţi-e mantia?

— Nu am vrut să acopăr rochia. Adevărul era că îi făcea plăcere să simtă căldura lui parfumată. Nu este un drum lung.

— Într-adevăr, zise el, aruncând o privire pe fereastră. Am ajuns deja.

În faţa teatrului era o agitaţie de nedescris. Stradă era plină de trăsuri, cai, doamne şi domni îmbrăcaţi la patru ace şi, în spatele lor, treptele impunătoare care duceau spre intrarea în teatru.

Dar ei nu opriră în faţa teatrului.

Vizitiul trase trăsura pe o alee lăturalnică. Se părea că aveau să folosească o intrare separată ca să evite aglomeraţia. Ash ieşi primul. O ajută să coboare, după care îşi trase jobenul pe frunte, cum o făcea de obicei. Era o noapte întunecoasă, ploioasă.

O conduse pe nişte scări înguste şi pe un coridor şi mai îngust, până ajunseră într-o lojă frumos amenajată. Găsiră acolo două scaune îmbrăcat în catifea, îndreptate spre scenă, iar pe o masă mică îi aşteptau o sticlă de şampanie şi două pahare.

Odată ce ajunseră în siguranţă în lojă, îl auzi răsuflând uşurat pentru prima oară de când ieşiseră din trăsură.

— Aici, zise el împingând scaunele mai în faţă.

Trebuie să stăm cât mai în faţă.

— Sau putem să ne dăm mai în spate, spuse ea, făcând semn spre partea din spate a lojii, departe de ochii lumii. Nu mă interesează unde stăm.

— Dar pe mine mă interesează, zise el, oferindu-i scaunul. Ar trebui să vezi bine scena. Şi vreau ca toţi oamenii să te vadă.

— De ce?

— Nu ţi-am comandat rochia asta ca să stai ascunsă. Aceasta este prima ta ieşire în societatea din Londra în calitate de ducesă de Ashbury. Vreau să te vadă toată lumea. Şi nu vreau să fii doar văzută, ci şi admirată.

— Da, dar…

„Dar asta înseamnă că şi tu poţi fi văzut”.

— În seara asta, zise el, vei străluci ca o bijuterie. Ca un rubin. Ca un rubin extraordinar de mare. Ai putea spune că eşti cel mai mare rubin din lume. Unul cu… braţe.

— Încerci, cumva, să-mi faci un compliment?

Ash oftă.

— O să fac o nouă încercare. Eşti ducesa mea. Eşti frumoasă. Vreau ca toată lumea să ştie asta.

În timp ce se aşeza pe scaun, Emma memoră cuvintele lui, ca să se bucure mai târziu de ele. Ca să le preţuiască.

„Eşti frumoasă”.

Indiferent de ce urma să se întâmple, avea să-şi amintească mereu cuvintele acelea. Şi partea despre bijuteria cu braţe. Da, şi asta.

Aruncă o privire peste marginea lojii, admirând splendoarea teatrului.

— Ce piesă se joacă? întrebă ea, dându-şi brusc seama că nici măcar nu ştia.

— *Titus Andronicus.*

— Shakespeare? întrebă ca, zâmbind.

— Da, doar că, din păcate, nu una dintre cele mai bune lucrări ale sale.

Emma rămase acolo, pe scaun, simţind cum i se duce inima în stomac. O adusese să vadă o piesă pe care, fără

îndoială, el o citise de mai multe ori şi care nici măcar nu îi era pe plac. Rochia, şampania, faptul că venise să înfrunte mulţimea…

O făcuse de dragul ei, şi îl iubea pentru asta.

Îl iubea.

O ştia deja, dar în seara aceea fu nevoită s-o recunoască. Ducele pusese stăpânire pe inima ei, şi avea să fie imposibil să se mai elibereze din strânsoarea lui. Nu fără să sufere.

În ciuda tuturor eforturilor sale, Ash nu părea să se bucure de seara aceea. Pe toată perioada piesei, Emmei i se păru agitat, bătând cu degetele în genunchi de nerăbdare, făcând fel de fel de comentarii la adresa actorilor.

În actul al patrulea, se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Piesa asta e groaznică şi, pe deasupra, interminabilă. Mi-a ajuns. Mă duc să chem trăsura.

— Dar nu s-a terminat. Vreau să ştiu ce-o să se întâmple.

— Infirmiera o să fie înjunghiată. Mutius o să fie înjunghiat. Bassianus o să fie înjunghiat. Saturninus o să fie înjunghiat. Martius şi Quintus o să fie decapitaţi. Tamora moare de o boală de stomac – crede-mă, nu vrei să ştii mai multe despre asta –, iar Aaron este îngropat până-n gât şi lăsat să moară de foame.

Emma îl privi şocată.

— De ce ai stricat finalul?

— Nu l-am stricat eu. E o tragedie de Shakespeare. Aşa sunt toate. Toată lumea moare; sfârşit. Hai să mergem, zise el, luând-o de mână.

— De ce vrei să plecăm?

— Şi tu ar trebui să vrei să plecăm, zise el, pe un ton grav. Doar dacă nu cumva vrei să-ţi ridic rochia şi să te trag la mine în poală, ca să te am chiar aici, în loja asta.

Care va să zică, ea era cea care reuşise să-i distragă atenţia?

— Tot timpul faci astfel de sugestii care se vor ameninţătoare. Dar să ştii că eu sunt chiar intrigată, zise

ea, plimbându-şi mâna pe coapsa lui, desenând cercuri leneşe cu vârful degetelor.

Îl simţi încordându-şi coapsa sub atingerea ei.

— Femeie, mă omori.

Emma ridică din umeri.

— După cum bine ai spus-o chiar tu, e o tragedie de Shakespeare. Toată lumea moare. Sfârşit.

— Ajunge, zise el, ridicându-se. Mă duc să chem trăsura, şi ne întoarcem acasă. În pat. Şi o să mori de zece ori înainte să termin eu cu tine.

Prea bine. Dacă asta voia el.

Odată ce Ash plecă, Emma încercă, fără succes, să-şi reîndrepte atenţia spre piesa de teatru. Actorii ar fi putut la fel de bine să vorbească în latină. Replicile îi intrară pe o ureche şi îi ieşiră pe cealaltă, fără să înţeleagă nimic.

Câteva minute mai târziu, se bucură când auzi uşa deschizându-se. Se ridică, dornică să plece, fără să-i mai pese de destinele tragice ale personajelor.

Doar că nu ducele fu cel pe care îl văzu intrând în lojă.

Ci domnişoara Annabelle Worthing.

Capitolul 24

— Domnişoară Worthing.

Emma rămase atât de şocată de vizita neaşteptată, încât făcu o plecăciune adâncă, înainte să-şi dea seama că acum era ducesă şi că Annabelle Worthing ar trebui să facă o plecăciune în faţa ei.

— Cum ţi se pare piesa de teatru, Emma? întrebă ea. Îţi place?

— Foarte mult.

— Ce ciudat, nu-i aşa? Nu mi-aş fi închipui niciodată că drumurile noastre au să se intersecteze astfel.

— Nici eu, domnişoară Worthing, zise Emma, neliniştită. Te pot ajuta cu ceva?

— Nu pot să vin să salut o veche prietenă?

O veche *prietenă?*

Ce fostă logodnică a unui bărbat şi-ar dori vreodată să fie prietenă cu noua lui soţie? Mai mult decât atât, Emma ştia că această fostă logodnică nu era o femeie recunoscută pentru bunătatea şi generozitatea ei.

— Mi-e teamă că ţi s-a urcat la cap, Emma. Că ai urcat aşa repede pe scara socială.

— Dacă îţi închipui cumva că sunt o parvenită, că am profitat de despărţirea voastră… Pot să te asigur că te înşeli. Ducele m-a cerut în căsătorie, iar propunea lui m-a luat complet prin surprindere.

— Ah, da, ştiu asta. Dar bănuiesc că nu ştii de ce te-a cerut tocmai pe tine.

Emma era prea surprinsă ca să nege. Nu putea să nege. Insistase de la început că nu avea sens ca ducele să vrea să se însoare cu ea.

— Dar eu ştiu adevăratul motiv şi toată lumea o să afle. Nu-mi place să o spun, dar meriţi şi tu să ştii. De asta am venit să-ţi spun, pentru că suntem prietene. Annabelle se dădu mai aproape şi îi spuse în şoaptă: S-a căsătorit cu tine ca să-mi facă mie în ciudă.

— Poftim?

— Vrea, pur şi simplu, să se răzbune pe mine. Îmi pare rău să ţi-o spun, dar îl cunosc prea bine. Am fost logodiţi vreme de peste doi ani. Era furios că am rupt logodna. Aşa că s-a căsătorit cu croitoreasa mea, ca să râdă de mine. Te-ai convins deja de faptul că are un simţ al umorului macabru? Ashbury a avut întotdeauna o parte întunecată, cu mult înainte de accidentul său.

— Sunt perfect conştientă de faptul că soţul meu – Emma sublinie cuvântul „soţ” – nu este perfect. Dar, la fel de bine ştiu că este un bărbat onorabil şi curajos. A suferit acele răni încercând să-şi apere patria. Dacă tu nu ai putut să apreciezi onoarea cicatricilor sale, a avut noroc că a scăpat de tine. Căsătoria noastră nu te priveşte.

— Doar că a făcut-o preocuparea mea, zise Annabelle pe un ton tăios, când a decis să te scoată în lume, umilindu-

mă în faţa lumii bune din Londra. Pentru binele tău, te sfătuiesc să nu-i faci vreun copil. Poate că ai ajuns să te căsătoreşti cu un duce, dar doamnele din înalta societate ştiu prea bine că ai fost cândva o simplă croitoreasă care a îngenuncheat la picioarele lor. Şi nu te vor lăsa niciodată să uiţi.

— Nu-mi pasă de ceea ce crede lumea.

— Da, dar îţi pasă de el. Nu-i aşa?

Emma nu răspunse.

— Mi-ai părut întotdeauna o fată inteligentă. Doar nu crezi că un duce ar avea vreun motiv onorabil pentru care să se însoare cu o femeie din clasa ta. Chiar dacă te-ar fi dorit, i-ar fi fost foarte uşor să te facă amanta lui.

— Ba nu, pentru că eu nu aş fi…

Dar văzu pe Annabelle privind prin teatru, cu colţurile buzelor curbate într-un zâmbet lipsit de amuzament.

— Domnii preferă amantele de rând, aşa am auzit. În pat. Fetele ca tine fac lucrurile pe care o adevărată lady nu le-ar face.

Cum *îndrăznea* să spună una ca asta?

— Nu am de gând să stau aici şi să mă las insultată. Şi nici nu-ţi permit să vorbeşti astfel despre duce.

— Nu mă crezi? zise Annabelle, luând-o pe după umeri şi întorcând-o cu faţa spre partea cealaltă a teatrului. Vezi acolo? La stânga şi pe un rând mai jos? Aceea este mama mea.

Într-adevăr, acolo, în loja din faţa lor, stătea doamna Worthing. Emma şi-o aminti pe femeia aceea autoritară de la nenumăratele ocazii când o însoţise pe Annabelle la atelierul de rochii.

— Lord Carrollton e foarte amabil să ne lase să îi folosim loja. În a doua zi de joi după ce se inaugurează o nouă piesă, suntem întotdeauna prezente, zise ea, uitându-se ţintă în ochii ei. Ştii ce zi este astăzi?

Emma ghici imediat.

— Trebuie să fie o coincidenţă.

— Ah, nu. Ashbury ştia că o să fim aici. Domnişoara Worthing aruncă o privire prin lojă. Ţi-a spus că aici ne-am

întâlnit? S-a uitat toată noaptea la mine, exact din locul ăsta. Nu şi-a luat o clipă ochii de la mine, pe toată durata spectacolului.

Şampania din stomacul Emmei începu să se agite.

— Pun pariu că el ţi-a ales rochia asta, spuse ea, mângâindu-i mânecile. Roşie ca focul. Şi te-a aşezat chiar în faţă. Bineînţeles că a făcut-o. Toate eforturile lui ar fi fost în zahăr dacă nu te-aş fi observat.

Emma îşi aminti cuvintele lui de mai devreme: „Vreau să te vadă toată lumea. Şi nu vreau să fii doar văzută, ci şi admirată”.

— Acum, mă crezi? Într-o seară în care ştia că familia mea avea să fie prezentă, te-a îmbrăcat într-o rochie demnă de o femeie uşoară şi te-a aruncat în văzul nostru. Mireasa lui de rezervă. Se foloseşte de tine, Emma. Pentru el, nu eşti altceva decât un pion.

Emma se sprijini cu mâna de perete. Teatrul începu să se învârtă cu ea.

Nu voia să creadă. Nimic. Îşi spuse că nu avea motive să se îndoiască de el.

Dar Annabelle avea dreptate, toate piesele se legau. Invitaţia bruscă, rochia, piesa de teatru aleasă. Nu înţelesese niciodată de ce se încăpăţânase de la bun început să se însoare cu ea, propunându-i să se căsătorească după doar zece minute, fără să ştie nimic despre ea.

Ei bine, ştiuse un singur lucru despre ea: că ea fusese cea care cususe rochia de mireasă a lui Annabelle.

„Dumnezeule. Dumnezeule. Dumnezeule”.

Poate că toate eforturile lui din seara aceea nu fuseseră pentru ea, ci pentru alta.

Dintr-odată, Emma simţi că nu mai putea avea încredere în ea însăşi. Începu să analizeze fiecare conversaţie, fiecare clipă. Tot ce construise cu el, toate sentimentele pe care spera că avea să ajungă să le împărtăşească… Oare chiar nu fusese nimic mai mult decât orgoliul lui rănit şi intenţii crude?

Nu-i păsa câtuşi de puţin de părerea pe care o avea

Annabelle Worthing despre ea, nu dădea doi bani nici pe celelalte doamne din înalta societate. Dar dacă Ash…

Îşi duse mâinile la burtă.

Acolo, pe scenă, actul al cincilea se apropia de punctul culminant. Actorii mureau în stânga şi-n dreapta, înjunghiaţi, gemând de durere, prăbuşindu-se la pământ. „Ce reprezentaţii slabe”, îşi spuse ea. „Atât de neconvingătoare”.

Ea simţea că murea pe dinăuntru, fără fie înjunghiată, fără gemete de durere. Măcinată doar de o disperare profundă.

„E doar vina ta, Emma. Ar fi trebuit să ştii mai bine”.

Partea cea mai proastă era că chiar ar fi trebuit să ştie mai bine. Mătasea aceea roşie care o acoperea era ca o batjocură. Fusese o proastă, din nou.

Trebuia să plece. Trebuia să plece imediat, înainte ca el să se întoarcă.

Cineva dădu draperia la o parte, intrând în lojă.

— Ce se petrece aici?

Prea târziu.

*

Ash era foc şi pară.

Lăsase în urmă o soţie radiantă, cochetă, atât de excitată, încât probabil ar fi putut să-i provoace două orgasme doar în trăsură, în drum spre casă, şi revenise după un sfert de oră ca să o găsească într-un colţ, palidă, tremurând din toate încheieturile.

Şi era lesne de înţeles de ce.

— Ce i-ai făcut? o întrebă el, furios, pe Annabelle.

— Nu am făcut nimic altceva decât să-i spun adevărul, zise ea, nervoasă. Netrebnicule! Nu-ţi ajunge ce ai făcut deja? Chiar trebuia s-o aduci pe amărâta asta de croitoreasă aici, ca să mă umileşti în faţa întregii Londre?

— Să nu te mai aud vreodată rostind astfel de cuvinte la adresa ei, zise el, printre dinţi. Ea este ducesa de Ashbury. Ai face bine să o tratezi cu respectul cuvenit

titlului pe care îl poartă.

— Nu am de gând să fac o plecăciune în faţa fetei ăsteia care a îngenuncheat la picioarele mele, doar pentru că acum stă în genunchi în faţa ta.

Ash nu lovise niciodată o femeie şi nici nu avea de gând să o facă. Dar, de data asta, fu mai tentat ca oricând. Furia explodă în el ca un tun încărcat.

— Dacă te-ai fi născut bărbat, zise el, te-aş fi provocat la duel. Dar, pentru că eşti femeie, sunt tentat să îl provoc pe fratele tău să răspundă pentru comportamentul tău.

— Vrei să-l provoci pe fratele meu la duel? zise ea, râzând. Fratele meu a vrut să te provoace la duel încă din aprilie. Ai face bine să-mi mulţumeşti că nu a făcut-o. L-am convins că e mult mai satisfăcător să te vedem petrecându-ţi tot restul vieţii aşa cum eşti acum. Rănit. Singur. Un monstru.

— Doar că nu mai sunt singur, spuse el. Şi asta te roade, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Chiar aşa? Totul e atât de clar acum. Te simţi umilită, dar nu din cauza prezenţei Emmei. Ţi-e ruşine să mă vadă lumea. Pentru că acum toată lumea o să înţeleagă de ce ai rupt logodna. O să ştie cât eşti de arogantă şi de superficială. Şi îşi vor da cu toţii seama că Emma e de o sută de ori mai bună ca tine. Da, Annabelle. Pot să-mi imaginez cât de umilită te simţi acum.

Annabelle dădu să spună ceva, dar se opri.

Ash era sigur că tăcerea nu avea să dureze. Îi întoarse spatele, gata să o ia pe Emma şi să iasă din teatrul acela.

Dar, când să o facă, descoperi că soţia lui nu mai era de găsit, că fugise. Fusese atât de ocupat să se certe cu Annabelle, că nici măcar nu băgase de seamă.

Ash o luă la fugă pe coridor şi coborî în grabă treptele. Nu o văzu la intrare, aşa că fugi după ea în noapte. Deja începuse să plouă, ceea ce îi îngreună căutarea.

Găsi trăsura, dar nici urmă de ea, aşa că alergă din nou pe treptele din faţa teatrului, încercând să zărească o pată de roşu.

Piesa avea să se termine în curând. Odată ce oamenii aveau să iasă în stradă, urma să-i fie imposibil să o găsească în mulţime. Alese o direcţie la întâmplare şi o luă la fugă, oprindu-se la colţ, uitându-se în toate direcţiile. Îşi şterse, nervos, picăturile de ploaie de pe chip.

Acolo.

Acolo, pe o alee îngustă. Nu văzuse oare o pată de culoare?

— Emma! Emma! strigă el, alergând după ea.

Ajunse deja la jumătatea distanţei, când ea se întoarse spre el.

— Lasă-mă! strigă ea. Lasă-mă în pace!

Ash încetini pasul. Pentru fiecare pas pe care îl făcea spre ea, Emma se dădea înapoi.

— Nu vrei să mergem să stăm de vorbă undeva unde-i mai uscat? o întrebă el.

— Ce ar mai fi de spus?

— Emma, încetează. Ştiu că eşti supărată.

— Sunt bine, duce. Aşa vrei să-ţi spun, nu? Duce?

— E evident că nu eşti bine, zise el, încercând să o liniştească. Nu pleca urechea la ce a zis Annabelle. Furia ei nu era îndreptată asupra ta, ci asupra mea. Annabelle este… Annabelle. Totuşi, ai toate motivele să fii supărată şi furioasă.

Emma îl privi sfidătoare.

— Duce, nu am niciun motiv să fiu supărată sau furioasă.

— Serios, poţi înceta să-mi tot spui aşa.

Emma îşi şterse picăturile de ploaie de pe faţă.

— Poate ar fi mai bine să-ţi spun Ash. Am început să mă obişnuiesc cu numele ăsta. Mi se pare că se potriveşte cu orice. Ash ticălosul… Ash nenorocitul… Ash mizerabilul…

Da, fie. O merita. Şi, dacă nu ar fi fost disperat să o ia din ploaie, probabil ar fi râs.

Ploaia începu să cadă torenţial. Ash încercă să se apropie de ea ca să o înfăşoare în pelerina lui, dar ea se retrase, îndepărtându-se de el.

— Emma.

Ea îşi duse braţele la piept.

— Este vina mea. Nu mi-ai promis niciodată nimic. Chiar ai avut grijă să nu-mi promiţi absolut nimic. Am avut o înţelegere. Un acord impersonal, de convenienţă. Doar că eu mi-am îngăduit să visez cu ochii deschişi. Să sper la… ceva mai mult.

„Vis. Speranţă. Mai mult.”

Stătea în ploaie, pe o alee întunecată, plângând, distrusă. Ash ar fi trebuit să fie măcinat de remuşcări. Dar simţi un val de bucurie.

„Vis. Speranţă. Mai mult”.

Cuvintele acelea îl aduseră la viaţă. Trei fire subţiri pe care le putea împleti într-o frânghie de care să se agaţe cu disperare.

— Nu e o prostie. Sau, dacă crezi că e o prostie, să ştii că şi eu sunt un prost.

— Cel puţin, acum mi-e clar. Întotdeauna m-am întrebat de ce m-ai ales tocmai pe mine. Acum, ştiu. Te-ai căsătorit cu mine ca să te răzbuni pe ea.

— Nu e adevărat, spuse el, făcând un pas spre ea, iar de data asta Emma îl lăsă să se apropie. Nu e adevărat.

— Ea te-a refuzat, şi tu ai vrut să o umileşti la rândul tău.

— Nu ea a fost cea care m-a refuzat. Eu am refuzat-o.

Emma îl privi şocată.

— Dar ai spus că… Toată lumea a spus că…

— Aşa se procedează. Când se rupe o logodnă, întotdeauna se spune că a fost alegerea doamnei, pentru a-i proteja reputaţia. Mi s-a părut decent să o fac.

— Decent? Tocmai faţă de ea ai considerat tu că merita să fii decent?

— La vremea respectivă, am crezut că merita. Şi am ţinut la ea.

Emma făcu un pas înapoi.

„Ash, idiotule. Cum să spui una ca asta?”

— Familia ei îşi dorea cu disperare să o mărite cu mine, pentru titlul meu. Pentru banii mei. Iar ea era dispusă să o facă, de dragul lor. În ciuda ei… a reticenţei sale.

„Reticenţă” era prea frumos spus. „Repulsie”, mai degrabă.

— Mi-a păsat de ea îndeajuns de mult cât să nu o oblig să se mărite cu mine, ştiind că nu-şi dorea să o fac. Şi mi-a păsat şi de mândria mea, desigur. Nu am vrut o soţie care să plângă de fiecare dată când merg în patul ei. Nu am vrut s-o aud cum vomita apoi la baie.

— Dar nu cred că ar fi făcut…

— Ba da. Aşa ar fi făcut.

Pentru că asta se şi întâmplase.

După întoarcerea lui în Anglia, îşi ţinuse logodnica la distanţă luni întregi. Trecuse aproape un an înainte să-i permită să-l vadă.

Pe atunci, îşi recăpătase puterea cât să stea în picioare, iar rănile deschise se cicatrizaseră.

Chiar şi aşa, groaza şi dezgustul de pe chipul ei… Imaginea aceea era întipărită în mintea lui pe vecie. Fugise din cameră, dar nu prea departe. Îi auzise fiecare icnet până când stomacul i se golise, îl auzise pe fratele ei încercând să o liniştească pe coridor.

— Nu pot, spusese ea. Nu pot.

— Trebuie, răspunsese el.

— Ducele se va aştepta să-i dau un moştenitor. Cum aş putea vreodată să fiu cu… cu bestia aia?

Cu „bestia aia”, acelea fuseseră cuvintele ei.

Nu cu „el”.

Cu „bestia aia”.

Ash se pregătise pentru vizita ei sau cel puţin aşa crezuse. Crezuse că-şi pregătise mândria suficient cât să reziste la o reacţie îngrozită, la reticenţa ei de a se căsători cu el.

Dar se înşelase. Cuvintele ei îl puseseră la pământ. Nici măcar nu mai era bărbat. Devenise o „bestie”.

— Emma, vrei să ştii adevărul?

— De ce nu? răspunse ea, ridicând tremurător din umeri. Am fost întotdeauna sinceri unul cu celălalt, măcar atât.

— Adevărul este ăsta, zise el luând-o în braţe. Mi-a

păsat de sentimentele lui Annabelle Worthing mai mult decât mi-a păsat de ale tale.

Emma începu să suspine şi încercă să se elibereze din strânsoarea lui.

— Atunci, lasă-mă să plec.

— Prefer să mor, spuse el, prinzând-o de după talie, folosindu-şi mâna bună ca să-i apuce bărbia şi să-i ridice chipul spre el. O ţinu strâns la pieptul lui, pentru a o împiedica să plece. Uită-te la mine.

Ea ridică ochii, încercând să vadă ceva printre lacrimi. El o prinse din nou de bărbie şi o scutură uşor.

— La naiba, Emma. Uită-te la mine!

„Uită-te la mine. Uită-te la mine. Pentru că tu eşti singura care o face. Probabil singura care o va face vreodată”.

În cele din urmă, ochii ei întunecaţi se ridicară spre ai lui.

Privirea ei rănită… îl făcu să se simtă copleşit de ruşine. Ash închise ochii şi îi prinse chipul între palme. Îşi lipi fruntea de a ei, ferind-o de ploaie.

— Nu, Emma. Nu mi-a păsat de sentimentele tale. Nu m-a interesat dacă ai vrut sau nu să fii cu mine. N-am avut răbdarea să te curtez, nu am avut timp să te fac să te simţi curajoasă, drăguţă şi inteligentă, toate calităţile pe care le-am adorat la tine de la bun început. Şi n-am avut bunul-simţ să te las să pleci. Mi-a păsat numai de mine. Înţelegi? Ştiam doar că trebuia să te am.

Nu doar să o aibă, ci să o păstreze. Să o facă a lui.

Chiar şi acum, gândul de a o lăsa să plece… Nu putea îndura asta.

Nu.

Nu avea *să permită* aşa ceva.

Sentimentele care puseseră stăpânire pe el nu erau de tandreţe. Ci de posesie. O emoţie sinceră, firească, sălbatică. Dacă ar fi putut să vadă impulsurile acelea brutale, primare, care puseseră stăpânire pe el, ar fi fugit speriată.

Iar el era hotărât să o prindă.

— Eşti a mea, spuse el, ridicând capul şi uitându-se lung în ochii ei, hotărât să o facă să înţeleagă. Dacă fugi de mine, am să vin după tine. Înţelegi? Am să vin după tine şi am să te duc acasă.

O clipă mai târziu, un fulger străpunse întunericul. Pentru o secundă, totul era luminos şi clar. Aleea din jurul lor, cerul de deasupra. Spaţiul dintre trupul ei şi al lui şi fiecare emoţie pe care o lăsa vitejeşte să i se vadă pe chip.

Chiar înainte de a se cufunda în întuneric, Ash îşi lipi gura de a ei într-un sărut disperat.

Apoi, forţa tunetului explodă prin el, sfâşiindu-l într-o mie de bucăţi, care ajunseră până la ea, zdrobind armura care îi proteja cicatricile. Soarta lui fusese pecetluită.

Da, era a lui. Dar şi el începuse să fie al ei. Şi, oricât de mult ar fi sărutat-o, nu avea să mai fie niciodată întreg.

Făcu totuşi o încercare disperată, strângând-o la pieptul lui. Emma îl prinse pe după gât, trăgându-l spre ea. Buzele ei moi şi doritoare se deschiseră pentru el. Îl primi bucuroasă.

Un suspin profund, plin de recunoştinţă, se ridică din pieptul lui. O sărută şi mai pasional, dezmierdându-i limba cu a lui. Nu se mai sătura de ea. Îi dezmierdase tot trupul cu limba, dar nu simţise niciodată gustul acela. Dulceaţa unei ape răcoritoare, amestecată cu lacrimile ei sărate.

„Oh, Emma. Făptură frumoasă şi năucitoare”.

Numai o netoată ar plânge pentru el.

Îi sărută obrajii, chipul, gâtul, îi sărută fiecare lacrimă. Apoi, brusc, ea imită gestul lui şi îl trase spre ea, lipindu-şi buzele de faţa lui. Îi sărută buzele. Îi sărută nasul. Îi sărută urechea, gâtul şi ambele pleoape tremurânde.

Îi sărută cicatricile monstruoase.

Timpul se opri. Picăturile de ploaie păreau să plutească în aer. Din clipa aceea, nu mai exista trecutul, nu mai exista viitorul. Trăiau în prezent, iar prezentul era totul.

— Emma.

— Ash… şopti ea, privindu-l pierdută… Cred că…

Mintea completă spusele ei cu tot felul de gânduri negre. „Nu fi prost”, îşi spuse el. Erau atâtea lucruri pe care

ar fi putut să le spună. Putea fi orice.

„Cred că… am o pietricică în pantof”.

„Cred că… aş vrea un ponei”.

„Cred că… aş fi în stare să ucid în clipa asta pentru o ceaşcă de ceai”.

Da, probabil nu era cea de-a treia variantă. Poate nici cea de-a doua. Dar era absolut imposibil să o audă spunând lucrul acela care nu avea să fie niciodată rostit, gândit, şoptit sau, Dumnezeule mare, dorit.

— Ash, cred că…

Ash simţi să îi stă inima în piept.

„Hai, femeie. Asta e agonie pură”.

Dar, în loc să pună capăt agoniei, mireasa lui de convenienţă făcu cel mai nepotrivit lucru cu putinţă.

Leşină în braţele lui.

Capitolul 25

Emma nu rămase mai mult de câteva secunde în starea aceea, dar, până să îşi vină în simţiri, Ash deja o luase pe sus. Capul ei se sprijinea pe pieptul lui, iar el o înfăşurase în pelerina sa. Simţi mireasma acea atât de familiară. Parfum, săpun de ras, pielea din care erau făcute mănuşile lui.

Nu îşi putea da seama dacă încă îl durea braţul rănit. O ţinu strâns la pieptul lui, îndreptându-se spre trăsură cu paşi hotărâţi. Pe sub vestă şi cămaşă, îi auzi bătăile inimii, puternice, neîntrerupte.

Ea, în schimb, se simţea slăbită. Nu părea să se oprească din tremurat.

— Mă simt mai bine, spuse ea, scrâşnind din dinţi.

— Ba nu.

— Poţi să mă pui jos. Pot să merg. Nu era sigură că ar fi putut să meargă prea mult pe jos sau în linie dreaptă, dar s-ar strădui. M-am clătinat puţin, atâta tot.

Ash nici măcar nu se obosi să răspundă. Îşi văzu de

drumul lui, până ce ieşiră în stradă. Mai făcu câţiva paşi, după care deschise uşa, intrând cu ea în braţe, având grijă să nu o lovească la cap.

Se aflau într-un fel de han, din câte îşi dădu ea seama. Şi nu era tocmai un han elegant. Nici măcar unul curat.

— Vrem o cameră.

Hangiul făcu ochii mari. Bărbaţii care serveau un pahar în salon amuţiră.

O femeie ieşi din camera din spate, cu două porţii de tocană de vită, tresări când îl văzu şi scăpă vasele pe jos.

— Dumnezeule!

Ducele nu avea răbdare pentru reacţiile lor. O mută pe Emma pe braţul bun şi băgă cealaltă mână în buzunar. Scoase o monedă şi o aruncă pe masă. O liră de aur. Suficient cât să închirieze toate camerele din hanul acela pe mai multe săptămâni.

— Vreau o cameră, strigă el. Cea mai bună. Acum.

— Da, milord, zise hangiul, luând o cheie, cu mâinile tremurânde. Pe aici.

Ash insistă să o poarte în braţe şi îl urmă pe hangiu pe e o scară îngustă. Hangiul îl pofti într-o cameră din spate.

— E cea mai bună cameră, milord, zise el, deschizând uşa. Are chiar şi o fereastră.

— Adu-mi cărbune. Pături. Ceai. Repede.

— Da, milord, răspunse bărbatul.

— Nu e nevoie, şopti Emma. Hai să mergem acasă.

— Nici nu se pune problema. Acum, că toată lumea iese de la teatru, riscăm să rămânem blocaţi pe străzi ore întregi.

Încă nu o lăsase jos din braţe. Emma ridică privirea spre el.

— Nu contează. Cât e ceasul?

— E târziu, răspunse el. Eşti udă leoarcă şi ţi-e frig. Ştiu că nu îţi place să-ţi fie frig. Aşa că nici mie nu-mi place să-ţi fie frig. Aş putea să mă duc să le cer socoteală picăturilor de ploaie şi să dau foc norilor, dar mi-ar lua mai mult de o oră. Poate chiar două. Aşa că suntem aici, iar tu

nu o să te mai plângi de asta.

Cuvintele lui aprinseră o căldură în sufletul ei. Închise ochii şi îşi odihni capul la pieptul lui.

„Mulţumesc, om încăpăţânat şi groaznic ce eşti. Mulţumesc”.

Hangiul se întoarse cu cele trebuincioase: cărbune, lemne şi câteva pături.

— O să vină imediat fata să aducă şi ceaiul.

— Bun. Acum, pleacă.

— Milord, dacă nu vă supăraţi că vă întreb…

Dar Ash îi închise uşa în nas. Luă singurul scaun din cameră şi o aşeză pe Emma cu grijă.

— Poţi să stai în şezut? O să te ia din nou cu ameţeală?

— Nu cred.

Aruncă iute cărbuni şi lemne în vatră, după care aprinse o scânteie, sudând cu răbdare până ce aceasta se transformă într-un foc în toată regula. Luă apoi o pătură, analizând îndelung lâna groasă.

O aruncă deoparte.

— E murdară şi plină de purici, zise el, aruncând o privire prin cameră. Facem altceva.

Îşi desfăcu pelerina şi o întinse pe pat. Stratul exterior de lână îşi făcuse datoria, protejând căptuşeala de umezeală. Pregăti un pat de satin bogat, lucios. Îşi luă apoi haina şi o înfăşură pe Emma în ea ca într-o pătură.

Cineva bătu la uşă. Ash merse să ia tava cu ceai şi îi închise fetei uşa în nas, fără să o lase să îi servească. În schimb, luă ceaşca, uitându-se lung la ea, ca să se asigure că era curată, după care o umplu cu ceai aburind, lapte şi o porţie generoasă de zahăr. Scoase o sticluţă din buzunarul de la vestă, îi desfăcu iute capacul şi adăugă câteva picături din licoarea acea maronie, cu miros puternic şi, fără îndoială, foarte scumpă.

Emma îl privea în tăcere. Nu mai era în stare să gândească. Fiecare mişcare a lui i se părea o adevărată acrobaţie care merita să fie îndelung aplaudată. Poate chiar era bolnavă. Bărbatul acela, cu părul lui ud, cu cizmele lui

noroioase, era perfect în ochii ei. Nu ar fi schimbat nimic la el.

— Poftim, spuse el, oferindu-i ceaşca de ceai.

Emma dădu să ia ceaşca, dar Ash nu o lăsă.

— Nu cât timp tremuri din toate încheieturile.

Îi duse ceaşca la buze, ajutând-o să ia câteva guri. Ea simţi o căldură dulceagă alunecându-i pe gât, până în capul pieptului.

— Aşa. Te simţi mai bine acum?

— Da, răspunse ea încuviinţând din cap.

Ash lăsă ceaiul pe masă şi veni să o ajute să se ridice. O prinse de talie şi o întoarse uşor cu spatele, ca să-i desfacă nasturii de la rochie.

— Trebuie să te scoatem din hainele astea ude, spuse el. Altfel, o să uzi pelerina şi n-o să mai reuşeşti să te încălzeşti.

— Încep să cred că ai făcut-o intenţionat, zise ea, încercând să zâmbească.

— Dacă aş fi făcut-o intenţionat, aş fi găsit un han mai bun şi aş fi comandat o rochie cu nişte nasturi mai mari, spuse el, nervos. La naiba. Oricum, rochia asta nu mai poate fi salvată. Apucă de marginile corsajului şi, dintr-o singură mişcare, reuşi să rupă materialul, făcând nasturii să zboare în toate direcţiile.

„Dumnezeule!”

Emma se răsuci pe vârfuri, simţindu-se din nou ameţită, văzând negru în faţa ochilor.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, spuse ea, frecându-şi tâmplele. Nu am leşinat în viaţa mea. Poate că Mary mi-a legat corsetul prea strâns.

— Îţi voi spune ce s-a întâmplat. E numai vina mea, pentru că te-am lăsat să stai în ploaie, îmbrăcată doar într-o bucată de mătase. Ai îngheţat până în măduva oaselor.

Avea dreptate. Dar pentru un astfel de sărut ar fi stat în ploaie toată noaptea.

Ash se mişcă repede, cu mişcări deloc erotice, dar grija cu care el înlătură toate straturile acelea de haine – rochia de mătase, jupa, corsetul – o unse pe suflet. Când îi

simţi vârful degetelor pe gâtul ei rece, dându-i la o parte şuviţele ude, fu cuprinsă de un nou val de fiori.

Odată ce ea rămase doar în cămăşuţă, el îngenunche şi săltă uşor materialul.

— Ridică braţele, îi porunci el.

Ea făcu întocmai. Ash ridică materialul ud, care se lipi în treacăt de sânii ei. Sfârcurile îi deveniseră dureros de reci în ploaie, dar acum se întăriră de plăcere. Ash îi trase rochie peste cap şi braţe, aruncând-o pe jos. Rămase goală, cu excepţia ciorapilor.

O întoarse spre el, frecându-şi mâinile în sus şi-n jos pe braţele ei, uitându-se lung la ea. Îşi dădu repede lavaliera jos de la gât şi o folosi pe post de prosop improvizat, ca să îi şteargă pielea şi părul.

Focul începu să degaje căldură, iar Emma simţi cum i se încălzesc gâtul şi faţa. Deja nu-i mai clănţăneau dinţii şi nu mai avea pielea de găină.

De fiecare dată când îi era frig, el era gata să o încălzească. Nu cunoscuse niciodată o astfel de grijă din partea unui bărbat. Nu conta că venea din partea unui bărbat cu chip de demon.

Îl iubea.

Îl iubea, îl iubea, îl iubea, îl iubea.

Cuvintele acelea se auziră cu ecou în mintea ei, în sufletul ei. Îi era din ce în ce mai greu să tragă aer în piept, probabil din cauza leşinului de mai devreme. Se agăţă de el, de parcă el avea să fie salvarea ei – dar el era pericolul. Era pierdută. Era învinsă de el – şi un străin pentru ea însăşi.

După ce o şterse cum putu el mai bine, o luă din nou în braţe şi se îndreptă cu ea spre pat. O întinse pe pelerina lui, iar Emma se cufundă în materialul acela subţire. Se cuibări sub haina lui, în timp ce el îşi scoase cizmele şi se dezbrăcă de pantalonii uzi.

Se aşeză în spatele ei pe pat, strângând-o în braţe, la pieptul lui. Era cald şi tare ca o stâncă. Căldura lui uimitoare o învălui, relaxându-i membrele. Deja nu mai tremura.

— Nu-ţi mai e frig?

— Nu.

— Bine, zise el, mângâindu-i braţul. Culcă-te.

Emma îşi simţi pleoapele tot mai grele.

— Ash…

— Culcă-te, zise el, punându-şi braţul în jurul ei. Sunt aici să-ţi ţin de cald. O să fii întotdeauna în siguranţă alături de mine.

*

Pentru a doua oară în căsnicia lor, Emma avu plăcerea de a se trezi în braţele soţului ei. Chiar dacă avea părul încurcat. Chiar dacă simţea că îi explodează capul.

Dar era atât de minunat să se trezească în braţele lui.

Se răsuci pe o parte, întorcându-se cu faţa spre el.

Ash o privi cu duioşie şi o mângâie cu blândeţe. Îşi trecu degetele peste obrazul ei, peste umărul ei. Nu părea să-l deranjeze câtuşi de puţin că avea părul încurcat. Apoi, o prinse în braţe şi o sărută. Un sărut tandru şi dulce, la fel de frumos ca sărutul pasional de noapte trecută.

Când îşi dezlipi buzele de gura ei, îi şopti numele;

— Emma.

Ea îi mângâie obrazul.

— Bună dimineaţa, soarele meu.

Ash se ridică brusc în fund.

— Ia te uită. Ce se petrece aici? Am crezut că am stabilit că între noi nu va fi nicio dovadă de afecţiune.

— Într-adevăr, aşa am stabilit.

— Am avut reguli.

— Şi precauţii.

Partea stângă a gurii lui se curbă într-un zâmbet.

— Dar nu suficiente, din câte se pare.

Emma se ridică şi ea în şezut.

— Vreau să-mi cer scuze pentru toate lucrurile pe care ţi le-am spus noaptea trecută. Ar fi trebuit să am mai multă încredere în tine. Şi presupun că ar trebui să fiu mai înţelegătoare faţă de domnişoara Worthing. Dacă nu ţi-ar fi

păsat de sentimentele ei îndeajuns de mult încât să o laşi să plece, nu am mai fi ajuns împreună.

— Trebuie să recunosc însă că nu a fost neapărat un gest de generozitate din partea mea. De fapt, nici vorbă de aşa ceva. A fost mai mult mândrie la mijloc. Ea încă era dispusă să se mărite cu mine, dar numai dacă eram de acord cu termenii ei, pe care nu am dorit să îi accept.

— A vrut o casă mai mare?

— Nu, nimic de genul ăsta.

— Atunci, nu pot să-mi dau seama ce altceva ar fi putut să vrea de la tine. Am petrecut ceva timp cu ea. Nu o interesează altceva în afară de bani şi aparen…

— Aparenţe? Da. Întocmai.

Emma tresări, regretând cuvântul ales. Chiar nu avea să se înveţe niciodată minte?

— De fapt, ar fi impropriu spus termeni, zise el. Dacă ne căsătoream, se aştepta să respect un set de reguli.

— Reguli?

Ash nu mai zise nimic, dar privirea lui era grăitoare. O privire îndurerată, furioasă, mai usturătoare decât oricare dintre cicatricile sale.

„Reguli”.

Vai, nu.

— Doar nu vrei să spui că…

— Urma să fim soţ şi soţie doar noaptea. Pe întuneric. Fără sărutări. Şi, odată ce avea să-mi dea un moştenitor, regula era să nu mai împărţim niciodată acelaşi pat.

În sfârşit, totul era atât de limpede. Nu înţelesese niciodată cum de venise el cu regulile alea. Toată puterea era în mâinile lui. Odată ce se căsătoreau, era la mila lui. De ce părea atât de preocupat să-i protejeze sensibilităţile? Asta dacă chiar ar fi avut nevoie să fie protejată, ceea ce nu era cazul.

Dar nu stabilise regulile acelea de dragul ei, nu-i aşa? O făcuse ca să se protejeze pe el. Emma rămase câteva clipe în tăcere. Cu greu, găsi două cuvinte de spus:

— O urăsc.

El începu să râdă.

— Eşti fiica unui vicar. Nu ai de unde să ştii ce înseamnă să urăşti pe cineva.

— Oh, ba da, zise ea, cu pumnii încleştaţi. Aş vrea să o strâng de gât.

— Nu ai putea să faci una ca asta.

— Bine, fie. Dar aş putea să o împung cu ace. Cu foarte multe ace.

— Varianta asta mi se pare aproape credibilă.

— Vorbesc serios. Multe, multe ace. Să ajungă să arate ca un arici.

Emma era foc şi pară. Mânia ei nu era o exagerare. Poate că în trecut o invidiase pe Annabelle Worthing, dar, în momentul acela, o ura din tot sufletul. Cum îndrăznise să facă una ca asta? Reuşise să convingă un bărbat curajos, loial şi decent că era un monstru. O creatură care nu merita nimic mai mult decât resturi şi firmituri de afecţiune, şi asta doar pe întuneric.

— Ştii, camera asta mi se pare chiar fermecătoare, zise el, încercând în mod evidentă să schimbe subiectul.

— *Fermecătoare?*

— Are potenţial. Ar avea nevoie doar de nişte draperii, de câteva piese de mobilier, de un strat de vopsea, de o saltea umplută cu paie din această decadă, de câteva perii de spălat pe jos şi de o capcană pentru şobolani. Nu ai pic de imaginaţie.

Emma se uită urât la el.

— Desigur, există un singur lucru în camera aceasta care nu are nevoie de nicio schimbare, zise el sărutând-o pe frunte.

— Te-ai scos în stil mare.

— Ţi-e foame?

— Nu prea.

— Ei bine, eu sunt lihnit, zise el, trăgându-şi pantalonii şi cămaşa şi încălzindu-se. Merg să aduc ceva de mâncare şi să chem o trăsură.

Dar, când deschise uşa de la cameră, auzi hărmălaie la parter. Strigăte şi ţipete la intrare. Paşi grăbiţi pe scări.

Un străin se năpusti în cameră şi trase uşa după el.

— Crede-mă, nu vrei să mergi acolo.

Străinul purta o mască neagră, o pelerină întunecată, pantaloni negri şi o cămaşă neagră. În mână avea o praştie.

Emma făcu ochii mari. Dar soţul ei părea să înţeleagă.

— Ce cauţi aici? Şi ce e cu ţinuta asta? întrebă el, analizându-l din cap până-n picioare.

— Îţi place? Fostul meu costum de scrimă, nişte vopsea neagră… şi iată rezultatul. Intrusul îşi dădu masca jos, dezvăluindu-şi chipul. Excelenţă, sunt la dispoziţia dumneavoastră, zise el, făcând o plecăciune spre Emma.

Fără masca aceea, Emma îşi dădu imediat seama că era doar un băiat, de vreo unsprezece – doisprezece ani. Era foarte înalt pentru vârsta lui, cu două urechi mari şi cu strungăreaţă.

Şi băiatul acesta, oricine era el, părea să se cunoască bine cu soţul ei.

— Eşti amabil să mi-l prezinţi? îi spuse ea lui Ash.

— Pe el? E Trevor.

Băiatul îl împunse uşor pe Ash în coaste.

— Hmm.

Ash îşi dădu ochii peste cap.

— Ah, da, am uitat. Acesta este Pericol.

Pericol? Emma de-abia aştepta să audă toată povestea.

— Sunt partenerul Monstrului din Mayfair, spuse băiatul. Ucenicul lui. Protejatul lui.

— Interesant. Cum s-a întâmplat asta?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse soţul ei.

— Dar ai mare noroc că sunt partenerul tău, zise băiatul, trecând pe lângă el şi aşezându-se pe pat. Toată Londra s-a adunat afară, aşteptând să-l vadă pe Monstrul din Mayfair.

Ash se duse la fereastră.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că avea să se ajungă la asta. Noaptea trecută… Nu m-am gândit.

— Nu, nu te-ai gândit, zise Emma, apropiindu-se şi luându-l de braţ. Pentru că aveai grijă de mine.

— Nimic n-o să ne mai scoată acum din încurcătura

asta.

— Ar fi chiar atât de groaznic dacă lumea ar afla adevărul? întrebă ea.

— Dat fiind că toată Londra mă ştie ca pe un monstru care sperie copiii, însetat de sânge, care sacrifică animale pentru Satana, da, nu cred că ar fi o idee prea bună.

Emma îşi muşcă limba. Se abţinu să sublinieze că poate ar fi trebuit să se gândească la toate astea înainte de a-şi câştiga notorietatea. Dar nu avea rost acum.

— Ei bine, dacă vrei să rămâi anonim, ce sugerezi să facem? întrebă ea. Nu avem pe unde să ieşim, şi n-am de gând să sar pe fereastră.

— Nu aveţi nevoie de altă ieşire. Trebuie doar să facem cumva să le distragem atenţia, spuse Trevor.

— E imposibil la câtă lume e, spuse Ash. Poate doar dacă pornim un incendiu, dar nici asta nu-i o idee bună.

— Este chiar simplu, zise Trevor, luând jobenul lui Ash, pe care şi-l puse pe cap. Jobenul îi alunecă pe ochi. Voi fi eu Monstrul, şi tu poţi să fii Pericol.

— E ridicol.

— Ba nu, spuse Emma, e genial. Gândeşte-te o clipă. Mulţimea nu stă în aşteptarea ducelui de Ashbury. Îl aşteaptă pe Monstrul din Mayfair. Un bărbat într-o mantie neagră, cu joben pe cap.

— E un puşti, nu un bărbat.

— Sunt înalt pentru vârsta mea, se apără Trevor.

— Trebuie doar să câştigăm câteva minute. Până o să-şi dea lumea seama că nu este vorba despre Monstru…

— O să aveţi timp să vă strecuraţi prin mulţime, zise Trevor, cu un zâmbet triumfător. Am o trăsură care mă aşteaptă după colţ.

— Dumnezeule, spuse Emma. Tu chiar te-ai gândit la tot, nu-i aşa? Ce partener bun ţi-ai găsit!

— Nu-l mai încuraja şi tu, zise Ash.

— Ai tu cumva un plan mai bun?

— Din păcate, nu, răspunse el, dându-i o pătură de lână. Înfăşoară-te în ea. Nu vreau să te vadă nimeni în rochia asta roşie.

Emma îşi aruncă pătura pe umeri. Mirosea urât şi îi zgâria pielea, dar era îndeajuns de lungă şi de groasă cât să o acopere. Avea să facă o baie lungă şi fierbinte de îndată ce ajungea acasă.

— Lăsaţi restul în seama mea, zise Trevor sărind în picioare. Făcu trei paşi spre uşă, după care se opri, întoarse capul spre ei şi ridică dintr-o sprânceană. Ai dat de Pericol.

— Ce tot spui acolo? răbufni Ash.

— E noua mea replică. Un soi de carte de prezentare. Încă mă gândesc cum să o spun, zise el, coborându-şi vocea, ridicând din nou din aceeaşi sprânceană. Ai dat de – *pauză* – Pericol.

Emma se abţinu cu greu să nu izbucnească în râs.

— Sau aşa. Ai dat de – *pauză*, *sprânceană ridicată* – Pericol. Ce părere ai? întrebă băiatul, zâmbitor.

Ash îi aruncă o privire furioasă.

— Cred că ar trebui să-ţi iei fraza asta şi…

— Şi să o spui în ambele feluri, interveni Emma. Ambele sunt excelente. Chiar memorabile.

— Mulţumesc, Excelenţă, zise Trevor sărutându-i mâna. Pe curând, adăugă el, dispărând, cu pelerina fluturând în urma lui.

Într-un final, Emma începu să râdă.

— Ce tânăr extraordinar!

— E şi ăsta un mod de a o spune.

Emma se înfăşură în pătura de lână.

— Am nevoie de un costum mai bun. Şi de un nume. Ah, ştiu. Ce părere ai de înţepăcioasa? Pot să-mi înfrunt duşmanii cu o sabie lungă şi ascuţită.

— Nu începe şi tu.

Ash întredeschise uşa, şi stătură cu urechile ciulite până îl auziră pe Trevor strigând din holul de la intrare:

— Monstrul din Mayfair eu sunt! Cel care-mi vede chipul va fi pedepsit crunt.

Ash închise ochii şi mormăi ceva deloc amabil.

— Nu e rău, protestă Emma. Şi rimează.

Ash îşi trase masca de scrima pe faţă şi spuse:

— Hai să plecăm odată de-aici.

Capitolul 26

Din fericire, reuşiră să se întoarcă la Ashbury House fără alte incidente. După câteva explicaţii vagi către personalul îngrijorat, un mic dejun fierbinte şi o baie şi mai fierbinte, cei doi se aruncară în patul lui Ash şi dormiră toată ziua.

Emma se trezi după-amiaza târziu şi îl văzu pe soţul ei îndreptându-se spre pat cu o tavă plină cu pâine, brânzeturi, fructe. Emma simţi cum îi chiorăie stomacul.

— Ce-i cu toate astea? întrebă ea, frecându-se la ochii. Cina în pat?

— E perfect, spuse el, luând o bucată de brânză. Ţi-am promis că vom lua cina în fiecare seară. Tu mi-ai promis că o să mă primeşti în patul tău. În felul ăsta, ne ţinem amândoi de cuvânt, măcar de data asta.

— Foarte eficient.

— Chiar nu-mi dau seama cum de nu mi-a venit ideea asta până acum.

Emma muşcă dintr-o tartă cu mere.

— Prăjiturică, m-am tot gândit la ceva.

— Emma, mormăi el, întinzându-se pe pat.

— Îmi pare rău, dar nu vreau să-ţi spun Ash. Nu eşti tu acela. Ash este cel care a rămas după focul acela. Părţile care sunt măturate şi aruncate. Pentru mine, nu eşti aşa. Eşti viu, puternic şi chiar periculos. Şi mereu eşti gata să-mi ţii de cald. Dar, de teamă să nu reacţioneze urât la toate acele complimente, Emma se gândi că era mai bine să ia un ton glumeţ. În plus, e distractiv să se tachinez.

— Pentru tine, nu pentru mine.

— Hai să ajungem la un compromis. Când suntem în compania altora, îţi voi spune Ash sau Ashbury. Dar, când suntem singuri, trebuie să mă laşi să te alint cum vreau eu.

— Bine, fie. Dar trebuie să convenim împreună asupra unei liste. Nu vreau să te mai aud cu prăjiturele şi

curcubeie.

— În regulă.

Ash căzu pe gânduri.

— Uite cu ce sunt eu de acord. „Armăsarul meu”, „zeul meu” şi… „colosul meu”.

Emma nu se putu abţine să nu râdă când auzi ultimul alint.

— Hai să mergem pe variante ceva mai tradiţionale, vrei? Cum ar fi „dragul meu”?

— Se acceptă.

— Dragule?

— Dacă ţii neapărat, mormăi el.

Emma luă o gură de prăjitură, încercând să-şi facă curaj.

— Dar „dragostea mea”?

Ash se uită lung în ochii ei, de parcă i-ar fi pus la îndoială sinceritatea. Cu toate astea, Emma ştia că nu era prea puţin important ce simţea ea, ci ce alegea el să creadă.

Dar văzu expresia temătoare de pe chipul lui, hotărârea de a nu accepta nimic.

— Rămânem la varianta „armăsarul meu”.

Emma era dezamăgită, dar hotărî să nu insiste. Poate era prea mult pentru o singură zi. Dornică să schimbe subiectul, zări teancul de ziare de pe masă.

Ea obişnuia să le ceară slujitorilor să ia ziarul în fiecare zi. Ash ajunsese să susţină, fără voie, jumătate dintre ziarele din Londra. Probabil şi câteva fabrici de hârtie. Monstrul din Mayfair era cel mai bun lucru pentru jurnalismul britanic, de la Waterloo încoace.

Hotărâtă să vorbească despre altceva, luă ziarele cu ea în pat.

— Hai să vedem ce au mai avut de scris astăzi. Trebuie să fie vreun articol despre aventura de azi-noapte. Cu toate acestea, în timp ce frunzări ziarul, entuziasmul ei se transformă în groază. Vai, nu! Oh, Ash. E de rău.

— Ce s-a mai întâmplat acum? Am salvat o fată de la înec?

— Nu. Ai răpit o femeie în roşu, ai obligat un hangiu să te lase să o ascunzi, şi fata nu a mai fost văzută niciodată. E de rău, zise ea, dându-i să citească ziarul, dar rămânând în spatele lui. Regele a eliberat un mandat de arestare pentru Monstrul din Mayfair, spuse ea disperată. Regele. Toată lumea din Londra este pe urmele tale.

— Da. Văd.

— Au oferit chiar şi o recompensă. Douăzeci de lire. Toată agoniseala unui muncitor de rând pe un an de zile.

— Da. Ştiu.

— Monstrul e suspectat de agresiune, acte de violenţă, răpire şi crimă. Crimă!

— Să ştii că sunt şi eu în stare să citesc, zise el, pe un ton ciudat de calm. Sunt chiar puţin dezamăgit că nu m-au acuzat şi de vrăjitorie şi de fraudă.

— Cum poţi să glumeşti pe seama asta?

— Stai liniştită, nu e cazul să-ţi faci griji, zise el, luând o gură de plăcintă. Nici măcar cel mai rău scenariu nu mă afectează cu nimic.

— Nu te afectează cu nimic să ştii că eşti acuzat de crimă?

— Emma, nu am omorât pe nimeni.

— Dar cititorii acestor ziare o să creadă cu totul altceva. Ştii cât de disperaţi sunt oamenii să vină cu acuzaţii false la adresa ta.

— Da, ştiu, zise el, mai luând o gură de plăcintă. Chiar tu eşti una dintre cei care au scris poveşti neadevărate.

Ce-i drept, nu putea să-l contrazică.

— N-o să fiu niciodată acuzat de crimă, zise el. E absurd. Sunt duce. Aşa ceva pur şi simplu n-o să se întâmple niciodată. Chiar şi dacă aş fi prins, n-aş fi niciodată judecat.

— Cum poţi fi sigur de asta?

— În primul rând, pentru că ducii nu sunt traşi la răspundere în aceleaşi instanţe. Avem dreptul la un proces condus de semenii noştri, în Camera Lorzilor. Şi asta dacă ar exista dovezi, care oricum nu există. În al doilea rând, noi, ducii, avem un privilegiu. Trebuie doar să-l invocăm, şi

putem să scăpăm basma curată de aproape orice.

— Glumeşti.

— Deloc.

— Dumnezeule! Ce noroc pe voi.

— Da, nu mă pot plânge.

În alt context, Emma ar fi fost şocată să afle de nedreptatea acestui sistem. Cu toate acestea, având în vedere situaţia de faţă, nu se putea plânge.

— Stai, zise ea. Ai spus că poţi să scapi basma curată în *aproape* orice situaţie. Ceea ce înseamnă că sunt şi situaţii în care poţi să fii pedepsit.

— Ei bine, pentru trădare, fireşte. Şi pentru…

Dar se opri la timp, şi era limpede că nu voia să continue.

— Şi pentru mai ce? întrebă Emma.

— Crimă, răspunse el.

Emma sări furioasă din pat.

— Tocmai mi-ai spus că n-o să se întâmple nimici şi acum, vrei să spui că rişti să fii dus la spânzurătoare?

— Nu se ajunge niciodată atât de departe, zise el lăsând deoparte farfuria lui goală. În cel mai bun caz, o să cădem la un acord şi am să plătesc o amendă.

— Şi în cel mai rău caz?

— Nu se va ajunge niciodată la asta.

— Fă-mi pe plac.

Ash oftă şi îşi luă paharul de vin.

— Dacă un duce este găsit vinovat de o astfel de crimă – ceea ce nu se întâmplă niciodată, riscă să fie executat. Dar nici asta nu se întâmplă niciodată. Nimeni n-a mai primit pedeapsa sângelui corupt de secole întregi. Vorbesc serios, de secole.

— Ce pedeapsă e asta?

— E atunci când un neam este considerat pătat. Îţi iau titlul de proprietate şi toată averea, iar descendenţii tăi nu o mai pot moşteni.

Emma îşi încleştă pumnii în poală.

— Vrei să spui că, oricât de sigur ai fi tu că n-o să se întâmple, dacă eşti prins şi luat drept Monstrul din Mayfair,

vei fi trimis în judecată în Camera Lorzilor, vei fi acuzat de crimă, condamnat şi ucis, iar soţia şi copilul tău vor rămâne fără dreptul la avere şi la moştenire?

— Emma, acest lucru n-o să se întâmple niciodată. Niciodată.

— Dar s-ar putea întâmpla!

— Dar *nu* se va întâmpla!

Emma trase aer în piept, încercând să se liniştească.

— Au permis ca povestea asta să meargă prea departe. Trebuie să existe o cale de scăpare. Trebuie să le spui tuturor că tu eşti Monstrul din Mayfair şi că eu sunt doamna în roşu şi că a fost pur şi simplu o situaţie care ne-a scăpat de sub control.

— Care vasăzică, în loc să stau liniştit, ştiind că riscul de-a fi vreodată capturat e foarte mic, iar cel de a fi pus sub acuzare e chiar mai mic, tu vrei să recunosc o crimă pe care nici măcar nu am comis-o?

— Nu. Vreau să recunoşti că ai creat o legendă ridicolă şi că ai lăsat lucrurile să decurgă astfel. Şi gata. După cum bine ai spus-o chiar tu, orice duce o să scape basma curată.

Ash îşi goli paharul de vin şi se ridică din pat.

— Nu am de gând să recunosc în faţa întregii lumi că sunt Monstrul din Mayfair. Ar urma un scandal teribil, şi tu ai avea de suferit. Cine ştie cum te-ar numi ziarele? Mireasa-Bestie din Bloom Square?

Emma se uită lung la el.

— Te-ai gândit deja la varianta asta?

— Nu, spuse el, părând în defensivă

— Chiar aşa? Ce repede ţi-a venit ideea asta.

— Lucrurile stau în felul următor: nu am de gând să o fac. Oricare ar fi titulatura cu care ai putea apărea tu în ziare, refuz să te pun în situaţia asta. Şi refuz să pun povestea asta pe umerii viitorului nostru copil.

— Dacă eşti chiar atât de îngrijorat pentru bunăstarea soţiei şi a copilului tău, poate ar fi trebuit să te gândeşti mai devreme la asta, răbufni ea. Încercă să găsească un compromis. Dacă refuzi să-ţi recunoşti faptele, măcar

promite-mi că Monstrul din Mayfair o să se retragă din activitate. Promite-mi că o să se pensioneze undeva la ţară şi că n-o să se mai întoarcă niciodată. Jură-mi că îţi vei arde toate pelerinele şi că n-o să mai ieşi niciodată noaptea pe străzi.

— Jur, zise el, punându-i un deget sub bărbie şi înclinându-i capul ca să o poată săruta. Monstrul din Mayfair nu mai există. Jur.

— Ar fi bine să te ţii de cuvânt, spuse ea. Altfel va trebui să dai socoteală în faţa Miresei-Bestie din Bloom Square.

Capitolul 27

— Gata.

Emma o ajută pe Davina să se îmbrace cu noua ei rochie.

— Cum te simţi în ea? Te ţine?

— Nu, deloc.

Cu ajutorul lui Fanny, Emma reuşise să stabilească o probă la magazinul de rochii, seara, târziu, când Madame îşi făcea vizita săptămânală la atelierul de materiale, ca să vadă noile mătăsuri aduse din import.

Davina se privi în oglindă.

— Emma, chiar faci minuni cu materialele astea.

„Minuni, poate. Dar nu miracole”.

— Sper că o să fie îndeajuns să mai ţinem sarcina în secret câteva săptămâni.

— Sper. Chiar zilele trecute, tata a comentat că m-am îngrăşat. I-am spus că am mâncat prea mult în ultima perioadă. Trebuie să primim cât mai curând permisiunea lui, zise ea, strângând-o pe Emma de mână. Când vom putea să-i aducem împreună pe duce şi pe tatăl meu?

Dumnezeule. Adevărul era că Emma nu ştia ce să răspundă. Nu avea încotro, trebuia să-i spună că planul lor iniţial nu avea să funcţioneze. Ash nu era dispus să iasă în

societate şi, după cum bine punctase Annabelle Worthing la teatru, în ochii Londrei, Emma era în continuare o croitoreasă, nu o ducesă. Nu era nici pe departe genul de lady la care un domn respectabil să o lase pe fiica lui necăsătorită să o viziteze pe timp de iarnă.

Planul acela nu avusese niciodată sorţi de izbândă. Emma vedea totul foarte clar acum. Se simţea îngrozitor pentru că-i dăduse speranţe deşarte.

Totuşi, asta nu însemna că nu avea cum să o ajute. Le avea alături de ea pe Nicola, Alex şi Penny, draga de Penny – care era dispusă să ajute orice făptură îi ieşea în cale. Toate patru aveau să-şi pună mintea la contribuţie şi să găsească o cale de scăpare.

Da. Emma hotărî să se sfătuiască cu prietenele ei săptămâna următoare la ceai.

— Mai am nevoie de puţin timp, spuse Emma. Ai cuvântul meu, n-am să te las la greu.

Odată ce Davina plecă, Emma o lăsă şi pe Fanny să plece, oferindu-se să închidă magazinul, cum o făcuse de atâtea ori în trecut. Simţea o ciudată nostalgie în timp ce se grăbi să tragă draperiile şi să strângă foarfecilor, panglicile şi acele. La urma urmei, petrecuse ani la rând în magazinul acelea şi adunase amintiri pe care nu avea să le dea uitării în doar câteva luni.

Cioc-cioc. *Cioc-cioc. Cioc-cioc.*

Emma ridică privirea, speriată.

— Am închis, strigă ea.

Cioc-cioc. Cioc-cioc. Cioc-cioc.

Ce ciudat. Ultima dată când bătuse cineva la uşă cu atâta insistenţă, ducele de Ashbury dăduse buzna în magazin – şi în viaţa ei. Doar nu o urmărise azi, nu?

Dar cine putea şti când venea vorba despre soţul ei? Emma se duse la uşă, pregătită să audă un discurs despre cum nu se cuvenea ca o ducesă să coasă rochii.

Trase zăvorul.

— Pe bune, armăsarul meu, am venit doar să-mi vizitez o veche…

Dar, când deschise uşa, simţi cum i se opreşte inima

în piept.

Un bărbat la vreo şaizeci de ani, îmbrăcat în negru, rămase în pragul uşii, cu jobenul lui de preot în mână.

— Emma, copila mea. Tu eşti. Mi s-a spus că am să te găsesc aici, şi aici eşti.

— Tată?

Emma îl privi pierdută, cu inima bătându-i cu putere. Fu invadată de un val de emoţii şi imbolduri. Răzbunarea era o variantă. Ar fi putut să-l alunge în noapte, cum făcuse şi el cândva.

La fel de bine ar fi putut să se laude. O părticică din ea ar fi vrut să îl ia cu ea acasă şi să îl plimbe prin toată casa, să îl facă să moară de invidie pentru noul ei statut, după care să-l trimită la sănătoasa cu o donaţie de cincizeci de lire pentru biserică.

Şi undeva, în adâncul sufletului ei, ar fi vrut să-l ia în braţe. Ar fi vrut să audă din gura lui că o iubea, că încă era fetiţa lui.

„Emma, ai grijă”.

— Ce cauţi aici? întrebă ea.

— Am venit să-mi văd fiica, fireşte, zise el, intrând în magazin, iar Emma închise uşa în urma lui. Emma, copila mea iubită, uită-te la tine cât ai crescut.

— Acum sunt Emma? Copila ta iubită? Ultima oară când ne-am văzut, mi-ai spus că sunt o uşuratică.

— De asta am venit, zise el, cu capul plecat. Să-ţi spun că îmi pare foarte rău.

Îi părea foarte rău?

Emma auzi cuvintele acelea, dar nu reuşi să le înţeleagă sensul. Se uită lung la tatăl ei. Chelise, mai avea doar câteva fire de păr în cap. Ce ciudat să-l vadă dintr-odată la vârsta de şaizeci de ani! În amintirea ei rămăsese la fel de intimidant şi de furios. Acum, în agitaţia din Londra, părea mărunţel şi pricăjit.

Tatăl ei nu ridică o clipă privirea din pământ.

— Nu ar fi trebuit să-ţi spun una ca asta. Nu ar fi trebuit să te dau afară din casă. Am venit să-mi mărturisesc păcatele faţă de tine. Şi să-ţi cer iertare.

Emma rămase fără suflu. După toţi aceşti ani, tatăl ei venise să-şi recunoască greşelile. Să-i ceară iertare. Ea visase dintotdeauna la clipa aceasta. Şi nu doar că visase la ea, ci chiar crezuse că avea nevoie să audă acele cuvinte ca să fie din nou întreagă.

Şi, totuşi… cuvintele lui nu avură efectul aşteptat. Nu se simţea deloc întreagă. Îşi simţi inima bătând cu putere.

— De-a lungul anilor, m-am gândit adesea la tine, spuse el. Mi-am făcut griji pentru tine. M-am rugat pentru tine.

— Îmi vine greu să te cred. Dacă m-ai găsit atât de uşor acum, de ce nu m-ai căutat mai demult? Dacă ţi-ai făcut atâtea griji, de ce nu mi-ai trimis niciodată o scrisoare, de ce nu m-ai întrebat dacă am de mâncare, dacă am cu ce să fac focul noaptea? Nu ţi-a păsat. Probabil ai crezut că-mi merit pedeapsa.

Emma simţi un fior şi începu să tremure. Se strânse în braţe, sperând să se oprească din tremurat. Nu avea să-l lase să o vadă în starea asta.

— Nu este adevărat, spuse el.

— Ce vrei de la mine? Bani? Influenţă? O favoare? Probabil ai aflat că m-am căsătorit.

— Nu, chiar nu ştiam. Ţi-am spus deja. Am venit doar să-ţi cer iertare.

— Ei bine, mi se pare ciudat că ai venit de-abia acum.

— Adevărul e că… zise el, frecându-şi borul jobenului între degete. Adevărul e că Domnul m-a trimis. Dumnezeu mi-a vorbit.

Domnul îi *vorbise?* Emmei nu-i venea să creadă ce îi era dat să audă.

— De fapt, nu Domnul mi-a vorbit, zise el, întunecându-se la faţă. Am fost… am fost vizitat de un mesager al lui, târziu în noapte. Un demon.

— Vai de mine! răspunse ea, liniştită. Era limpede că tatăl ei începuse să-şi piardă minţile la bătrâneţe.

— A fost groaznic, Emma. A venit în camera mea, în toiul nopţii. Un demon de la gura iadului. Mi-a spus că zilele mele sunt numărate pe acest pământ şi că trebuie să-mi

cer iertare de la tine, altfel o să ard în flăcările iadului.

— Care va să zică, nu ai venit de dragul meu. Eşti aici pentru tine, zise ea, dezgustată. Chiar nu te-ai schimbat deloc.

— Nu vezi că am venit pentru binele amândurora? Am ştiut de mult, încă de dinainte de vizita aceea îngrozitoare, că am greşit faţă de tine. Am purtat după mine vina aceasta în toţi anii ăştia. Nu pot să dorm liniştit până nu ştiu că am iertarea ta.

Emma începu să râdă.

— Nu poţi dormi liniştit. Poate că ar trebui să încerci să dormi în frig, cum m-ai obligat pe mine să o fac.

— Doar nu vrei să spui că refuzi să mă ierţi?

— Nu ştiu ce să spun. Nu văd de ce m-aş grăbi să o fac.

— Nu poţi să-mi refuzi iertarea, zise el indignat. Emma cunoştea atât de bine tonul acela neiertător. Eşti fiica mea. Nu ţi-am purtat eu de grijă timp de şaisprezece ani? Nu te-am învăţat eu să ierţi?

— Şi nu te-am iubit eu în toţi acei ani? replică ea, cu vocea frântă. Duminică de duminică, am stat în capela aceea şi, în timp ce mă rugam la Dumnezeu, binecuvântarea ta era cea pe care mi-o doream. Dar ce importanţă a avut asta? O singură greşeală din partea mea, şi gata. Tată, nu am plâns pentru că am rămas fără îmbrăcăminte, fără adăpost sau fără hrană. Nici măcar pentru faptul că m-ai respins. Durerea cea mare a fost să văd cine eşti tu cu adevărat. Să ştiu că nu ai fost niciodată omul care credeam că eşti. Nici pe jumătate.

— Emma, te rog. Nu mă judeca atât de aspru. Trebuie să înţelegi că am fost luat prin surprindere în noaptea aceea. Am rămas fără cuvinte. Abia dacă ştiam ce simţeam, darămite ce făceam.

— Ştiai exact ce făceai. Şi ştiu exact cum te-ai simţit. Ţi-a fost ruşine. Ruşine cu mine şi ruşinat de ceea ce avea să spună lumea. Ai dat dovadă de laşitate, pur şi simplu. Şi tot din laşitate ai venit astăzi aici, zise ea, îndreptându-se spre uşă. Vreau să pleci.

— Nu! Nu, nu poţi să-mi faci una ca asta, strigă el, aruncându-se în genunchi în faţa ei. Emma, nu l-ai văzut pe demonul acela. Era îngrozitor. Mi-a fost frică să mă uit la el. Avea faţa… arsă şi…

— Ce spui? întrebă Emma, cu sufletul la gură. Avea chipul ars?

— Da. Era atât de urât. Venea din focurile iadului. Dar nu a fost doar asta. M-a… m-a ameninţat cu focurile iadului şi cu birocraţie. Mi-a insultat perdelele. M-a insultat cu fel de fel de cuvinte urâte.

— Ce fel de cuvinte?

— Nu vreau să spun.

— Cum ţi-a zis?

— Nu mai ştiu… parcă vierme al… pământului.

— Îţi mulţumesc, tată. Cred că pot să mi-l imaginez pe acest „demon” pe care l-ai întâlnit.

Care părea să semene aşa bine cu soţul ei.

Vierme al pământului. Iată o insultă pe care n-o mai auzise până atunci. Probabil o păstra pentru o ocazie specială.

Tatăl ei se ridică.

— Te implor. Dacă îmi refuzi iertarea, habar n-ai cât am să sufăr. Pentru tot restul vieţii mele, am să tot sufăr. N-am să-mi găsesc niciodată pacea. Am să mă tem că fiecare zi va fi ultima pentru mine.

— Şi eu am trăit cu acest sentiment timp de şase ani. Acum, e rândul tău, zise ea deschizând uşa. Dacă vrei iertarea mea, poţi să te întorci şi să mă întrebi din nou peste şase ani. Haide, pleacă. Acum.

— Dar…

Emma îl împinse spre uşa deschisă.

— Dispari, gândac cu şapte capete.

Vai, avea să preţuiască pentru tot restul vieţii expresia de pe chipul lui.

— Gândac cu şapte capete…? repetă el, furios, roşu la faţă. Emma Grace Gladstone, să nu te prind că vorbeşti aşa cu mine.

— Emma Grace Gladstone, repetă ea. Nu, Emma

Grace Gladstone n-ar fi îndrăznit niciodată să vorbească aşa cu tine. Dar acum sunt Emma Grace Pembrooke. Ducesă de Ashbury. Şi, dacă vrei să mi te mai adresezi vreodată, aşa să-mi spui, adăugă ea, după care îi închise uşa în nas.

Apoi, se prăbuşi pe podea şi începu să plângă în disperare.

Se lăsă pradă lacrimilor. Era singură, nu o vedea nimeni, nu o auzea nimeni. Plânse până rămase fără lacrimi şi cu inima goală. Ce prostie! Irosise atâţia ani permiţând ca părerea tatălui ei despre ea să o facă să se dispreţuiască.

Emma scoase o batistă din buzunar, îşi şterse lacrimile şi îşi suflă nasul. Nu avea de gând să îl lase pe tatăl ei să o tragă înapoi. Să o ţină departe de ceea ce însemna încrederea. De viaţa trăită din plin. De iubire.

Numai, gata.

Capitolul 28

— Te-ai dus acasă la tatăl meu.

Ash ridică privirea din registrul pe care îl examina.

„Emma”.

Ea rămase în faţa biroului, uitându-se lung la el. Avea ochii roşii, de parcă ar fi plâns. Ash lăsă registrul pe masă şi se ridică.

— Te-ai dus acasă la tatăl meu, repetă ea. În Hertfordshire.

Nu avea rost să nege.

— Aşa e.

— În toiul nopţii.

— Da.

— Ai intrat pe furiş în casa lui.

Ash îşi trecu degetele prin păr.

— De fapt, am intrat pe geam.

— Şi i-ai spus că eşti un demon venit din iad.

— Sincer, nu mi-a fost greu să-l conving de asta.

Pentru a fi corect, nu a necesitat prea multe convingeri.

— Ai spus că n-o s-o mai faci. Că n-o să mai ieşi noaptea pe străzi. Mi-ai promis.

— M-am dus la el înainte de asta. Acum mai multe săptămâni. Cum ai aflat?

— A venit să mă vadă. La magazinul de la rochii unde am lucrat.

Ash lăsă să-i scape o înjurătură.

— Netrebnicul ăla.

— Mi-a cerut scuze, continuă ea. Îţi vine că crezi? Mi-a cerut iertare în genunchi.

— Ei bine, sper că nu l-ai iertat.

— De ce? zise ea, uitându-se ţintă în ochii lui. De ce îţi păsa? De ce te-ai dus la el?

— Pentru că te-a rănit, Emma, spuse el, dând cu pumnul în masă. Te-a aruncat în stradă, fără nicio remuşcare. Te-a lăsat în frig, să mori de foame, să-ţi porţi singură de grijă. Te-a făcut să-i fie teamă de frig şi de propria inimă, de te-ai mulţumit să te căsătoreşti cu un ticălos. Te-a tratat ca şi cum nu ai valora nimic. Merită să zacă în pământ. De dragul tău nu l-am omorât. Te-a rănit, şi nu pot îndura una ca asta. Şi să ştii că nu-mi pare rău. Absolut deloc.

— Văd.

Ash lăsă liniştea să se aştearnă între ei. Ştia că probabil aveau să fie ultimele momente de tăcere de care avea să se bucure o bună perioadă de timp. Părea atât de calmă la exterior, încât nici nu voia să-şi imagineze cât de mânioasă era în sufletul ei. Trase aer în piept, pregătit pentru furia ei.

Emma făcu câţiva paşi iuţi spre birou, iar Ash se întoarse spre ea. Nu avea de gând să se ascundă.

Apoi, îl apucă de rever şi îl trase spre ea, sărutându-l aşa cum merita. Nu, cu mult mai mult patos decât merita.

— Mulţumesc, şopti ea printre sărutările fierbinţi. Mulţumesc. Nu a mai făcut nimeni niciodată aşa ceva pentru mine.

Ash nu ştia ce să spună despre povestea aceea în

care el era eroul. Dar acceptă bucuros sărutările ei. Era gata să accepte tot ce avea ea de oferit. Corpul, mintea, inima, sufletul.

Pentru moment, părea să fie corpul. Şi, pe cât de dornică părea să i-l ofere, pe atât era de dornică să îl simtă pe al lui. În timp ce se sărutau, începu să îl dezbrace; îi trase haina de pe el, aruncând-o pe jos. Îl dezbrăcă apoi de vestă.

Odată ce îl făcu să rămână doar în cămaşă, îl împinse pe fotoliu şi dădu să i-o scoată peste cap.

Dar Ash rămase cu braţele pe lângă corp.

— Doar nu vorbeşti serios? zise ea. Am crezut că am trecut peste treaba asta.

Poate că ea trecuse peste, dar nu era atât de uşor pentru el. Încercă să-i explice:

— Nu aş suporta să mă priveşti cu milă. Cu dezgust.

Emma îi aruncă o privire plină de blândeţe.

— Nu mila sau dezgustul meu te îngrijorează. Nu ţi-e teamă că am să te resping. Asta vrei să se întâmple. Ţie ţi-e teamă că, dacă am să te văd aşa cum eşti cu adevărat, cu toate calităţile şi defectele, va trebui să crezi că eşti *dorit*. Iubit. Cu adevărat, sincer, fără reţineri, zise ea, lipindu-şi buzele de fruntea lui. Din tot sufletul.

Ash îşi simţi gura uscată, îl lăsase fără cuvinte.

— Ştiu că ţi-e teamă, şopti ea. Ştiu, pentru că şi mie mi-e teamă. Mi-e atât de teamă. Fă dragoste cu mine. Fii curajos cu mine, zise ea, prinzându-i cămaşa cu ambele mâini şi trăgând. Fără nimic între noi.

— Emma, nu.

— De ce nu?

Nu mai ştia ce scuze să găsească.

— E… e cămaşa mea preferată.

— Am să ţi-o repar eu mai târziu.

Emma îşi înfipse dinţii în gulerul lui, trăgând cu putere. Apoi, îşi înfipse degetele în ţesătură şi rupse cămaşa chiar pe jumătate.

Ash o privi uluit. Şi, dacă era să fie cinstit, excitat.

Ea îi zâmbi.

— O croitoreasă ştie cum să rupă ţesătura. Ar fi trebuit să mă *cunoşti* până acum. Când îmi porunceşti să fac ceva, eu voi face fix pe dos.

Încercă să vină cu o replică usturătoare, dar apoi se gândi că poate… poate se putea folosi de personalitatea ei rebelă.

— Foarte bine, spuse el. Atunci, să nu te prind că-ţi ridici fusta ca să mă călăreşti.

Emma se uită lung la el, dar prinse imediat înţelesul cuvintelor lui, iar Ash îi descifră zâmbetul şiret de pe buze.

Îşi strânse fusta şi jupa, lăsându-l să-i vadă cu coada ochiului gambele suple, după care îl încălecă, trecându-şi genunchii peste coapsele lui. Se simţea de parcă ar fi fost primit într-un templu de secrete ale feminităţii. Era gata să o venereze.

Dumnezeule. Era deja tare şi gata să o pătrundă numaidecât. Trebuia doar să se desfacă la pantaloni şi să o ia. Atâta tot. Dar ştia că aşteptarea avea să rezulte într-o plăcere şi mai intensă.

Cu toate astea, avea de gând să o tortureze la fel de mult pe cât îl tortura ea pe el. Să o descopere, aşa cum îl descoperise şi ea pe el.

Să o iubească. Cu toată inima. Aşa cum tânjea şi el să fie iubit.

Lăsă mâna să-i alunece în spatele ei, prinzând panglica care îi strângea corsajul. Nu se grăbi să desfacă nodul, dar, când o făcu, corsajul se lărgi, iar respiraţia ei se înteţi.

— Nu-l da jos de pe tine, îi zise el, pe un ton poruncitor. Şi să nu care cumva să îndrăzneşti să-ţi ridici sânii şi să mi-i oferi.

Emma se făcu rumenă în obraji. El îi savură mireasma îmbătătoare. Lăsă mânecile să-i alunece pe braţe şi îşi eliberă pieptul din corsaj şi din corset. Ash îi admiră sânii aceia rotunzi, plini, cu o petală de un rozaliu intens în vârf.

Muşcându-şi buzele, ea îşi strecură mâna pe sub sâni şi, Dumnezeule, începu să se mângâie şi să îşi plimbe degetele peste sfârcuri, pregătindu-le pentru el. I le oferi pe

rând, le lipi de buzele lui, iar el le sărută, le linse şi le supse cu disperare. De fiecare dată când o auzea suspinând şi gemând de plăcere, simţea fiori pe şira spinării, iar bărbăţia lui o dorea din ce în ce mai mult. Mădularul lui tânjea să o pătrundă.

Se dezlipi de sânii ei. Se prinse de braţele scaunului şi îi dădu următoare comandă.

— Să nu te prind că-ţi bagi mâinile sub fustă.

Nu lăsă să se vadă nicicum dacă rămăsese cumva jenată sau surprinsă de cererea lui.

Se sprijini cu o mână de spătarul scaunului şi se aplecă spre el, aducându-şi sânii mai aproape de faţa lui. După care începu să se mângâie din nou, plimbându-şi cealaltă mână pe coapsa lui, înnebunindu-l.

— Vrei să mă ating? întrebă ea, sfioasă.

„Doamne, da”, îşi spuse el.

Doar clătină din cap.

Emma îi aruncă un zâmbet senzual, în timp ce-şi lăsă degetele să alunece tot mai jos. Chiar dacă nu putea îi vadă mâna, simplul gând că era gata să se atingă singură îl incită.

Voia să vadă.

Trebuia să vadă.

Îşi luă mâinile de pe braţele scaunului şi îi ridică fusta până în talie, dezvăluindu-i paradisului. Degetele ei delicate strecurându-se printre cârlionţii aceia întunecaţi, mângâind petalele roz ascunse înăuntru.

Îşi simţi gura uscată. Îi ţinu fusta ridicată cu o mână, iar cu cealaltă o apucă de fund, înclinându-i şoldurile ca să vadă mai bine.

— Nu le vârî înăuntru, zise el, cu voce pierdută. Femeie năzuroasă ce eşti, să nu care cumva să faci asta.

Două dintre degetele ei subţiri dispărură în interiorul ei, îngropându-se în căldura aceea umedă.

— Să nu îndrăzneşti să mergi mai adânc, îi porunci el. Nici măcar un centimetru.

Emma gemu de plăcere, neascultătoare, strecurându-şi degetele tot mai adânc.

Ash era convins că avea să erupă.

— Să nu cumva să aduci degetele alea la buzele mele.

La asta, Emma ezită.

— Îţi interzic, insistă el, cu vocea lui aspră, de aristocrat.

Emma îşi ridică palmă, oferindu-i-o.

El îi prinse încheietura şi trase cele două degete în gura lui, sugând din ele cu înverşunare, savurând până la ultima picătură nectarul ei dulceag. O văzu înroşindu-se în obraji, pe gât, pe piept.

— Ash, şopti ea, privindu-l cu ochi rugători.

Ash simţea o plăcere sublimă să o chinuiască astfel, dar până şi el avea limitele sale.

Coborî mâna, se desfăcu la pantaloni şi îşi eliberă mădularul. Ea veni mai aproape, strângându-i erecţia între picioarele ei, frecându-se de el, gata să-l accepte bucuroasă în interiorul ei fierbinte, simţind fiori de plăcere.

Ash aproape că izbucni în lacrimi de fericire.

Ea îşi sprijini mâinile pe umerii lui şi se ridică uşor, până simţi vârful penisului lui, şi apoi coborî uşor, cu un suspin de extaz. El o apucă de şolduri, purtând-o în sus şi-n jos. Ea îi îndepărtă mâinile şi i le împinse spre braţele scaunului. Se părea că nu avea nevoie de îndrumarea lui. Îl călări într-un ritm lent, dar constant.

— Nu te opri, strigă el.

Ea se opri.

— *Nu* te opri, mârâi el frustrat.

Ea începu să se mişte din nou, accelerând ritmul.

— Eşti incorigibilă.

— Şi sunt a ta. Doar a ta. N-o să scapi niciodată de mine.

Dumnezeule! Plăcerea era atât de intensă, şi era gata să se predea, să îşi arcuiască şoldurile să o pătrundă tare şi repede, până ce avea să erupă în ea. Dar se forţă să se abţină.

Nu încă. Nu încă.

Voia mai mult decât plăcere. Emma era gata să i se ofere, fără rezerve. În feluri în care el nu o făcuse niciodată,

cu nimeni. Femeia aceea era atât de curajoasă, atât de darnică. Prin comparaţie, el se simţea un laş.

„Fă dragoste cu mine. Fii curajos cu mine.”

— Nu mă atinge, şopti el. Nu mă atinge peste tot.

Emma îşi strecură mâna pe sub cămaşa lui, expunându-i pieptul, îşi plimbă degetele pe pielea lui. Pe cicatricile lui. Atingerea ei îi provoca durere pe alocuri, dar erau zone unde nu simţea nimic. În scurt timp, extazul îi cânta prin vene. Indiferent de senzaţie, fiecare atingere era minunată. Închise ochii şi se pierdu în mângâierea ei.

„Emma. Dragostea mea, dragostea mea”.

— Nu mă săruta, şopti el.

Fără ezitare, de parcă ar fi visat la această invitaţie, Emma îşi lipi buzele de ale lui – buzele ei pe ale lui, mai blânde chiar decât atingerea mâinilor, mai calde. Fiecare atingere a buzelor ei era o binecuvântare pe care nu o merita, dar pe care nu avea cum să o respingă.

Ea îi sărută gâtul ars, dezmierdându-i urechea deformată cu limba, trecându-şi degetele prin părul lui fin. După care îşi mută mângâierile pe cealaltă parte, de la maxilar şi până la umăr, sărutându-i pielea.

Îi dezmierdă ambele părţi cu aceeaşi atenţie, cu aceeaşi tandreţe, până când simţi că cele două jumătăţi se unesc în interiorul lui. Undeva aproape de inimă.

Emma îşi lipi fruntea de a lui şi îl strânse tare.

Era momentul.

Îşi fixă mâinile pe spătarul scaunului. El o prinde de talie şi începu să o dirijeze în sus şi în jos – nu mai putea să o lase pe ea să conducă. Nu voia decât să iasă din el însuşi, să găsească refugiu în ea. Avea nevoie de asta. Să ajungă în locul acela în care aveau să devină unul singur.

— Nu mă iubi, şopti el din adâncul sufletului, ca o rugă disperată.

— Prea târziu, îi murmură ea la ureche.

— Nu-mi spune. Nu spune cuvintele.

— Te iubesc, zise ea, prinzându-i chipul între palme, sărutându-i buzele. Te iubesc atât de mult.

Nu mai avea cum să-i ţină piept. O trase la pieptul lui,

şi, când erupseră amândoi în extaz, nicio bucurie nu putea fi mai desăvârşită.

El era complet.

O ţinu strâns în braţe, sărutându-i părul.

— Te iubesc. Nu vei şti niciodată cât de mult te iubesc. Nu există cuvinte.

Emma se aşeză uşor pe el, cu o privire pierdută. Se uită în jos la mâinile ei care se odihneau pe cicatricile lui roşii, urâte. Se făcu albă la faţă. Expresia de pe chipul ei nu mai era una de dragoste sau plăcere, ci de dezgust.

— Emma?

„Doamne, te rog. Nu din nou. Nu şi tu.”

„Nu mă lăsa. Nu acum, niciodată”.

— Îmi pare rău, spuse ea, ridicându-se din poala lui. Îmi pare rău… Trebuie să…

Dădu buzna afară din bibliotecă, îndreptându-se către camera alăturată.

Iar când Ash se ridică şi-şi trase pantalonii pe el, auzi.

Sunetul acela inconfundabil făcut de soţia lui în vreme ce vomita.

Capitolul 29

Emma se îndreptă, dându-şi părul de pe faţă. Sudoarea de pe frunte şi de pe piept era rece ca gheaţa. Scoase o batistă din buzunar şi se şterse pe faţă şi pe gât. Apoi, îşi turnă nişte lichior din bufet şi îşi clăti gura, după care scuipă în bietul ghiveci care se nimeri să-i iasă în cale.

— Am încercat să te avertizez, spuse Ash din spatele ei. Ar fi trebuit să mă asculţi. Ţi-am spus că era pentru binele tău. Dar tu ai insistat.

— Ce tot spui acolo? îl întrebă ea, întorcându-se cu faţa spre el. Nu înţeleg.

— La fel s-a întâmplat şi cu… dădu el să spună, dar se opri.

„Cu Annabelle”, completă ea în minte.

El îşi strânse cămaşa ruptă pe lângă corp.

— Ştiam că asta avea să se întâmple. Nu te învinovăţesc. Sunt respingător, ăsta e simplul adevăr. Nu sunt supărat.

— Asta crezi tu? zise ea, ducându-şi mâna la cap. Oh, Ash, dragul meu. Nu mi s-a făcut rău de silă. Sunt însărcinată.

Ash făcu ochii mari.

— Nu înţeleg.

— Nu înţelegi? spuse ea, zâmbitoare. Stai să-ţi explic. Aproape în fiecare noapte de când ne-am căsătorit şi, de asemenea, foarte adesea şi pe timp de zi, m-ai pătruns cu organul tău masculin şi ţi-ai lăsat sămânţa în pântecul meu. Acest act rezultă, de obicei, într-o sarcină. Mai ales dacă se întâmplă atât de des, ca în cazul nostru.

— Dar ţi-a venit menstruaţia.

— Ba nu.

— Ai spus că te simţi rău şi că o să stai câteva zile la pat.

— Chiar m-am simţit râu. Am fost răcită.

— De ce nu mi-ai spus?

— Ţi-am spus. În bilet. Mi-a fost teamă să nu vă dau şi vouă răceala, ţie şi servitorilor. Vrei să spui că o lady adevărată chiar petrece câteva zile întregi în pat în fiecare lună? Poţi să fii sigur că noi, croitoresele, nu ne permitem acest lux.

— Hai, te rog, să nu mai vorbim despre obiceiurile menstruale ale unei lady, zise el. Ideea este că ar fi trebuit să-mi spui mai devreme.

— Era prea devreme ca să fiu sigură, zise ea.

— Nu ţi-a venit menstruaţia. Ai vărsături. Ţi-a fost rău la teatru. Şi acum, că stau bine şi mă gândesc, în ultimele zile, apetitul tău a fost tare ciudat. Emma, spune-mi sincer. Bănuieşti de câteva săptămâni că eşti însărcinată, nu-i aşa?

— Poate.

Ash o apucă de cot şi o întoarse cu faţa la el.

— Şi atunci, de ce te-ai ascuns de mine?

— Din cauza înţelegerii noastre! Ai spus de la bun

început că, odată ce rămân însărcinată, totul între noi o să se termine, şi… Şi n-am vrut să se termine, spuse ea cu voce slabă.

— Oh, Emma. Cine este idiotul acum? zise el, prinzându-i chipul între palme. Nu s-a terminat. Nu se va termina niciodată. Mai degrabă mor decât să te las să pleci.

— Atunci, vreau să fiu cu tine. Să locuiesc cu tine. Să ne trezim împreună în acelaşi pat în fiecare dimineaţă, să luăm cina împreună în fiecare seară. Să ne ciondănim, să facem dragoste şi… să jucăm badminton dacă vrei tu neapărat. Să ne creştem copiii împreună.

Ash înlemni, exact cum se temuse ea că avea să se întâmple.

— Nu mă pricep la copii.

— Nu este adevărat. Cum rămâne cu Trevor?

— Trevor este o abatere. Ştii prea bine că eu sunt neîngăduitor. Nervos. Exigent, spuse el, ducându-şi mâna la piept.

— Şi mai ştiu că eşti iubitor, loial, protector, spuse ea, lipindu-şi mâna pe pieptul lui. Când el nu răspunse, încercă din nou: Deci eşti imperfect. Cine nu este? E mai bine să fii imperfect decât să fii departe de copilul tău.

El o strânse la piept, culcuşindu-i capul sub bărbie, dar Emma nu se simţi tocmai liniştită.

— Nu te voi abandona niciodată. Ştii asta. O să am grijă de tine şi de…

— Nu e vorba doar despre asta. Copiii trebuie să crească alături de părinţii lor. Indiferent de ce li se spune, întotdeauna se vor teme că e vina lor. Ştiu că nu vrei să-ţi răneşti copilul în felul acesta.

— Emma…

— Tu ai avut un tată minunat şi iubitor. L-ai pierdut prea repede, dar nu te-ai îndoit nici măcar pentru o clipă că te-a iubit. Eu mi-am petrecut întreaga copilărie întrebându-mă ce am făcut greşit. De ce. De ce nu puteam să-i câştig dragostea.

El o strânse în braţe, încercând să o liniştească.

— Şi, când n-am putut să câştig afecţiunea tatălui

meu, am încercat s-o caut în altă parte. În cele mai neadecvate locuri. La un băiat care era deja promis altcuiva.

— Sau la un nenorocit de duce monstruos.

— Nu asta am vrut să spun. Aş vrea să nu mai zici astfel de lucruri.

— Aş vrea să te fi întâlnit acum mulţi ani.

— Ah, sigur. Pe când puteai să alegi să fii cu orice domnişoară din Anglia? zise ea, râzând. Nu te-ai fi uitat nicio clipă la mine.

— Dă-mi voie să te contrazic. Dar eram cât se poate de prostănac pe atunci. Poate ai dreptate.

— Am dreptate în legătură cu multe lucruri. Atât îţi spun: copilul nostru are nevoie de tatăl său. Nu doar ocazional şi nu prin corespondenţă.

Făcu un pas în spate şi ridică privirea spre el. Citi îngrijorarea de pe chipul lui. Nu ştia ce să mai creadă. Iar când un bărbat aşa puternic se îndoia de el însuşi, ceva nu era în regulă. Ash nu obişnuia să-şi asume responsabilitatea pentru ceva, mai ales pentru ceva atât de important, dacă nu era sigur că putea să ducă lucrurile până la capăt.

Emma nu avea cum să îl convingă cu vorbe sau sărutări. Trebuia să se convingă el singur de asta.

— Avem timp destul, şopti ea. Nu e ca şi cum pruncul se va naşte mâine. După calculele mele, ai vreo şapte luni să te obişnuieşti cu ideea.

— Spui că un tată nu trebuie să fie distant. Dar nu ştiu cum să accept oamenii în viaţa mea. Nu ştiu dacă şapte luni vor fi de ajuns.

Emma încercă să nu se descurajeze.

— E adevărat, eşti destul de încăpăţânat. Dar ştiu eu cum să ajung la sufletul tău.

Avea să găsească ea o cale.

Trebuia să îi vină vreo idee.

*

Emma nu avusese niciodată obiceiul de a mânca în

miez de noapte. Pe de altă parte, nici nu fusese niciodată însărcinată.

Era trecut de miezul nopţii. Tocmai ieşise din cămară cu o farfurie cu carne de vită într-o mână, un borcan de dulceaţă în cealaltă şi cu o bucată de pâine cu unt între dinţi, când zări o siluetă ciudată în calea ei. Silueta neagră se puse între ea şi lampa pe care o lăsase pe masă.

Emma scoase un ţipăt.

Mă rog, scoase un ţipăt cu bucata de pâine în gură. Sunetul pe care îl scoase semănă mai degrabă cu *mraarrrmghffff* decât cu un ţipăt. Borcanul de dulceaţă se sparse pe podea. În panica ei, azvârli conţinutul farfuriei în atacatorul ei.

— Excelenţă, sunt eu.

— Mmmmf? mormăi ea, înainte de a scuipa bucata de pâine din gură. Khan?

— Da, zise el, îndepărtându-şi o bucată de carne de pe gât.

— Îmi pare atât de rău. M-ai speriat

Acesta se aplecă la picioarele ei şi începu să adune cioburile.

— E de înţeles. Ar fi trebuit să mă feresc.

— Mi s-a făcut foame, mărturisi ea, aplecându-se să-l ajute să strângă. Nu am vrut să trezesc pe nimeni. Mă aşteptam să dormi.

— M-a trezit unul dintre lachei, zise el, luând bucăţile de veselă din mâna ei, după care o şterse cu un prosop. Se pare că e la uşă o tânără care plânge de mama focului şi vrea să vorbească cu Excelenţa Voastră. Au condus-o în salon.

— Oh, nu.

„Davina”.

Emma dădu uitării farfuria cu mâncare şi porni degrabă spre salon. O găsi pe Davina pe canapea, cu chipul îngropat în mâini.

— Oh, draga mea, zise Emma, alergând s-o îmbrăţişeze. Cum de eşti aici?

— Am plecat pe furiş. Tata doarme dus. Nu ştie

niciodată când plec sau când mă întorc noaptea acasă. Aşa am şi ajuns în situaţia asta, zise ea, punându-şi mână pe burtă.

— Ce s-a întâmplat?

Fata începu să plângă pe umărul Emmei.

— Menajera mea a descoperit adevărul. Ştie că nu mi-a mai venit menstruaţia de câteva luni şi, când m-a luat la întrebări… Nu ştiu să mint.

— Asta pentru că eşti un om cu suflet bun.

Davina îşi suflă nasul.

— M-a ameninţat că îi va spune tatălui meu dacă eu nu o fac. Şi nu pot să-i spun. Nu pot. O să se supere pe mine.

Emma o privi înduioşată.

— Oh, Davina.

— Mă simt atât de singură.

— Nu eşti singură. Ţi-am promis să te ajut şi o să mă ţin de promisiune, zise ea, strângându-i mâna. Îmi pare rău că nu am avut ocazia să mă împrietenesc cu tatăl tău, ca să primim permisiunea lui, dar vom pleca oricum, dacă nu vom avea încotro. Poţi să rămâi aici peste noapte, şi mâine pornim spre Oxfordshire.

— Stai, mai avem o şansă. Încă putem obţine permisiunea tatălui meu.

— Cum?

— Mâine-seară o să se dea un bal. Ultimul înainte ca majoritatea celor din înalta societate să plece în vacanţa de Crăciun.

— La tine acasă?

— Nu. Eu doar am fost invită. Dar, dacă tu şi ducele aţi putea veni la bal…

— Draga mea, nu ştiu ce să zic. Aş vrea să pot spune da, dar… Emma ezită. Ducele nu vrea să ia parte la petreceri sau baluri. Refuză categoric. Şi să se prezinte fără invitaţie…

— Un duce şi proaspăta lui soţie? Nimeni n-o să vă refuze intrarea. Te rog, Emma. Te rog, o imploră Davina. Dacă e să fug, poate am să reuşesc să mă ascund pentru

câteva săptămâni, dar el tot o să descopere adevărul. Aceasta este singura şansă.

— Atunci, nu avem încotro, zise Emma. Nu voia să ia parte la bal. Ash mai mult ca sigur nici nu ar fi vrut să audă. Dar Davina avea nevoie de ea, şi nu putea să o lase la greu. Întoarce-te acasă înainte ca tatăl tău să-şi dea seama că ai dispărut. Am să te trimit cu trăsura noastră.

Câteva minute mai târziu, Emma o conduse pe a Davina cea înlăcrimată la trăsură şi o îmbrăţişă în semn de rămas-bun.

După ce lacheul închise uşa de la trăsură, Emma îi bătu în geam.

— Am uitat să întreb, zise ea cu voce tare, ca să se audă prin geamul de sticlă. Cine găzduieşte balul?

Davina răspunse în vreme ce trăsura se îndepărta.

Răspunsul ei îi întoarse stomacul pe dos.

*

Ash veni după Emma în holul de intrare chiar când aceasta închidea uşa în urma ei.

— Cine era? De ce nu m-ai trezit?

— N-am avut timp.

— Avem timp acum, zise el, pornind în urma ei.

— Îmi pare rău, chiar nu am timp. Va trebui să îmi împachetez lucrurile, dar asta poate să aştepte până mâine. Mai întâi, trebuie să-mi fac o rochie.

— Să-ţi faci o rochie? Ash nu înţelegea nimic. Ce tot spui acolo? Zi-mi tot. Începe cu începutul.

— Fata din salon era domnişoara Davina Palmer. Era clienta mea la magazinul de rochii. E o fată tânără, însărcinată şi speriată, care nu are la cine să apeleze. I-am promis că o voi ajuta. Trebuie s-o ajut. Aşa că trebuie să mergem mâine la bal. De fapt, chiar în seara asta, zise ea, uitându-se la ceas.

„Poftim?”

Odată ce intrară în dormitorul ei, Emma închise uşa în urma lor.

— Nu înţeleg ce legătură avem noi cu balul şi cu situaţia ei.

— Este simplu. O voi invita pe domnişoara Palmer să mă viziteze la Swanlea. Totuşi, va avea nevoie de permisiunea tatălui ei pentru a accepta invitaţia. Pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie să facem cunoştinţă cu tatăl ei. Prin urmare, trebuie să mergem la bal. Emma intră în vestibul şi începu să caute prin garderoba ei. Îşi alese o pereche de ciorapi şi papuci argintii. Păcat că rochia roşie de mătase a fost distrusă de ploaie. Va trebui să-mi vină repede o idee. Slavă Domnului că ţi-am comandat o haină nouă şi o pereche de pantaloni negri când ţi-am ales garderoba.

Ash îşi odihni cotul pe comodă, obosit. La urma urmei, era miezul nopţii. Poate că doar visa.

— Nu merg la balul familiei Palmer, adăugă el. Şi nici tu.

— Balul nu este organizat de familia Palmer, zise ea. Ci de familia Worthing.

Ash avu nevoie de câteva momente pentru a-şi găsi cuvintele.

— De familia Worthing?

— Da.

Voia să participe la un bal acasă la Annabelle Worthing? Dumnezeule! De necrezut.

— Crede-mă, nici pe mine nu mă încântă ideea. Bineînţeles că aş prefera să fie oriunde altundeva. Dar nu avea încotro.

O luase razna. Ash puse asta pe seama sarcinii, care se părea că îi luase minţile şi fugise cu ele în lume.

— Ash, te rog. Nu ţi-aş cere niciodată să faci asta pentru mine. Dar domnişoara Palmer nu are pe nimeni altcineva.

— Tatăl copilului unde este? Şi familia ei?

— Nu se poate încrede în ei.

— Cum poţi să fii atât de sigură?

— Pentru că aşa mi-a spus ea. O fi tânără, dar e femeie în toată firea. Ştie cum stau lucrurile… chiar dacă se

pare că nu înţelege cum funcţionează organele reproducătoare.

— Şi cu ce o s-o ajute că o inviţi la Swanlea?

— Vrea să nască în secret şi să găsească o familie care să-i crească copilul. Dacă o face la ţară, se poate întoarce la Londra pentru sezonul următor, în iunie, fără ca nimeni să-şi dea seama.

— Nu, zise el, ducându-şi mâinile la cap. Nu. Lasă naibii balul. Nu poţi să fugi la ţară cu o femeie însărcinată şi să ne bagi pe amândoi în minciuna asta. Îţi interzic să faci una ca asta.

— Ash, te rog. Dacă vrei cu adevărat să…

— Nu, termină, nu face jocul ăsta cu mine.

— Ce joc?

— Jocul cu „Dacă mă iubeşti cu adevărat, o să faci ce te rog eu”. Pentru că pot să ţi-o întorc la fileu. Dacă m-ai iubi, nu mi-ai cere să fac una ca asta. Dacă m-ai iubi, ai avea încredere în judecata mea. Dacă m-ai iubi, mi-ai da draperiile înapoi. E o încercare nereuşită de şantaj, şi, dacă tot ai de gând să faci asta, cere-mi măcar ceva care implică bijuterii sau goliciune.

Emma găsi o pereche de mănuşi lungi şi le adăugă la mormanul de pe pat.

— Unul din noi va trebui să lase de la el. Nu putem avea amândoi câştig de cauză.

— Atunci, facem ca mine.

— De ce?

— Pentru că sunt bărbat, soţul tău şi duce.

Emma răspunse exact cum se aştepta el să o facă: cu o privire iritată. Măcar încetă să mai umble de colo-colo prin cameră.

Să prăbuşi pe marginea patului.

— Ash, trebuie să o ajut. Chiar nu înţelegeţi de ce? Aş fi putut să fiu eu în locul ei.

— Da, dar nu eşti, zise el, aşezându-se lângă ea. Spune-mi sincer. Faci asta pentru domnişoara Palmer sau pentru tine?

— O fac pentru domnişoara Palmer. Şi pentru mine. Şi

pentru toate femeile care sunt pedepsite doar pentru că au făcut greşeala de a-şi urma inima. Davina mai are doar câteva alegeri de făcut, dar aceste alegeri îi aparţin ei. Nu iubitului ei, nu tatălui ei. Şi nu ţie.

— Toate bune şi frumoase, şi aş fi de acord cu tine. Asta dacă nu aş şti că intenţionaţi să-mi folosiţi casa pentru această înşelăciune.

— Nu este casa ta, ci a mea. Cea pe care mi-ai promis-o de la bun început.

— Ce vrei să spui?

Emma îi aruncă o privire grăitoare.

— Mi-ai spus că pot merge la Swanlea odată ce rămân însărcinată. Ei bine, sunt însărcinată.

În ciuda întunericului de afară, Ash văzu totul cât se putea de clar. Bătăile ceasurilor, focul ce ardea în şemineu… toate zgomotele acelea răsunară cu ecou în mintea lui. Trebuia să le oprească. Trebuia să pună capăt întregii situaţii.

„Dumnezeule”.

Emma avea dreptate, în prima săptămână de la nuntă, îi spusese că putea să meargă la Swanlea de îndată ce avea să rămână însărcinată, nu mai devreme. Şi, încă din clipa aceea, ea îşi dăduse silinţa ca acest lucru să se întâmple.

— Care va să zică, acest plan al tău nu este unul recent. Ai plănuit asta de la bun început.

— Nu face asta. Nu mă învinui că am avut motive practice pentru care să accept propunerea ta, când ştii foarte bine că şi tu ai făcut la fel. A început ca o căsnicie de convenienţă pentru amândoi, zise ea, ridicându-se din pat şi îndreptându-se spre măsuţa de toaletă.

— Acum, înţeleg totul. De ce erai atât de nerăbdătoare ca totul să fie pregătit la Swanlea până de Crăciun. De ce mi-ai tot dat nume de alint. De ce mi-ai spus că ai sentimente faţă de mine. Că te simţi atrasă de trupul meu grotesc. Doamne, cât de ridicol. Mă crezi prost?

Chiar era un prost. Ar fi trebuit să ştie că nicio femeie nu ar fi putut ţine vreodată la el.

Plimbându-se agitat prin cameră, spuse, încercând să-i imite vocea subţire:

— Du-mă la teatru. Vino la Penny la ceai. Lasă-mă să te îmbrac în haine noi. Vai de mine, eşti atât de chipeş.

— Ash, eşti absurd.

— Te-am lăsat să-mi spui *iepuraş*, mormăi el. Asta chiar a fost absurd.

— Asta ţi se pare exagerat? Oh, abia am început. Eşti aşa un *wienerbred.*

— E cel mai urât lucru pe care mi l-ai spus vreodată, răbufni ei. Şi nici măcar nu ştiu ce înseamnă.

— Este un produs de patiserie, zise ea. Şi probabil e delicios, dar, dacă aş avea unul acum, ţi-aş da cu el în cap.

— Te crezi isteaţă, nu-i aşa? În tot acest timp, ţi-ai văzut de planurile tale. Nici nu e de mirare că te-ai arătat dornică să-ţi desfaci picioarele pentru mine în fiecare colţ al casei. Cu cât te achitai mai repede de datoria de a rămâne însărcinată, cu atât mai repede aveai să pleci de aici. Nu-i aşa?

— Nu! strigă Emma, lovind cu peria de păr în măsuţa de toaletă. Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să spui că ce s-a întâmplat între noi a fost ceva ieftin? Cum poţi să crezi asta despre mine? Şi toate astea pentru că te-am rugat să mergi cu mine la un bal.

— Dacă aş fi vrut să merg la baluri, m-aş fi căsătorit cu Annabelle şi l-aş găzdui chiar eu pe cel din seara aceasta. M-am căsătorit cu tine tocmai ca să evit acest chin.

Emma îşi dădu ochii peste cap.

— Doamne, cât pot s-o urăsc pe femeia aia. Te-a făcut să te simţi ca un monstru, şi de atunci te-ai încăpăţânat să-i demonstrezi că nu s-a înşelat. Pot să-ţi spun de o sută de ori cât de mult vreau să fiu cu tine, cât de mult te iubesc, dar tu ai în continuare de gând să o crezi pe ea, nu pe mine. E numai vina ei: te-a adus în aşa hal încât să-mi fie imposibil să trăiesc cu tine… şi să-mi fie greu să te iubesc.

— În cazul ăsta, spuse el, dă-mi voie să te scutesc de astfel de neplăceri.

— Nu la asta mă refeream, ştii prea bine.

— Nu sunt sigur că te cunosc.

Ash simţi tonul neiertător din glasul lui, dar nu se putu abţine. Se simţea rănit şi trădat, iar impulsul acela detestabil puse din nou stăpânire pe el. Nevoia aceea disperată de a se certa cu ea, de a o acuza că era prea ocupată să se îngrijească de propriile ei rănile ca să se mai uite şi la ale lui.

Doar că nu mergea. Cu ea, nu mersese niciodată.

— Ţi-e frică, spuse ea.

— Nu mi-e frică.

— Ţi-e frică de tot. Ţi-e frică să fii iubit. Ţi-e frică de iubire. Ţi-e frică să fii tatăl copilului tău. Şi încerci să te iei la ceartă cu mine pentru că ţi-e îngrozitor de frică să participi la balul ăla blestemat. Ash, poţi să urli cât te ţin plămânii. Pe mine n-ai cum să mă păcăleşti.

— Nici tu n-ai cum să mă păcăleşti. Nimic din toate astea nu are de-a face cu Davina Palmer. Totul este despre tine. Nu te mai preface. Ai încurajat-o să se ascundă de tatăl ei ca să te răzbuni pe propriul tău tată.

Rămaseră câteva clipe în tăcere, fără să se privească în ochi.

— Îmi pare rău că te-am luat prin surprindere, spuse ea. Ar fi trebuit să-ţi spun despre Davina. A fost greşeala mea că nu am avut încredere în tine îndeajuns cât să-ţi spun. Dar nu cred că fac o greşeală încercând să o ajut.

— Bine, fie, zise Ash, obosit. Du-te la balul ăla. Continuă să minţi pe toată lumea. Du-o pe biata fată la ţară, departe de familia ei. Nu am de gând să te împiedic, dar nici n-am să te ajut.

— Dacă e nevoie, voi merge de una singură, dar nu vreau să ne certăm.

— De ce să ne certăm? Ce motive aş avea să fiu supărat? Ai perfectă dreptate. Am avut o înţelegere. Mi-ai permis să te las însărcinată, iar eu ţi-am dat o casă.

— Te iubesc. *Ştii* asta.

Dar oare *chiar* ştia?

Da, o auzise rostind cuvintele, dar, după ultimul sfert

de ceas, nu mai ştia ce să creadă.

Nu, nu era corect faţă de ea.

Nu era sigur că urma să poată avea vreodată încredere în cuvintele ei.

— E târziu, zise ea, apropiindu-se de el. Hai să ne întoarcem în pat. Totul va părea mult mai limpede mâine-dimineaţă.

Ash o ţinu la distanţă.

— Pentru mine, este limpede. O să trimit imediat o scrisoare la Swanlea, ca personalul să se pregătească pentru sosirea ta. O să pleci cu trăsura, desigur. Poţi pleca împreună cu domnişoara Palmer când vei crede de cuviinţă. O să vorbesc cu Mary să-ţi trimită restul lucrurilor.

Ash ştia că mersese prea departe. Că o pedepsise prea aspru. Dacă ar fi fost bărbatul de care avea ea nevoie, nu ar mai fi zis nimic. Doar că el nu mai era un bărbat întreg şi sănătos. Câteva părţi din el lipseau, iar celelalte erau greu de recunoscut, atât în interior, cât şi la exterior. Era prea nefericit ca să merite dragostea ei, prea neputincios ca să o păstreze.

Şi era prea urât să stea cu ea la braţ. Într-o sală de bal sau oriunde altundeva.

Tocmai acesta fusese motivul, îşi aminti el, pentru care insistase asupra unui aranjament temporar. Situaţia aceasta cu prietena ei fusese de bun augur, ca să-i reamintească un lucru simplu: căsătoria lor nu fusese niciodată menită să dureze.

— Ash, nu face asta.

Ash puse mâna pe mânerul uşii, gata să plece.

— După cum ai spus-o chiar tu, acordul nostru a fost îndeplinit. Nu e nevoie să te mai întorci.

*

„Nu e nevoie să te mai întorci”.

Emma rămase cu privirea aţintită spre uşa închisă, cu lacrimi în ochi. Mai fusese cândva alungată astfel; cunoştea prea bine sentimentul acela. Era ca şi cum cineva o

aruncase de pe o stâncă. Legată de o piatră. Care era legată de o nicovală.

Dar, pe atunci, nu avea pe cine să dea vina – doar pe ea însăşi.

Inima ei era o nesăbuită care se părea că nu avea să se înveţe minte niciodată.

Din fericire, nu avea să-şi plângă de milă. Avea lucruri de făcut.

Avea nevoie de o rochie. Şi nu de o rochie oarecare, ci de una superbă. Fină, elegantă, impecabilă. O rochie care nu întruchipa doar bogăţie, ci şi rafinament şi bun-gust. Trebuia să arate ca o ducesă.

După ani de zile în care îşi folosise talentul ca să pună în evidenţă frumuseţea altor femei – şi, în mod excepţional, frumuseţea unui bărbat care nu o merita – trebuia să se pună pe ea în centrul atenţiei. Să se privească în oglindă. Să nu se mai concentreze pe defectele care trebuiau ascunse şi să caute frumuseţea care putea fi scoasă la iveală.

Avea doar o zi şi prea puţine materiale cu care să lucreze, doar câţiva metri din draperiile acelea de catifea şi câteva ornamente rămase de la haina Davinei. Câteva perle false, puţină panglică. Zări cu coada ochiul pieptenii strălucitori pe care îi purtase la teatru. Poate că ar fi putut să dea jos cristalele.

Foarte bine. În primul rând, avea nevoie de un model. Avea să-i fie mai uşor să taie bucăţile dintr-un articol de îmbrăcăminte care fusese anterior croit pe măsura ei. Se duse la dulap, îşi scoase singura rochie bună pe care o avea şi începu să o descoasă.

Ce satisfacţie!

Capitolul 30

Ash avea nevoie să se descarce, iar badmintonul nu avea să-l ajute cu nimic. Nu în seara asta. Era confuz,

supărat. În mare parte, era supărat pe el însuşi.

Emma plecase de acasă cu doar şase minute în urmă, şi el deja îi ducea dorul.

Refuzase cu încăpăţânare să o conducă la plecare; şi nici gând să-şi ia rămas-bun. Ar fi fost prea periculos.

Cu toate acestea, suferea profund. Oriunde mergea în casa aceea, nu putea să scape de durerea apăsătoare. Pisica îl urmări peste tot, certându-l. Emma trecuse prin fiecare cameră, trăgând draperiile pentru a lăsa lumina să intre în casă. Simbolismul gestului ei era evident. Lui Ash îi venea să arunce pietre în geam şi să se trântească pe podea, să-şi trăiască durerea.

Era timpul pentru un sport cu adevărat bărbătesc. Crichet la lumina lumânărilor? Făcuse el lucruri mai ciudate.

Se duse în sala de bal şi întinse un covor în stil Aubusson luat de pe coridor, exersându-şi loviturile cu o bâtă de crichet.

În centrul încăperii era Khan, jucându-şi rolul atribuit, la fel de ursuz ca de obicei.

— Hai odată, zise Ash, pregătit să lovească nişte portrete de pe peretele îndepărtat al sălii de bal.

Khan luă o minge din coş, îşi pregăti braţul, făcu un pas în spate şi aruncă mingea în aer, cu avânt. Mingea zbură cu putere. Ash încercă să o atingă cu bâta, dar lovi în gol.

Aruncă o privire în urma sa, spre mingea ratată.

— Încă îmi încălzesc muşchii, ştii cum e, zise el, făcând alte câteva lovituri de probă.

— Desigur, Excelenţă.

Khan luă a doua minge şi o azvârli cu viteză şi măiestrie. De data asta, Ash abia dacă o văzu trecând pe lângă el.

— Ce braţ puternic.

Următoarea lovitură a majordomului ateriză direct la picioarele lui Ash, apoi sări, lovindu-l direct în tibie.

— Au! strigă Ash, masându-şi piciorul. Ai grijă!

Dar, înainte să apuce să-şi ia bâta, Khan aruncă din nou mingea, care, de data asta, îl nimeri direct în coapsă.

Ash nu mai avea nicio îndoială că Khan încerca să-l nimerească intenţionat.

— Ce crezi că faci?

— Prostule, de ce ai lăsat-o să plece?

— Asta vrea ea să facă! exclamă el. A planificat totul de luni întregi. M-a ademenit să fac dragoste cu ea prin toată casa, să ieşim în oraş şi… să simt chestii, mormăi el, învârtindu-se, încercând să scape de durerea din picior.

Ash abia dacă reuşi să se ferească de o altă minge care îi trecu pe la ureche.

— Dumnezeule! Ce naiba ai de gând să-mi faci?

— Un proiectil ţi-a băgat cândva minţile în cap. Poate ai nevoie din nou de un imbold, spuse el, întinzând mâna după o nouă minge. Ai făgăduit să o iubeşti, să ai grijă de ea şi să o respecţi. Asta ai jurat. Am fost de faţă.

Ash ridică bată de crichet şi o îndreptă spre el.

— Atunci, ar trebui să-ţi aminteşti că a făgăduit să asculte de mine. Şi poţi să vezi şi tu ce face.

Majordomul îşi luă avânt, pregătit să atace din nou. Ash tresări.

— Opreşte-te! zise el, aruncând bâta din mână şi ridicând braţele ca şi cum s-ar fi predat. Ascultă-mă. Dacă vrea să plece la ţară, e mai bine aşa. Nu are nevoie de mine.

— Bineînţeles că nu are nevoie de tine, strigă Khan, iar cuvintele lui indignate răsunară cu ecou în sala de bal. Orice prost ştie că n-are nevoie de tine.

— Şi atunci, ce vrei să fac?

Khan oftă îndelung.

— Du-te după ea la bal. Fie că eşti de acord cu ea, fie că nu. Fără să te gândeşti dacă hotărăşte sau nu să plece la Swanlea. Ştii că domnişoara Worthing de-abia aşteaptă să o facă bucăţele. Dacă o trimiţi la război de una singură, eşti la fel ca toţi ceilalţi. Mai întâi, neisprăvitul ăla de Giles…

Ash se încruntă.

— Cine e Giles?

— Fiul boierului. Din Hertfordshire. Nu-mi spune că nu ţi-a povestit despre…

— Ba da, sigur că mi-a spus. Dar nu am întrebat-o cum îl cheamă.

Khan începu din nou:

— Mai întâi Giles. Apoi, tatăl ei. După care, ticălosul ăla de Robert…

— Stai puţin. Există şi un Robert?

Majordomul aruncă în el cu ultima minge de crichet.

— Robert. Cel care s-a prefăcut a o curta, când nu voia altceva decât să afle detalii despre… doamnele care au intrat în magazinul modistei? Cel care a fugit cu moştenitoarea imperiului de cauciuc? Sigur ţi-a povestit despre el.

Nu doar că Ash nu auzise în viaţa lui despre Robert, dar nici nu ştia că exista noţiunea de moştenitoare a unui imperiu de cauciuc.

Khan se învârti prin sala de bal, adunând mingile de crichet în coş.

— Fiecare dintre bărbaţii aceştia au greşit faţă de ea, au ales să-şi protejeze propria mândrie, în loc să fie alături de ea. Şi acum, ai făcut şi tu acelaşi lucru. Preferi să te joci de-a monstrul pe străzile Londrei decât să fii alături de ea în noaptea asta, să fii bărbatul de care are nevoie. Cât de infantil! O s-o pierzi. Şi, dacă o laşi să plece, o să mă pierzi şi pe mine. Ţi-am slujit familia timp de treizeci de ani. Pot să ies la pensie, pentru că nu mai pot îndura să te văd cum îţi plângi singur de milă. Îţi doresc multă fericire de unul singur şi ştiu că ai să ajungi la bătrâneţe cu cele douăzeci de pisici ale tale.

— N-am aşteptat niciodată un final diferit, protestă Ash. Eu şi Emma am avut un aranjament de convenienţă, nu o poveste de dragoste.

— Excelenţă, asta pentru că nu ştii să vezi o poveste de dragoste, zise majordomul răsturnând coşul de mingi de crichet la picioarele lui Ash. Fereşte-te!

— Poftim?

Poc.

Khan îl nimeri fix în abdomen. Ash se zvârcoli de durere. Majordomul îl prinse de vestă.

— Ai fi trebuit să te fereşti, zise el, după care făcu o plecăciune adâncă şi ieşi din cameră.

Ash rămase nedumerit şi îndurerat, încercând să-şi recapete suflul. Se sprijini cu o mână de perete.

— La naiba, Khan.

O merita. Şi ce mai conta o rană în plus?

Petrecuse atâţia ani în durere. Dar la fel trăise şi Emma. Niciunul din ei nu putea să şteargă rănile celuilalt. Nu putea să se întoarcă în timp şi să-i spună să nu-şi ofere dragostea unor astfel de ticăloşi.

Ash era cea mai proastă alegere dintre toţi. El se voia a fi unicul bărbat din viaţa ei care nu o lăsase la greu?

Imposibil. Era deja prea târziu.

La naiba, poate că majordomul lui avea dreptate. Seara asta avea să fie diferită. Gurile rele din Londra aveau să o mănânce de vie, aşa că putea măcar să se arunce şi el în gura lupului. Mai ales când se pricepea de minune să atragă atenţia asupra sa.

— Khan! strigă el, repezindu-se pe coridor. Pregăteşte-mi costumul negru şi lustruieşte-mi cizmele.

— Am făcut-o deja, domnule, răspunse majordomul, din capătul coridorului, cu un aer plictisit.

— Eşti atât de enervant.

— Cu plăcere.

Nu era timp să stea la taclale. Trebuia să se îmbrace degrabă.

La etaj, în dormitorul său, Ash ţopăi într-un picior, încercând să se încalţe. Încercă cu disperare să nimerească mâneca. Nodul de la lavalieră seamănă cu un cartof fiert. În cele din urmă, hotărî că avea suficiente straturi de material pe el, chiar dacă într-o dezordine totală.

Dădu fuga pe scări, deschise uşa de la intrare şi…

Pisica aceea blestemată se strecură printre picioarele lui, dispărând pe aleea din spatele grajdurilor.

Ticăloasă mică.

Ash porni în căutarea pisicii. Nu putea să lase bestia aceea să evadeze. Cineva – ceva – trebuia să rămână alături de Emma dacă totul avea să se ducă pe apa

sâmbetei.

— Nădragi! strigă el, ieşind pe stradă şi făcând stânga. Nădragi, vino acasă! Hai odată, Nădragi! Ash fluieră după pisică, cercetând fiecare colţilor, fiecare gaură în zid. Nădragi!

Ash încercă din răsputeri să nu se gândească la cum se vedea sceneta aceea din exterior. Un nebun hidos, care alerga pe aleile întunecate din Mayfair, strigând cuvinte precum: „Hai odată” şi „nădragi”, în timp ce făcea fel de fel de zgomote. Cu părul fluturându-i în vânt şi cu vesta deschisă. Minunat.

Nu fu tocmai luat prin surprindere când acei trei bărbaţi se năpustiră asupra lui, aruncându-i un sac peste cap. Ash era sigur că aveau de gând să-l ducă la spitalul de nebuni.

Din păcate, se înşela.

Se înşela amarnic.

Capitolul 31

Ash se plimba dintr-o parte în alta prin celula închisorii, mormăind în sinea lui. Toate cuvintele pe care nu le rostise în toţi anii aceia, fiecare blestem pe care tatăl său îi interzisese să-l rostească… le păstrase pe toate pentru o astfel de ocazie. Acum, era momentul.

— La dracu’! Pe naiba! Hristoase!

Colegul lui de celulă, beat mort, îl urmări din colţ, cu ochi sticloşi.

— Băi, ia vezi cum vorbeşti.

— Vezi-ţi de treaba ta, răbufni el, dând cu piciorul în pereţi. Du-te dracu’!

La dracu’, la dracu’, la dracu’.

Dăduse de naiba.

Se duse la uşa celulei şi strigă la gardieni:

— Vă poruncesc să-mi daţi drumul în clipa asta. Sunt ducele de Ashbury.

Gardienii începu să râdă.

— Băieţi, aţi auzit-o şi pe-asta? zise unul dintre ei. Avem un duce printre noi! Monstrul din Mayfair, cel care de luni de zile terorizează femei şi copii e un duce. Ce părere aveţi?

— Nu sunt niciun monstru, protestă Ash. Sunt doar… neînţeles. Citiţi şi voi cele mai recente articole. Le-am dat o avere văduvelor de război, le-am împărţit bomboane orfanilor.

— Eu n-o cred pe-asta, spuse un alt gardian.

Primul fu de acord.

— Ştiri false, dacă mă întrebi pe mine. Nu poţi avea încredere în ziare.

„Dacă nu aveţi încredere în ziare, ce caut eu aici?” se întrebă el.

— Căţeluşi! strigă el. Am salvat mai mulţi căţeluşi dintr-un incendiu.

— Da, cum să nu! După care pun pariu că le-ai băut sângele.

Ash mai dădu câteva ture de celulă, după care decise să încerce o altă abordare:

— Ce faceţi voi acum se numeşte răpire. Răpirea unui duce este o infracţiune capitală. Dacă nu-mi daţi drumul în clipa asta, o să ajungeţi la spânzurătoare.

Gardienii începură să râdă.

— S-a pus recompensă pe capul tău. Ne aşteptă douăzeci de lire după ce terminăm cu tine.

Ash îşi odihni fruntea între barele de metal, după care începu să se dea cu capul de ele.

— Nu are niciun rost. Nu mă crede nimeni.

Colegul lui de celulă, aşa beat cum era el, mormăi:

— Să ştii că eu te cred, Excelenţă.

— Minunat, zise el, lipindu-şi capul de perete. Ai auzit şi tu ce poveşti umblă despre mine. Se pare că legenda mea a întrecut adevărul.

— Păi, poa’ ar fi trebuit să te gândeşti mai devreme la treaba aiasta.

— Mulţumesc pentru sfat.

Emma avea dreptate. Lăsase povestea asta să

meargă prea departe, şi acum plătea pentru asta. Ar fi trebuit să îşi recunoască faptele cu multe săptămâni în urmă. Fusese o prostie din partea lui să creadă că ar fi putut rămâne veşnic ascuns.

Emma merita mai mult de atât. Fiecare minut care trecea se adăuga celor în care o lăsa singură când avea cea mai mare nevoie de el. Îl aducea tot mai aproape de a o pierde pentru totdeauna. Îi venea să dea cu pumnii în pereţi până avea să-i găurească.

Dar banii erau mai eficienţi decât violenţa. Gardienii îi luaseră deja tot ce avea la el. Banii, acul de lavalieră, ceasul de buzunar.

Apucă barele de metal şi începu să strige:

— Hei, voi! Daţi-mi drumul, şi vă dau hainele de pe mine. Cizmele mele sunt de la Hoby. Am plătit opt lire pe ele. Se dezbrăcă de vestă şi întinse mâna în care o ţinea. Haina mea! E de calitate. Face vreo... Oare cât valora? Nu avea nici cea mai mică idee. Pentru el era nepreţuită. Emma i-o alesese. Cu toate acestea, ar fi vândut-o bucuros. Pentru că ea era mult mai preţioasă. Vesta e din mătase. Luaţi şi cămaşa. Îşi dădu lavaliera jos şi începu să şi desfacă nasturii. Nasturii ăştia valorează fiecare câte un şiling.

Era gata să dea tot ce avea pe el, să alerge în pielea goală pe străzile Londrei şi să se asigure că balul de Crăciun al familiei Worthing avea să fie unul memorabil. Mândria lui nu mai avea nicio valoare acum.

Se agăţă din nou de barele de fier. Colegul lui de celulă începu să tuşească puternic.

— Cât ceri pe şosete?

Ash auzi mai multe discuţii venind dinspre masa gardienilor. Se lipi din nou de bare, cu urechile ciulite. Nu desluşi niciun cuvânt, dar auzi, cu siguranţă, mai multe voci.

Inclusiv un glas de femeie.

Inima îi sări în piept. Cine ar fi putut să fie?

„Emma?”

Oare era prea mult să spere că venise după el, că îl

iertase pentru toate prostiile pe care le făcuse?

— Nu este doamna ta, spuse tovarăşul lui, parfumat cu gin.

Beţivanul fără dinţi avea dreptate. Ar fi fost prea mult.

Auzi paşi îndreptându-se spre el.

Lady Penelope Campion veni degrabă la celulă şi se prinse de barele de metal.

— În primul rând, dă-mi voie să te liniştesc. Pisica e bine. E la mine acasă, savurând un macrou minunat.

— Penny, fii serioasă, nu-i stă mintea la pisica aia, se auzi vocea Alexandrei Mountbatten, care o prinse din urmă pe prietena ei.

Ce-i drept, Ash rămăsese cumva cu gândul la pisică. Dar faptul că era în închisoare şi umilinţa iminentă pe care urma să o aibă Emma de îndurat îl măcinau mai tare.

Nicola li se alătură în faţa celulei.

— Aveam un plan ca să te ajutăm să evadezi. Alex avea să ne sincronizeze ceasurile, iar eu mă gândeam să coc un tort cu o pulbere de dormit, pentru gardieni.

— Şi eu trebuia să aduc o capră, spuse Penny. Ştii tu, ca să creez o diversiune.

Domnişoara Mountbatten ridică din sprâncene şi îi aruncă lui Ash o privire care spunea „Vezi cu cine am eu de-a face?”

— După care, am ajuns la concluzia că ar trebui să strângem toţi banii pe care îi avem şi să optăm pentru cea mai bună variantă: mita.

— Da, presupun că a fost mai bine aşa, spuse Ash.

Gardianul apăru pe coridor. Se uită de sus la el în timp ce băga cheia în lacăt ca să-l elibereze.

— Să nu crezi că ai scăpat basma curată. Toată lumea e pe urmele tale. Lasă că te întorci tu de unde ai plecat.

Ash avea să se ocupe mai târziu de asta. Trebuia doar să câştige câteva ore. Înainte de a pleca, îi aruncă beţivului haina lui.

— Poftim. Ai grijă cu tusea aia.

Odată ce ieşiră în aerul proaspăt al nopţii, le mulţumi salvatorilor săi.

— Vă rămân dator. Emma are nişte prietene extraordinare.

— Ash, nu fi prostuţ, spuse domnişoara Teague. Şi tu eşti prietenul nostru.

Cuvintele ei îi umplură inima în feluri pe care în clipa de faţă nu avea timp să le analizeze. Penny îi puse câteva monede în mână, iar Ash se uită iute după o birjă.

— Cum de aţi ştiut că sunt aici?

— Ei bine, pisica a apărut în grădina mea, explică Penny. Am dus-o înapoi acasă la Khan, care mi-a spus că plecaseşi deja, dar, când am trecut pe lângă grajduri, am văzut că trăsura era încă acolo. După care a apărut de nicăieri un băiat îmbrăcat în negru, care venise să te caute.

Trevor făcu un pas în faţă.

— Am auzit că Monstrul a fost capturat. Ştii că aflu tot ce mişcă.

— Este un tânăr nemaipomenit, spuse Alexandra Mountbatten.

— Aşa este, admise Ash. Asta-mi spun toate doamnele.

— Poftim, zise Trevor, dându-şi jos din spate sacul, din care scoase o mantie neagră şi un joben. N-am apucat să ţi le dau înapoi după dimineaţa aceea de la han.

— Nu am nevoie de ele, zise Ash. De fapt, cred că ar trebui să le păstrezi. Deghizarea asta a ta este îngrozitoare. Arăţi ca un amator.

— Vorbeşti serios? Pot să le păstrez?

— Şi poţi să păstrezi şi titlul de Monstrul din Mayfair, dacă vrei, zise el, chemându-şi trăsura. Ţi-ai încheiat perioada de ucenicie.

Băiatul îşi puse jobenul pe cap.

— Asta-i al naibii de minunat!

— Încă ceva, îi spuse Ash, pornind cu paşi repezi spre birjă. Într-o bună zi, vei fi un domn respectabil. Nu mai înjura ca un grăjdar. Dacă ţii neapărat să o faci, trebuie să fie într-o manieră educată, zise el, urcând în birjă. Împrumută câteva replici de la Shakespeare.

*

— Excelenţa Sa, ducesa de Ashbury.

Emma rămase la intrarea în sala de bal a casei familiei Worthing, iar toţi oaspeţii întoarseră privirea către ea. Recunoscu mai multe doamne care obişnuiau să frecventeze magazinul de îmbrăcăminte al lui Madame Bissette.

Din mijlocul lor, Annabelle Worthing îi aruncă o privire tăioasă. Emma simţi un nod în gât.

„Doamne, ai milă de mine."

Ba nu. Nu avea nevoie, îşi spuse ea. Nu Domnul era cel care avea să o ajute în seara aceea, îşi învăţase de mult lecţia.

Cel mai adesea, o fată trebuia să se salveze singură.

Iar seara aceea nu făcea excepţie.

Cândva, venise de una singură până în Londra, în toiul iernii. Refuzase să se lase biruită de disperare şi de foame. Îşi găsise un loc de muncă şi o nouă viaţă în oraş. Prefera să înghită toate acele din magazinul doamnei Bissette înainte să se lase umilită de Annabelle Worthing în seara asta. Emma avea să fie propria zână bună, propriul prinţ. Chiar şi propriul cavaler în armură strălucitoare. Sau, mai degrabă, propria lady, într-o rochie superbă.

Putea face asta.

Intră în sala de bal cu capul sus. Nu venise să-şi facă prieteni. Venise să-şi salveze prietena pe care o avea deja.

Davina îi ieşi imediat în întâmpinare. Emma se bucură să o vadă. Lumea deja începuse să bârfească pe seama ei. Trebuia să rezolve problema înainte ca zvonurile să ajungă la urechile domnului Palmer.

— Emma, zise Davina, întâmpinând-o cu plecăciunea cuvenită şi cu un sărut pe obraz. Mă bucur nespus să te văd. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe tatăl meu, domnul William Palmer. Tată, ea este Emma Pembrooke, ducesa de Ashbury. Prietena mea.

Emma îi întinse mâna, şi domnul Palmer făcu o plecăciune.

— Sunt onorat, ducesă.

— Domnule Palmer, îmi face deosebită plăcere să ne cunoaştem, în cele din urmă. Davina îmi este bună prietenă.

Domul Palmer o privi mândru pe fiica sa.

— E o fată deosebită, nu-i aşa? Mi-am dat silinţa s-o cresc frumos şi sunt tare mândru de ea.

Davina îşi feri privirea, jenată. Emma îşi înclină capul, cu un zâmbet fermecător.

— Te avertizez că intenţionez să o fur. Cu permisiunea dumitale, bineînţeles, şi doar pentru o vreme. Vreau să-mi petrec iarna la casa ducelui din Oxfordshire şi m-aş bucura să o am pe Davina alături.

— Oh, da, tată, lasă-mă să mă duc, zise Davina, agăţându-se de braţul tatălui ei. Mă plictisesc teribil de Crăciun în oraş. Şi cred că aerul de tară îmi va face bine, zise ea, forţându-se să scoată o tuse uscată şi neconvingătoare.

Emma zâmbi şi o luă pe Davina de braţ.

— Chiar mi-ar face deosebită plăcere, domnule Palmer.

Domnul Palmer părea să caute cuvintele potrivite.

— Să-mi fie cu iertare, Excelenţă. Mă onorează invitaţia făcută Davinei. Dar mi se pare prea din scurt. Nu cred că am avut plăcerea de a face cunoştinţă cu ducele.

— Oh, Ashbury îmi face întotdeauna pe plac, zise Emma. Nici măcar nu va fi acolo. Reşedinţa Oxfordshire este doar a mea. Pot să-ţi mărturisesc ceva, domnule Palmer?

— Da, desigur.

— Adevărul este că sunt însărcinată. În următoarele câteva luni, voi petrece mai mult timp acasă, într-un cartier mic din Oxfordshire. Este un loc încântător şi sigur, dar mi-ar face mare plăcere să mă bucur de compania Davinei. Mi-ai face o mare favoare.

— Ei bine, vă invit pe Excelenţele Voastre la cină, să discutăm pe îndelete.

— Mi-ar face deosebită plăcere, răspunse Emma. Dar

mă tem că nu se poate. Plec poimâine.

— Atât de curând? întrebă domnul Palmer, aruncându-i fiicei sale o privire îngrijorată. Draga mea, poate ar fi mai bine să mergi anul viitor.

— Tată, îi şopti Davina, nu mai fi atât de protector. Emma este *ducesă*.

— Da, ştiu, răspunse el cu drag. Dar tu eşti *fiica* mea. Poţi să mă rogi cât vrei, eu tot o să-ţi port de grijă.

Davina se uită la tatăl ei cu adoraţie. Apoi, izbucni în lacrimi, chiar acolo, în mijlocul sălii de bal.

— Îmi pare atât de rău. Îmi pare atât de rău, tată. Emma mi-a fost o adevărată prietenă, dar nu pot să o las să mintă de dragul meu.

— Scumpa mea, ce s-a întâmplat?

Fata îşi îngropă chipul la umărul tatălui ei, plângând.

— Îmi pare atât de rău. Am vrut să-ţi spun, dar nu ştiam cum. Chiar am vrut să-ţi spun.

Dumnezeule. Emma simţi un junghi în piept.

Se înşelase. Se înşelase amarnic.

Domnul Palmer îşi adora fiica. Din tot sufletul, fără rezerve. Dacă afla adevărul, nu avea să o învinovăţească pe Davina. Avea să-şi facă griji, să se întrebe ce ar fi putut să facă pentru a evita cele întâmplate. Şi avea să fie gata să renunţe la tot – la poziţia în societate pentru care luptase atât de mult – ca să o ştie pe fiica lui în siguranţă.

Davina nu ascunsese adevărul pentru că se temea de tatăl ei, ci pentru că îl iubea. Nu voia ca el să simtă că fusese vina lui, nu voia să îl vadă sacrificându-se de dragul ei.

Era totul atât de limpede, iar Emma se simţi atât de mică. Ideea unei afecţiuni altruiste, de nezdruncinat, între un tată şi fiica lui nici măcar nu îi trecuse prin minte. Cum ar fi putut să-şi închipuie aşa ceva, când ea nu o trăise niciodată?

Davina suspină amarnic.

— Vei fi aşa dezamăgit de mine, tată, dar nu mai pot să suport.

— Niciodată, dragă. Orice te supără să ştii că nu ne va

despărţi niciodată.

În timp ce o bătea pe umăr pe fiica sa, domnul Palmer îi aruncă Emmei o privire nedumerită. Emma nu ştia cum să reacţioneze, Davina era singura care putea să împărtăşească secretul acela, iar sala de bal nu era locul potrivit. Era important să se retragă într-un loc mai intim, altfel gurile rele aveau să înceapă să bârfească. Toate privirile erau deja îndreptate asupra lor.

Până când, brusc, nu mai erau.

Zvonurile şi şoaptele care se împrăştiaseră cu viteză în jurul sălii de bal încetară. Dintr-odată. Nimeni nu se mai uita acum la Emma sau la Davina. Toate privirile erau îndreptate spre holul de la intrare, iar, când Emma le urmări privirile, ştiu imediat pe cine avea să vadă.

Ash.

Stătea la intrare – şi îşi făcuse o intrare în stil mare. Nu avea joben, nici mănuşi. Nici măcar haină nu avea pe el. Vesta îi atârna pe umeri, iar cămaşa îi era desfăcută până aproape de buric.

În ochii Emmei, nu fusese niciodată mai minunat. Inima stătea să-i iasă din piept.

Pentru prima dată de la accident, Ash se afla într-un spaţiu deschis, bine luminat, printre egalii săi. Nu ca Monstrul din Mayfair, ci ca ducele de Ashbury. Rănit. Frapant. Şi, în ciuda faptului că era doar pe jumătate îmbrăcat, încă splendid. Un duce în toată regula.

Ducele ei.

Ash se uită la majordom. Majordomul îl privi pierdut, bâlbâindu-se. După câteva clipe de aşteptare, Ash îşi dădu ochii peste cap. Îşi desfăcu braţele spre mulţime şi se anunţă singur.

— Excelenţa Sa, ducele de Ashbury.

Nimeni nu spuse nimic.

— Da, ştiu, spuse el nerăbdător, întorcându-şi spre ei partea plină de cicatrici. O rachetă defectă la Waterloo. Aveţi exact trei secunde ca să vă veniţi în fire. Unu. Doi. Bun. Unde e soţia mea?

— Sunt aici, zise Emma, făcând un pas în faţă.

Totuşi, în timp ce ieşi din mulţime, o mână o prinse de încheietură, ţinând-o în spate.

Annabelle Worthing o luă de braţ şi o purtă spre mijlocul sălii, după care făcu o plecăciune în faţa lui Ash.

— Excelenţă, eşti bine-venit. Şi, spre uimirea lui, Annabelle se uită lung la el. Nimeni n-o să atragă toate privirile, la propriul meu bal.

Probabil era încercarea ei de a-şi cere scuze, îşi spuse Emma, iar pentru moment era de-ajuns.

Gazda lor li se adresă apoi celor din orchestră:

— Ce se întâmplă aici? Cântaţi ceva. Tatăl meu nu vă plăteşte să staţi degeaba.

Muzicienii îşi reveniră repede şi începură să cânte un vals.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Ash.

— Stai liniştit. Ai ajuns la fix. Deşi arăţi de parcă ai veni de la război. Şi miroşi a gin, zise ea, strâmbând din nas.

— O să-ţi explic mai târziu, răspunse el, oferindu-i braţul. Unde este domnul Palmer?

— Îşi consolează fata, care a hotărât să-i spună adevărul. Ai avut dreptate. Nu ar fi trebuit să presupun că avea să o respingă. Pentru moment, cel mai bun lucru pe care putem să-l facem pentru ei e să atragem toate privirile asupra noastră.

— Ei bine, zise el, aruncând o privire în jur, cred că am reuşit.

Şi avea dreptate. Nimeni din sala aceea de bal nu părea să mai ţină cont de etichetă. Se holbau cu toţii la ei. Şuşoteau necontenit, fără ca măcar să se ascundă în spatele unui evantai sau al unui pahar de şampanie.

Ash îşi încleştă pumnul, şi Emma îi simţi braţul încordat – singurele indicii despre ce se petrecea în sufletul lui. Dar Emma ştia, chiar ştia, ce probă greu de trecut fusese pentru el. Ce teamă purta cu el în adâncul sufletului. Doar că, bineînţeles, nu avea să recunoască niciodată, nu avea să îi accepte niciodată ajutorul, ceea ce însemna că ar fi fost o greşeală să i-l ofere.

Aşa că Emma făcu ce îi stătea în putinţă. Ridică privirea, cu spatele drept. În timp ce făcură turul tradiţional al încăperii, susţinu privirea tuturor celor care îi ieşiră în cale, salutându-i politicos, cu o mişcare elegantă şi graţioasă din cap.

Poate că vedeau în duce un biet ticălos, un erou rănit sau poate chiar un monstru îngrozitor. Dar în Emma nu aveau să vadă altceva decât o soţie mândră să fie la braţul lui. O femeie care îl iubea din tot sufletul.

— Ar trebui să dansăm? întrebă ea, odată ce terminară turul. Asta se întâmplă, de regulă, la astfel de evenimente, şi mă îndoiesc că vom mai fi invitaţi la vreunul prea curând.

— Am auzit că e un exerciţiu bun pentru umăr. Am încercat să valsez odată cu Khan, dar e lipsit de talent.

Începu să râdă când Ash o luă în braţe şi o purtă spre ringul de dans. Unul câte unul, alte cupluri li se alăturară.

Ash o analiză din cap până-n picioare.

— Dumnezeule, ce rochie frumoasă!

— Ştiu. E ca şi cum m-aş fi înfăşurat în nişte perdele vechi, după care a căzut candelabrul peste mine.

Ash nu-şi luă privirea de la ea.

— Mie mi se pare că arată ca şi cum ai fi zburat prin noaptea întunecată, ca un înger, după care te-ai întors pe pământ acoperită de stele.

Emma roşi auzind un asemenea compliment.

— Aveam nevoie de ceva demn de o ducesă.

— Rochia asta, zise el, este demnă de o zeiţă. Dar tot cred că va arăta mai bine la picioarele tale, pe podea.

— Eşti imposibil.

— Aşa e. După ce se învârtiră de câteva ori, adăugă: Ţi-am spus vreodată de ce m-am căsătorit cu tine?

— Da. Şi, dacă ţin bine minte, am îndeplinit toate cerinţele.

— Aşa este. Dar nu am fost pe deplin sincer. Ai întrecut cerinţele mele, din toate punctele de vedere. Nu erai doar suficient de sănătoasă pentru a-mi purta copiii în pântec, dar şi suficient de puternică încât să mă suporţi.

Am ştiut că eşti fiica unui gentleman, dar şi suficient de curajoasă încât să ţii piept întregii societăţi. Educată, da, dar şi inteligentă şi isteaţă.

— Drăguţă, completă ea. Mi-ai mai făcut un compliment atunci. Mi-ai spus că sunt drăguţă.

— Ei bine, am minţit. Nu mi se pare că eşti drăguţă. Mi se pare că eşti cea mai frumoasă fiinţă pe care am întâlnit-o vreodată, în interior şi la exterior.

— Mai era un motiv, dacă îmi aduc bine aminte, zise Emma, curioasă să îl audă din nou.

Ash trebuia să depună ceva efort ca să îşi retragă acel ultim motiv.

— Da. Ultimul motiv este ăsta: eşti aici.

Ce strategie interesantă: preferase să renunţe la insultele iniţiale. Nu se aşteptase la asta.

— Eşti aici, repetă el, luându-i mâna şi punând-o pe pieptul lui, chiar unde i se simţeau bătăile inimii, în inima mea. Ai reuşit cumva să te strecori în ea când nu am fost atent. La fel cum ai dat buzna şi în biblioteca mea. Dar tu eşti aici, înăuntru. Emma, tu eşti chiar viaţa mea.

Emma abia dacă-şi mai găsi cuvintele.

— Frumos spus.

— Crezi?

— Ai exersat pe drum?

— Nu, răspunse el, ofensat.

— Poţi să-mi spui, n-o să mă supăr.

— Atunci, da, aşa e. Dar să ştii că sunt cât se poate de sincer, zise el, punându-i mâna pe spate. Poţi, oare, să-ţi închipui cât de mult te iubesc?

— Sunt tentată să spun că da. Dar cred că aş prefera să-mi mai explici o dată.

— S-ar putea să-mi ia ani de zile.

— De acord. Desigur, asta înseamnă că şi tu va trebui să mă asculţi înşirând toate motivele pentru care te iubesc.

— Ah, zise el, strâmbându-se.

— Stai liniştit. Ai trecut tu prin lucruri mai grele de atât.

— Da. Presupun că ai dreptate, zise el, cu zâmbetul

lui cuceritor.

Şi apoi, în văzul tuturor, îşi plecă uşor capul şi o sărută.

Capitolul 32

— Dumnezeule, mormăi Ash când ajunseră în cele din urmă în apartamentul lui. Asta a fost ultima petrecere pe care am organizat-o.

— A fost prima, sublinie soţia lui.

— Exact. Mi-a ajuns. Credeam că n-o să mai plece niciodată acasă.

— E abia ora zece. Mie, una, mi s-a părut că oaspeţii noştri au plecat chiar devreme. De-abia dacă am apucat să deschidem cadourile de Crăciun, zise ea, aruncând mai multe obiecte pe pat. Cel de la Nicola este cel mai delicios.

Ash era perfect de acord. Fură o bucată de prăjitură cu prune din mâna Emmei.

— Îţi spun eu, toată vorbăria asta a ei despre ştiinţă şi precizie este un truc, îţi spun. Femeia aia e o vrăjitoare cu un cuptor fermecat, zise Ash, scoţând o chestie tricotată misterioasă din morman. Ăsta ce e? Este pentru copil?

— Poate. Dar cine poate şti când vine vorba despre Penny, spuse Emma întorcând obiectul de toate părţile. Găsi patru găuri care probabil se voiau a fi pentru braţele şi picioarele unui copil rotofei. Unu, doi, trei, patru… numără ea, după care îşi înfipse degetul printr-o altă deschidere. Cinci? Oh, Dumnezeule! Cred că ne-a făcut un pulover pentru pisică.

— Baftă în încercarea de a-l pune pe ea.

Emma îi aruncă un zâmbet şiret.

— Khan chiar părea să se fi bucurat de cadou.

Ash se duse la măsuţa de toaletă şi-şi dădu jos acul de lavalieră şi butonii.

— M-a înnebunit cu pensia lui, asta o să-l înveţe minte.

— Cum o să-l înveţe minte faptul că i-ai oferit o cabană la Swanlea?

— Nu este evident? Acum, nu are cum să mai scape de mine. Îşi va dori să fie din nou majordomul nostru după ce am să-l trimit pe fiul nostru să ia lecţii de crichet.

— Oh, ia uite ce am mai primit, zise Emma întinzându-se pe pat. Începu să răsfoiască cu atenţie o carte. Draga de Alex. Nici nu pot să-mi imaginez cât de mult i-a luat să strângă toate aceste articole.

— Şi cum rămâne cu efortul de a le genera? întrebă Ash, supărat.

Soţia lui îl ignoră. Şi pe bună dreptate.

Cadoul din partea domnişoarei Mountbatten era, în mare secret, şi favoritul lui. Aceasta colecţionase toate articolele despre Monstrul din Mayfair pe care le decupase şi le lipise cu grijă într-o carte de amintiri. Era ca o biografie, doar că una mult mai interesantă.

Se întoarse de la măsuţa de toaletă, cu braţele la piept.

— Sper că albumul mai are câteva pagini goale.

— De ce? Nu-i nevoie, zise Emma, uitându-se urât la el. Monstrul din Mayfair n-o să mai ajungă niciodată în ziare.

— Prea târziu, mă tem.

Ash scoase din sertar un articol care avea să fie publicat în *Prattler* în dimineaţa următoare. I-l întinse, iar Emma citi titlul: *Ducele mărturiseşte tot*.

— Nu pot să cred că ai făcut asta! exclamă ea.

— Dar nu am făcut-o, zise el, citind cu voce tare primul paragraf. Ducele de Ashbury dezvăluie povestea tragică din spatele Monstrului din Mayfair şi îşi mărturiseşte dragostea infinită pentru ducesa croitoreasă care a reuşit să-i vindece sufletul torturat. Aruncă ziarul lângă ea pe pat. Prostii care fac vâlvă, normal.

Emma îşi duse mâna la gură, în timp ce citi iute articolul, cu ochii roşii şi plini de lacrimi.

Ash nu se îngrijoră. Pe lângă faptul că avea greţuri dimineaţa, părea să fie mai tot timpul în lacrimi. Emma îşi

şterse nasul.

— E cel mai frumos cadou pe care ai fi putut să mi-l dăruieşti.

— Chiar aşa? Atunci, presupun că nu mai ai nevoie şi de ăsta, zise el, după care scoase o cutiuţă din buzunar şi i-o puse în poală. Dar ţi-l dau, oricum. Nu ai avut niciodată unul decent.

Emma se uită la cutie cu ochii înlăcrimaţi.

— Este un inel, spuse el.

— Îmi place.

— Emma, nici măcar nu l-ai deschis.

— Da, ştiu. Nu e nevoie să o fac. Îmi place deja.

— E ridicol.

— Nu, nu este. Copilul ăsta mai are câteva luni bune de stat în burta mea, dar eu deja îl iubesc.

Ash se sătură să mai aştepte ca ea să deschidă cutia, aşa că o deschise chiar el, dezvăluind inelul, un rubin în formă de inimă, aşezat pe o fâşie de aur.

— Vai de mine, şopti ea.

— Nu plânge, o avertiză el. Nici măcar nu e o piatră aşa mare.

Se aşeză lângă ea, scoase inelul din cutie şi i-l puse pe inelar.

Emma întinse mâna, cu ochii la inelul strălucitor. Apoi, sări în picioare şi dădu buzna în vestibul. Ash merse după ea şi o găsi în faţa oglinzii, admirându-se, cu mâna la piept, apoi pe obraz, după care o văzu cum întinse mâna de parcă i-ar fi oferit-o Emmei cea din oglindă pentru un sărut.

Ash era amuzat de mica ei demonstraţie de vanitate. După care se privi şi el în oglindă.

Exceptând oglinda mică pe care o folosea pentru bărbierit, nu se văzuse într-o oglindă de mai bine de un an.

Nu era chiar atât de râu.

Da, bine, cicatricile arătau urât. Dar deja se obişnuise cu ele, şi se simţi puţin stupid fiindcă evitase în tot acest timp să se privească în oglindă. Nu era ca şi cum ar fi putut să schimbe ceva la el.

Făcu un pas spre ea, îmbrăţişând-o de la spate,

punându-i o mână pe burtă.

— Dacă o să-i fie frică?

— Frică de ce?

— De mine.

Emma se lipi de el.

— Iubirea mea. Să nu crezi niciodată asta.

— Mă gândeam că… Mă gândeam că, dacă ar fi să crească de la bun început cu mine, la ţară, unde nu sunt atât de mulţi oameni… poate că n-o să-i fie aşa teamă.

— N-o să-i fie teamă deloc.

Ash şi-ar fi dorit să fie la fel de sigur ca ea. Dar ştia cum reacţionau copiii la vederea lui. Cum se lipeau de fustele mamelor. Cum ţipau şi izbucneau în lacrimi. Cum suferea teribil de fiecare dată când se întâmpla aşa. Ştia şi cât de tare l-ar fi durut sufletul să-l vadă pe propriul său copil privindu-l cu teamă.

Ea nu ştia. Nu avea de unde să ştie.

Rămaseră câteva clipe în tăcere, în vreme ce el încerca să se liniştească.

— Chiar dacă n-o să-i fie frică de mine, va avea prieteni. Va merge la şcoală. Odată ce va înţelege ce se întâmplă, o să-i fie ruşine cu mine.

— Nu este adevărat.

— Ştiu cum sunt băieţii. Cum se poartă între ei. Se tachinează, se insultă. Sunt cruzi. Când o să se facă mai mare, o să fie altfel. O să pot să-l învăţ despre avere, despre responsabilităţile sale. Dar copil fiind… Tatăl meu a fost perfect în ochii mei. Nu aş putea suporta ca fiului meu să îi fie ruşine cu mine.

— Copiii noştri te vor iubi, zise ea, îmbrăţişându-l. Aşa cum te iubesc eu. Îi vei ţine în braţe, şi te vor trage de urechi şi de nas, se vor strâmba la tine şi vor râde, cum fac toţi copiii. După câţiva ani, te vor implora să îi iei pe umeri, fără să le pese de rănile tale. Iar când vor merge la şcoală, vor fi mândri, atâta tot. Să aibă ca tată un erou rănit? Îţi dai seama cât se vor lăuda în curtea şcolii?

— Faptul că cineva a fost rănit pe frontul de luptă nu-l face un erou.

— Simplul fapt că le eşti *tată* te va face să fii eroul lor.

Ash se uită lung la ea, înduioşat. O trase la pieptul lui, iar Emma îi şopti:

— Te va face şi eroul meu.

Ash o strânse tare la piept.

„Emma, Emma”.

Oare chiar trecuseră doar câteva luni de când ea dăduse buzna în biblioteca lui? Cum ar fi putut el să ştie că fiica unui vicar, îmbrăcată într-o rochie albă îngrozitoare, avea să-i dejoace toate planurile? Avea să-l transforme. Ce făcuse din el femeia aceea? Ce să facă el cu ea acum?

Să o iubească.

Să o iubească şi să o protejeze, şi să facă tot ce-i cere ea şi chiar mai mult.

Poate că nu făcuse acte de eroism la Waterloo. Dar era gata să plece la război pentru ea, pentru copilul pe care îl purta în pântec şi pentru toţi copiii pe care Dumnezeu avea să ii-i trimită.

În clipa aceea, îi făgădui ei şi îşi făgădui sieşi că nu avea să-şi mai ascundă niciodată cicatricile. Trecutul lui nemilos îl purtase până în acel punct, iar a nega acele cicatrici ar fi însemnat să o nege pe ea. Poate că cei din jurul lui aveau să creadă că cicatricile acelea îl distruseseră. Dar Ash ştia adevărul. Cicatricile acelea fi făcuseră om.

Şi Emma fusese salvarea lui.

O întoarse cu faţa spre oglindă.

— Ei bine, ce ai zice să atârnăm portretul ăsta pe hol?

— M-aş bucura foarte tare. Dar va sta în sala de pictură. Chiar deasupra şemineului.

— Va trebui să fie un tablou mare dacă vrem să încapă toată lumea.

— Toată lumea?

— Tu, eu şi cei zece copii ai noştri.

— Zece? întrebă ea cu ochii mari.

— Mda, ai dreptate. Tu, ei şi cei unspre…

O grămăjoară de puf sări dintr-o cutie goală şi se lipi de piciorul lui Ash, frecându-se de el, torcând de zor.

Ash îşi schimbă din nou declaraţia:

— Tu, eu, cei unsprezece copii ai noştri şi o pisică.

— Portretul acesta devine tot mai aglomerat.

— Aşa cum trebuie să fie, spuse el.

Şi, spre surprinderea lui, constată că vorbea serios.

„Aşa cum trebuie să fie”.

Apoi, o apucă de mână şi o întoarse cu faţa la el, privindu-i vârful degetelor.

— Ai stat să coşi?

— Dumnezeule, de ce o spui pe tonul ăsta? De parcă aş fi furat ceva, zise ea, eliberându-şi mâna. Da, chiar am stat să cos. Am lucrat de zor la cadoul tău de Crăciun.

— Ce mai e de data asta? Deja mi-ai cumpărat toate vestele şi pantalonii posibili.

— Oh, cadoul acesta nu este o vestă, niciun alt articol pentru garderoba ta. Este pentru mine, zise ea, scoţând un mic pachet din fundul dulapului. Dar să nu care cumva să îndrăzneşti să o compari cu voma de unicorn…

— Nu o voi face, zise el, pe un ton solemn. Pe onoarea mea!

— Bine atunci, zise ea, apucând între degete cele mai subţiri bretele pe care le văzuse vreodată, lăsând restul rochiei să alunece la picioarele ei.

Ash rămase fără grai.

— Mătase neagră – şi nu chiar multă. Dantelă neagră – chiar mai puţină. Câteva paiete pe ici, pe colo – fix cât trebuie.

„Emma Grace Pembrooke, te iubesc”.

— Deci? îl întrebă ea, jucăuşă. Îţi place?

— Nu pot să-mi dau seama, spuse el. Ar fi bine să o pui pe tine.

Epilog

— Richmond, să fii băiat cuminte cât sunt eu plecat. Să nu-l superi pe naşul tău, zise Emma, gâdilându-l pe cel

mic.

— Nu te obosi, mormăi soţul ei. N-o să stea cuminte. Doar este fiul meu.

Khan îi zâmbi copilului pe care îl ţinea în braţe şi vorbi cu un glas prietenos, de bariton:

— Micuţul marchiz ar putea să urle toată ziua şi să-şi murdărească scutecele şi tot mi-ar fi mai uşor să mă ocup de el decât de tatăl lui.

— Ai dreptate, zise ea, întorcându-se spre soţul ei. Ei bine, dragule, ce propui să facem în după-amiaza aceasta?

— Vom vedea.

Ieşiră din cabana lui Khan, îndreptându-se spre casă. După-amiaza târzie de vară era rece şi umedă, iar la Swanlea dăduseră buzna albine şi libelule.

— Presupun că ai de lucru, zise ea, iar eu am câteva scrisori de scris.

— Chiar aşa? replică el, plictisit.

„Nu, nu chiar”.

O după-amiază târzie, fără grija copilului? Doar ei doi? Amândoi ştiau exact cum aveau de gând să-şi petreacă timpul.

Aveau senzaţia că aşteptau de secole acest moment. Ash prefera să ţină copilul aproape noaptea, ceea ce o încântase pe Emma. Dar asta le afectase somnul, iar cele câteva partide de amor de care avuseseră parte fuseseră pe fugă.

— Cât de repede crezi că putem să ne întoarcem acasă? zise ea.

— Nu e nevoie să ne întoarcem, zise el, luând-o de mână şi trăgând-o după el în pădure. Când găsiră un petic de iarbă la adăpostul copacilor, se puseră pe sărutat, pipăit şi dezbrăcat în fugă. Emma îi trase pelerina de pe el şi îl desfăcu la pantaloni. El o ajută să se elibereze de jupă.

Odată ce rămase doar în cămăşuţă, îşi strecură mâna spre unul din sânii ei. Gemură amândoi de plăcere, sărutându-se cu pasiune. Sânii ei erau mai moi de la alăptate, dar totuşi sensibili. Inima ei era la fel de înflăcărată.

Ash începu şi îi desfacă nasturii, iar pe Emma o cuprinse o stare de nelinişte. Se grăbi să-l oprească.

— Vrei să-mi laşi corsetul pe mine?

Ash păru să-i citească gândurile.

— Emma, nu fi absurdă.

— Corpul meu s-a schimbat. Nu eşti singurul vanitos.

— Nici măcar nu am de gând să stau la discuţii.

Corsetul alunecă pe iarbă. În doar câteva clipe, trupurile lor goale se întinseră pe jos, cu limbile, membrele, respiraţia şi inimile împreunate.

Totul continuă firesc. Familiar. Făcură dragoste în plină zi, fără să ascundă nimic. El încercă mai multe poziţii. Ea îl strânse cât de tare putu. Ajunseră împreună la extaz, ca şi cum ar ajunge simultan pe culmile plăcerii, nu era o raritate, ci cel mai firesc lucru din lume. Soarele răsare, vântul bate; ei ajung la orgasm în acelaşi timp.

Şi, după acel moment de fericite sublimă, când îşi dădu părul umed de pe frunte la o parte, zâmbindu-i soţului ei cu satisfacţie, Emma nu văzu altceva decât bărbatul perfect.

Sfârşit